

BURMESE
CLASSIC
com

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပယ်သဒ္ဒါမောင်

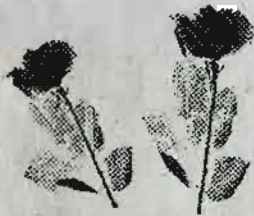
လျှို့ဝှက် ခြင်း ၏
နောက် ကွယ် မှာ

BURMESE
CLASSIC
COM

မမာဒွါမောင်

ပျိုပျိုမြင်း၏နောက်တူယ်မှာ

ချစ်ရက်ခြင်း၏နောက်ကွယ်မှာ...

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

လက်မှန်ခရီးကိုကြည့်လိုက်တော့ (၁၀)နာရီတိတိ။ သိပ်မကြာခင် မိနစ်ပိုင်းလေးလောက်မှာ သူ့ဒီကိုရောက်လာမည်။ သူဆိုတာ Monsoon Company ၏ MD ဦးမိုးညို။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်က ကုမ္ပဏီအတွက်လိုအပ်သည့် staffတွေကို Interview ခေါ်ပြီးခန့်လိုက်ပြီးသား။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ လစ်လပ်နေသည့်နေရာတစ်ခု ကျန်နေသေးသည်။ အဲဒီနေရာက 'ပျာတာ' လို့အမည်တပ်ရသည့် တောက်တိုမယ်ရနေရာလေ။ အဲဒီနေရာကို သူမ၊ ရကိုရရမည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်၍ကြည့်လိုက်စဉ် မိနစ်တံက (၅)နေရာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို ညွှန်ပြနေ၏။ နားထဲမှ စက်သံညက်ညောနေသည့်ကားတစ်စီး လာနေသည်ကို အလိုလိုသိနေပါသည်။ လက်ထဲမှစာရွက်တွေ ထည့် ညှပ်ထားသည့် File ကို ရင်ဘတ်မှာကပ်၍ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ငြိမ်နေလိုက်မိ၏။

ဒီအလုပ်က ပထမဦးဆုံးအဆင့်မဟုတ်လား။ အဆင်မှပြေပါ့ မလားဟု ဇဝေဇဝါအတွေးတွေကို အတင်းပြန်မောင်းထုတ်လိုက် ရသည်။ သူမရပ်နေသည့်နေရာက ကုမ္ပဏီဝင်းအပေါက်ဝ အုတ် တိုင်အကွယ်နေရာ။ ဝင်လာသမျှကားတွေက ဒီအုတ်တိုင်ကို ဘေး မှပတ်ပြီးကွေ့ဝင်ရတာမို့ နေရာကောင်းတစ်ခု။

မာစီးဒီးအနက်ကြီးဝင်လာသည့်ရှေ့မှာ ခလုတ်တိုက် ချော် လဲပြရမှာက အန္တရာယ်တော့အများသား။ ကိစ္စမရှိပါ။ ဦးမိုးညို နှင့် အရင်မျက်နှာတန်းမိသွားပြီး သူမအလုပ်ရဖို့က အဓိကပါလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတိပေး၍ ကြောက်စိတ်ကိုဖျောက်လိုက်စဉ် မျက် ဝန်းထောင့်နားမှ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည့်ကားနက်ကြီးရှေ့ ဖျတ် ခနဲပြေးဖြတ်ရင်း ဗိုင်းခနဲချော်လဲကျပုံက ကွက်တိ။

မပီမသအာမေဩတ်သံနှင့်အတူ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထား လိုက်မိ၏။ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့်သူမနံဘေးမှာ File ပွင့်၍ စာ

ရွက်တွေ ပြန့်ကျဲသွားသော်ငြား ဘာတစ်ခုကိုမှ ပြန်မကောက်ဖြစ်။ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပေါက်နေသည့်ရင်ခုန်သံတို့ကို ငြိမ်သက်မှုရှိစေရန် ငြိမ်ငြိမ်လေးဆက်ထိုင်နေစဉ် သူမဘေးသို့ ကားထဲမှလူတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ထလိုရရဲ့လား”

တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာမေးလာသည့်အသံကြောင့် မျက်လုံး အစုံကိုဖွင့်၍ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမကိုဦးကြည့်နေသည့် မျက် ဝန်းအစုံနှင့် ခန့်ထည်ချောမောလွန်းပါသည့်မျက်နှာတစ်ခုကို ရုတ် တရက်တွေ့လိုက်ရစဉ် မှားပြီဟု အာရုံက အလိုလိုသိလိုက်ရလေ သည်။ ဖျတ်ခနဲ ကားနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်မိတော့ သူမ အလွတ် ကျက်ထားသည့်နံပါတ်တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... လူက... လူက... သူမ မြင်ဖူးထားတဲ့ဓာတ်ပုံထဲက လူကြီးမဟုတ်သည့်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ် နေလေ၏။

သွားပါပြီ... စချီကတည်းက တလွဲတချော်ပါပဲလားဟယ်။ သူမဘေးမှစာရွက်တွေကို အမြန်ပြန်ကောက်၍ သိမ်းကျုံးထရပ် လိုက်စဉ် သူက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာလေသည်။

“ကိုယ်မေးနေတာ ဖြေဦးလေ”

“ဟို... ဟို... ဟိုဥစ္စာ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူမခြေလှမ်းကိုနောက်ပြန်ဆုတ်၍ လစ်မည်ကြံရွယ်စဉ် သူက လက်နှစ်ဖက်ကာ၍ တားဆီးလိုက်လေသည်မို့ မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေ အစုံပြူးသွားရတော့၏။ ပြဿနာပဲ... လွဲချော်မှုက အတော့်ကို တလွဲဖြစ်သွားပါရောလား။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ပြန်တော့မယ်ရှင်”

“မင်း၊ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို! အလုပ်လာလျှောက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့... အင်း”

လန်ရှိုက်မပြေသေးသည့်ချာတိတ်မလေးကို ဝံ့ကြည့်ရင်း သူ့ပြုံးလိုက်မိ၏။ တကယ့်ကိုချစ်စဖွယ်နှင့် အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည့် ရုပ်လေးပါလား။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည့်ဆံပင်တို့က နက်လည်းမနက်၊ ညိုလည်းမညိုဘဲ ကြားရောင်၊ ရှုပ်လက်တိုအကွက်လေးကို လုံချည်အနက်ပြောင်နှင့်တွဲဝတ်ထားပြီး ခြေထောက်မှာ ကတ္တီပါဖိနပ်အပါးလေးစီးထားတာမို့ သာမန်လူတန်းစားအဖြစ်၊ မြင်ရုံနှင့် သိသာစေနိုင်ပါ၏။

သူ့ကိုမော့ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများမှ စိုးရွံ့

မူ၊ ကြောက်လန့်မှု၊ အားငယ်သိမ်မွေ့မှုတို့က အထင်းသား။

“မင်း၊ မန်နေဂျာနဲ့ဝင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဟိုလေ၊ အပေါက်စောင့်တဲ့အစ်ကိုကြီးက သို့ကိုပြောလိုက်တယ်။ အလုပ်က နေရာလွတ်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ခန့်ပြီး ပြီပြောလိုက်လို့ သိပြန်ထွက်လာတာ။ အဲဒါ...”

သူမလက်ညှိုးလေးက သူ့ကားကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး မရဲတရဲလေး ပြုံးကာ ခေါင်းညွှတ်အရှိအသေပြုလိုက်ပါ၏။

“သီ၊ သွားတော့မယ်ရှင်”

သူမကိုယ်ကို လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် သူ့လက်တစ်ဖက်က သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ဖျန်းခနဲ ရဲတက်သွားသည့်မျက်နှာနှင့်အတူ သူမလက်ကို ဆောင့်ရှန်းလိုက်မိသည်။

“နေဦးလေ၊ sorry... ကိုယ်က မင်းထွက်သွားမှာစိုးလို့ ဆွဲလိုက်မိတာပါ”

သူက လက်ကိုအမြန်ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါ၏။ သူမက သူ့ကိုပို၍ ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့် စိုးရိမ်စွာမော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

၁၆ က မမသဒ္ဓါမောင်

“ကိုယ်က Monsoon ရဲ့ GM မိုးရိပ်ပါ။ မင်းအလုပ်လာ လျှောက်တဲ့ကိစ္စအတွက် ကိုယ်ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ရှင်!”

သူမမျက်လုံးလေးပြူးသွားရုံမျှမက နှင်းဆီငုံနှုတ်ခမ်းပါးလေး ပါ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းလေး ဟသွားပါလေ၏။ ဗုဒ္ဓေါ! GM မိုးရိပ် ဆိုပါ လား။ အန်တီပြောလိုက်တုန်းက ဦးမိုးညိုပဲ ဒီမှာရှိတာဆို။ အဲဒီ ဦးမိုးညိုနဲ့ရင်းနှီးပတ်သက်အောင်လုပ်ပြီး ဒီအလုပ်ကိုသေချာရမှ နောက်ထပ်လုပ်စရာတွေကို ဆက်လက်ညွှန်ကြားမယ်လို့ပြောခဲ့တာ ပဲ။ ခုတော့... ဘယ်ကနေဘယ်လို ဒီမိုးရိပ်ဆိုတာက ပေါ်လာတာ လဲ။ သူမဟွေ့ဆုံရမည့် ဦးမိုးညိုက ဘယ်မှာလဲ။

“လာလေ”

သူက မေးဆတ်ခေါ်လိုက်ပြီး ကားသေ့ကို ကားပါကင်မှ staff လက်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်ကာ ခြေလှမ်းကိုစတင်၏။ ‘ကြောင် စိစိဖြင့် ရပ်ကျန်နေခဲ့သည့်သူမကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ စောင့် နေသဖြင့် သူမသတိဝင်သွားလျက် အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လိုက်ခဲ့ရ လေသည်။

Doorman ဖွင့်ပေးသည့်မှန်တံခါးမှဝင်ကာ Lift ထဲဝင်တော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှောက်ခြင်းဆောင်ရွက်မှာ က ၁၇

သူမက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် သူ့နောက်ပါးမှာ ကပ်ပါလာလေ ၏။ ငြိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည့် Lift ထဲမှ steel bar တန်းကို လက်သွယ် သွယ်လေးဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထားဟန်က အားတင်းနေပုံပင်။

ဘယ်လုပ်ရမည်၊ ဘယ်လိုပြောရမည်၊ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမည် ဟုအလွတ်ကျက်မှတ်လာသည့်စကားလုံးတွေက ခေါင်းထဲမှ ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်ကုန်လေပြီ။ ဘာများဆက်လုပ်ရပါ့ ဟူ သည့်အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ဦးနှောက်က ထူပူလာကာ မူးနောက် နောက်ဖြစ်လာစဉ် Lift က ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ဝေါခနဲပွင့်သွားသည့်တံခါးပေါက်မှ သူထွက်သွားတော့ သူ့ နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးလိုက်လာရလေသည်။ Hall ထဲမှ ဝန် ထမ်းတွေက GM နှင့်အတူပါလာသည့်ကောင်မလေးကို အကဲခတ် နေကြသလို GM ကိုမတ်တတ်ရပ်၍ကြိုဆိုကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ ပါ၏။

“Good morning ပါ... GM”

“Morning... ပါ”

သူက သူ့ရုံးခန်းတံခါး door lock ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်ပြီး သူမကိုခေါင်းဆတ်ခေါ်လိုက်တော့ သူမက မျက်လွှာလေးအသာချ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါးလေးကို သွားဖြင့်အသာကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ဒုက္ခပါပဲ... အစီအစဉ်တွေက အကုန်ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ကုန်မှတော့ တပ်ဆုတ်တာ အသင့်တော်ဆုံးပါလေ။

“သိပြန်တော့မယ်။ သို့ Form တွေပြန်ပေးပါရှင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... နေပါဦး”

“သိမှ အလုပ်မရနိုင်တာ။ ဒီမှာဆက်နေစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူးလေ။ အဲဒီ Form တွေကို Photo ဆွဲရတာ တစ်စောင်ကို (၅၀)တောင်ပေးရတာရှင်။ အလုပ်မရဘဲနဲ့တော့ အလကားအဆုံးမခံနိုင်ပါဘူး... ပေး”

သူမက လက်ဝါးလေးပြန့်၍တောင်းလိုက်တော့ သူက Form ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရင်ဘတ်နားထိကပ်ကာ ရှောင်လိုက်ပါ၏။ ဇင်ယော်တောင်ပံမျက်ခုံးနှစ်ခုက ဖျတ်ခနဲချိုးချလိုက်လေသည်။ အတော့်ကိုလှပသည့် မျက်နှာလေးပါလား။

“မင်းကိုအလုပ်မပေးဘူးလို့များ ကိုယ်ပြောမိသလား ပုလဲသိ”

“ရှင်ပဲ သို့ပညာလောက်လေးနဲ့ မရနိုင်ဘူးဆို”

ခြေတစ်ဖက်ဆောင့်ခနဲလုပ်ပြီးမှ သူမဟာသူမ ရှက်သွေးဖြာသွားရ၏။

မဟုတ်သေးဘူး။ အန်တီသင်ပေးလိုက်တာက မျက်နှာလေးငယ်ငယ်ထား၊ မိသားစုစားဝတ်နေရေး မပြေလည်တဲ့အကြောင်း မျက်ရည်လေးတလည်လည်နဲ့ပြောပြပြီး မရမက၊ အလုပ်တောင်းရမှာလေ။ ခုတော့... အလုပ်ရှင်ရှေ့မှာ ခြေဆောင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုစိတ်ကောက်ပြနေမိပါရောလား။

“ဟင်းဟင်း... မင်းနဲ့သင့်တော်မယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ခန့်ပေးမှာပေါ့ကွာ။ သူများအဆူအငေါက်ခံရရင်၊ ပြေးရလွှားရနဲ့ ညောင်းရင် မင်းညည်းညူလို့တော့ မရတဲ့နေရာတစ်ခုပေါ့။ မင်းက ပေါ့ပါးပြီး သွက်လက်မယ့်ရုပ်လေးပါ”

သူမမျက်လုံးလေးများ လက်ခနဲလင်းသွားပါ၏။ စူတူတူနှုတ်ခမ်းလေးများ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သည်ကို သူ့အသေးစိတ်စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ကဲ! ဘယ်နှယ်ရှိစ။ တစ်ဆက်လုံးတည်ငြိမ်နေခဲ့သည့် ရင်ခွင်ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လှိုင်းဂယက်လေးများ လှုပ်ခတ်ထလာအောင် ဤမိန်းကလေး၏အပြုံးလေးက စွမ်းဆောင်နိုင်နေပါရောလား။

သွားပြီ... မိုးရိပ်ရေ။ မင်းတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်အရှုံးပေးမိရင်ဖြင့် လေပြည်

ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်သံအောက်မှာ ကျဆုံးရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“တကယ်... တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်။ အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ။ ပြောလို့တောင် မပြောတတ်တော့ဘူး။ သို့မှာအရေး တကြီးအလုပ်လိုချင်နေတာရှင်။ အလုပ်ရမှ ပိုက်ဆံရမှာလေ။ သိ၊ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပါရှင်။ တံမြက်စည်းလဲ့၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အိမ် သာပဲဆေးရဆေးရ၊ မညည်းညူလုပ်ပါ့မယ်”

“ဟိုးဟိုး... တော်ပါပြီကလေးမရဲ့။ Cleaning staff က သီးသန့်ရှိပြီးသားပါ။ ဒီလောက်ထိ မင်းလုပ်ဖို့မလိုပါဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် သိ၊ ဘယ်တော့အလုပ်ဆင်းရမှာလဲဟင်”

“မနက်ဖြန်မနက် (၉)နာရီပေါ့ ပုလဲသိ”

“ဟုတ်! သိအချိန်မီရောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်ရှင်။ ခွင့်ပြု ပါဦး”

သူမက ခါးကလေးပါညွတ်၍ ရှိသေသမူပြုကာ အခန်းထဲမှ အပြေးထွက်သွားလေ၏။ CV Form ပေါ်မှ အဖြူအမဲ PastPost ပုံလေးကိုနဲ့ကြည့်နေရင်းမှ သူပြုံးနေမိလေသည်။

ဒက်ဒီရေး... ဒက်ဒီရှာပေးတဲ့ လေပြည်ဆိုတဲ့မိန်းကလေး လောက် ပုလဲသိက လှလည်းမလှပါဘူး၊ ပြည့်လည်းမပြည့်စုံပါဘူး ဒက်ဒီ။ ဒါပေမဲ့သူ့ဆီမှာ လေပြည့်ထက်သာတဲ့ အရည်အချင်းတွေ တော့ ရှိနေတာအမှန်ပါ။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ မိုးရိပ်ဆိုတဲ့ ဒက်ဒီသားရဲ့နှလုံးသားကို ရှင်သန်လာစေအောင် ပုတ်နှိုးနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေရှိနေလို့ပါပဲ။

သေချာပါတယ်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပါတယ်ဆိုတဲ့သူမျက်နှာ ထက်မှာ ကြည်လင်တဲ့အပြုံးတွေကို ဖြစ်တည်လာစေခဲ့တာ ပုလဲသိ ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။ ပျာလောင်ခတ်ကာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန် ပြူးနှင့် စိတ်အလောတကြီးလုပ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ပျန်းနံရာထူး က အလိုက်ဖက်ဆုံးဆိုတာ ဒက်ဒီလက်ခံမှာပါနော်။

ရရှိ. ဂုဏ်ခြင်ဆရာကကွယ်မှာ...

အခန်း (၂)

တစ်ဖက်ခြံထဲရှိ စတိုးဆိုင်မှ လှမ်းခေါ်နေသည်မို့ ထမင်းချိုင့်
ထည့်နေရင်းမှရပ်ကာ သူမပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မခိုင်က ပြုံးပြ
လိုက်ပြီး ဘေးချထားသည့်ဖုန်းကို ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

“ဟဲလို”

“သမီး၊ ပုလဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ”

“အခြေအနေဘယ်လိုလဲသမီး။ Ok ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အလုပ်တော့ရခဲ့တယ်အန်တီ။ အန်တီပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆ က မမသဒ္ဓါမောင်

တဲ့နေရာပါပဲ”

“ဟုတ်လား! သမီးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ အန်တီဆင်ပေးတဲ့ခွင့်နဲ့ ကွက်တိဝင်သွားတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူးအန်တီရဲ့။ သိ၊ အန်တီပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒါ... ဒါပေမဲ့ သိနဲ့တိုးတာ ဦးမိုးညိုတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်! ဘယ်သူနဲ့တွေ့လို့လဲ”

“ဦးမိုးညိုရဲ့သား... ဦးမိုးရိပ်နဲ့”

“ဟောတော်... ဖြစ်ရလေ”

အန်တီက ဘာကိုသဘောကျမှန်းမသိ။ တဟင်းဟင်းဖြင့် ရယ်နေလေ၏။ သူမလက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၇)နာရီခွဲနေပေပြီ။

“အဲဒါလည်း မဆိုးပါဘူးသမီးရဲ့။ ပိုတောင်မှအဆင်ပြေသေး။ ဦးမိုးညိုက ဘုကလန့်ကြီးမို့ သမီးအလုပ်ရဖို့အခက်အခဲရှိမှာ။ ခုတော့ ပိုပြီး Ok သွားတာပေါ့။ ဘယ်တော့ အလုပ်ဆင်းရမှာလဲ”

“အခုပဲ အန်တီ။ သိ၊ (၉)နာရီအရောက်ဝင်ရမှာ”

“ဟုတ်လား... ချက်ချင်းပဲ အလုပ်ဆင်းရပြီပေါ့လေ။ ကဲကဲ... ဒါဖြင့်လည်း သွားတော့သမီးရေ။ အလုပ်ကိုအဆင်ပြေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းအနောက်ကွယ်မှာ က ၂၇

အောင်လုပ်နော်။ နောက်မှ အန်တီလိုအပ်တာ ညွှန်ကြားပါမယ်”

“အန်တီ... မေမေရော နေကောင်းရဲ့လားဟင်။ သက်သာရဲ့လား”

“အေး... အားရှိအောင် နားခိုင်းထားတာလေ သမီးရဲ့။ ဒီလကုန်ပတ်လောက်တော့ ခွဲဖြစ်မှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ အန်တီတစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်။ သမီးသာအဆင်ပြေအောင်နေနော်။ ကြားလား”

“ဟုတ်”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဖုန်းချလိုက်တော့သမီး။ ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တာစောရင် အန်တီဆီဖုန်းခေါ်လိုက်ပေါ့။ သမီးမေမေနဲ့စကားပြောရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

သူမ၊ ဖုန်းဖိုးမှတ်ခိုင်းထားပြီး အိမ်ကိုအမြန်ပြေးခဲ့၏။ သစ်သားအိမ်လေး၏ တံခါးတွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေကို သေချာပိတ်ကာ ထမင်းချိုင့်ယူ၍ ကားဂိတ်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ရုံးချိန်မို့ ကျပ်ညပ်နေသည့်ကားတွေထဲ တိုးမတက်လျှင်ဖြင့် ဤနေ့ ကုမ္ပဏီစဆင်းရမည့်ရက်မှာ နောက်ကျနေပေလိမ့်မည်။ အနေတော်သာ ကျပ်ပါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည့်ကားကြီးတစ်စီးပေါ် သူမတိုး၍တက်စီးလာခဲ့၏။ အိတ်ကပ်
ထဲမှ နှစ်ရာတန်ကို စပယ်ယာဆီပေးလိုက်တော့ ရှေ့ကိုတိုးခိုင်းနေ
သဖြင့် တိုးဝင်လာခဲ့ရသည်။ ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်ရှေ့ တစ်မှတ်တိုင်
အလိုမှာကတည်းက ကျပ်သိပ်နေသည့်လူအုပ်ကြားမှ တိုးလာခဲ့၏။

Platform ပေါ်မှာ ခြေချမိစဉ် ကားကထွက်သွားချေပြီ။
ဟိုက်! ပြန်အမ်းငွေတစ်ရာကို မတောင်းမိလိုက်ပါလား။ သွားပြီ။
ညနေပြန်စရာလမ်းစရိတ်မရှိမှတော့ ခြေလျင်လျှောက်ပြီး ပြန်ရင်
ဖြင့် လျှာအပြားလိုက်ထွက်ရုံပါပဲ။

သေစမ်း! ဒီနမော်နမဲ့နိုင်တဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်ပါလို့မေမေ
အတန်တန်သတိပေးထားပါလျက် မေ့ရတယ်လို့ ပုလဲသီရယ်။ သက်
ပြင်းတစ်ချက်ကိုဆောင့်အောင့်ချလိုက်ပြီး ကားမှတ်တိုင်မှ ရှေ့ဆက်
လျှောက်ကာ ကားလမ်းမကိုကူးလာခဲ့၏။ တံခါးပေါက်မှာ စောင့်နေ
သည့်လူက သူမကိုမှတ်မိပုံဖြင့် စပ်စုလေသည်။

“အမယ်! ညည်း၊ အလုပ်ရသွားပြီပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ သီက ဒီကုမ္ပဏီမှာလုပ်ဖို့ ဇာတာပါ
ပါတယ်ရှင်”

“နေပါဦး၊ ညည်း၊ ဘယ်နေရာရသွားတာလဲ”

“ပါလေရာ ငါးပိချက်ရာထူးပေါ့ရှင်”

“အေးပါ၊ ကြွားထား... ကြွားထား။ နောက်မှ ဖိုးကျော်လို
ခြေသလုံးကြက်သားတွေတင်းပါပြီလို့မအော်နဲ့ပေါ့”

“ဘယ်က ဖိုးကျော်လဲ”

“အခု ညည်းရသွားတဲ့နေရာကလေ။ သူ DSA လျှောက်တာ
ရသွားလို့ ညည်း၊ ဒီနေရာရတာပေါ့ဟ။ အမှန်ဆို... ဒီနေရာကို
ယောက်ျားလေးပဲခန့်တာ။ ညည်းအတော့်ကိုကံကောင်းတယ်မှတ်”

ဟုတ်တာပေါ့။ သိ၊ အတော့်ကိုကံကောင်းတာပါပဲလား။ လို
ချင်သည့်နေရာကို ရှော့ရှော့ရှုရှုနဲ့ရသွားတာ နည်းနည်းနှောနှော
ကံမဟုတ်။ အဲ! GM ရဲ့စူးရှတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာက
လွဲရင်ပေါ့လေ။

ဖွင့်ပေးသည့်မှန်တံခါးမှ ဝင်လာခဲ့တော့ အောက်ထပ်မှာက
ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးနှင့် ကုမ္ပဏီမှရောင်းသည့်လျှပ်စစ်ပစ္စည်း show-
room ကြီးရှိနေ၏။ ရုံးခန်းတွေက အပေါ်ထပ်မှာမို့ လှေကားထစ်
တွေမှ ခပ်သွက်သွက်လေးတက်လာခဲ့သည်။

ဖွင့်ထားသည့်တံခါးဝမှာရပ်၍ ရုတ်တရက် အထဲကိုမဝင်ရဲ
သေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ Hall ထဲမှာ ရှိနေသည့်ဝန်ထမ်းတွေနှင့်

သူမတစ်ယောက်မှမသိ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ပျာတာဆိုတော့ သူများခိုင်းသမျှ မနားမနေလုပ်ရမှာပါပဲ။ စိတ်ကလေးကိုတင်းကာ Hall ခန်းထဲ ခပ်မှန်မှန်လေးဝင်လာခဲ့သည်။

(၉)နာရီထိုးရန် (၁၅)မိနစ်လိုနေသေးပါသော်လည်း ရုံးခန်းထဲမှာ လူအတော်စုံနေချေပြီ။ အလုပ်တွေလည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှ လုပ်နေကြပြီမို့ သူမ၊ မယုံနိုင်စွာဖြင့် နာရီကိုပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ဟုတ်ပါတယ်... သို့နာရီမရပ်ပါဘူး။ စက္ကန့်တလေးက တချက်ချက်နဲ့သွားနေတာပါပဲ။

“ဟေ့... အဲဒီမှာဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ။ ခုမှရောက်လာရလား”

“ရှင်!”

ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်လာသည့်လူကြီးက သူမကိုလှမ်းအော်လိုက်သည်မို့ လန့်ဖျပ်ကာ ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိဖြစ်သွားရ၏။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့်စတီးသုံးဆင့်ချိုင့်ကို ဟိုဒီထားရမလို ဖြင့် ပျာနေသည်မို့ ထိုလူကြီးက၊ခါးထောက်ကာ သူမအနားမှာလာရပ်လိုက်လေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကို ငါမတွေ့ဖူးပါလား”

“ဟုတ်! သိက ဒီနေ့မှအလုပ်ဆင်းတာပါ”

“ဟ... အလုပ်ဆင်းတာက (၈)နာရီရောက်အောင် မလာဘဲ ခုမှရောက်ရသလား”

“ဟို... ဟို”

“အဲဒါတွေပေါ့။ အလုပ်ကဖြင့် စဆင်းမယ်မကြံသေးဘူး။ အချိန်ကိုမလေးမစားလုပ်နေပြီ။ မင်းသိထားဖို့က အချိန်ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိရှိအသုံးချချ...”

“ဤကြီး... ဘာတွေပွားနေပြန်ပြီလဲ”

ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်လာသည့် သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သူမမျက်နှာငယ်လေး ချက်ချင်းလန်းသွားရလေ၏။ အားလုံးမတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသလို သူမအနီးမှ လူကြီးပါ တရှိတသေအမူအရာ ပြလိုက်သည်မို့ သူမက ခါးညွတ်ပြလိုက်လေသည်။

“Good morning မိုးရိပ်”

“Morning... ဇေယျ။ ဒါ့ငါခန့်ထားတဲ့ staff အသစ်လေးပါ။ သူ့ကို ဒီအချိန်မှလာခိုင်းထားတာ”

“ဪ”

“လိုက်လာခဲ့ ပုလဲသီ။ မင်းရဲ့ထမင်းချိုင့်ကို ဟိုထောင့်ခန်းထဲက စင်ပေါ်မှာသွားထားလိုက်။ အဲဒါ dinning room ဝဲ”

“ဟုတ်”

ဇေယျက သူနှင့်အတူပါလာပြီး ရုံးခန်းထဲသို့လိုက်လာလေ၏။ Attache case ထဲမှ File တွေကိုထုတ်၍ စားပွဲထက်တင်ကာ သေတ္တာကို အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပေါ်မှာတင်လိုက်သည်။

ဇေယျက သူ့စားပွဲရှေ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာက ဇဝေဇဝါ...

“နေပါဦး မိုးရိပ်ရ။ ဒီလက်တောင့်လောက် ကောင်မလေးကို မင်း၊ ဘယ်နေရာမှာခန့်လိုက်တာလဲ”

“ဖိုးကျော်နေရာပေါ့”

“ဘာရယ်... ဒီလိုနေရာမျိုးက ယောက်ျားလေးတွေပဲ ခန့်ရတာလေကွာ။ အန်ကယ်ပြန်ရောက်လာရင်တော့ မင်းအပွစ်ခံရတော့မှာပဲ”

“ဒါငါ့ကိစ္စပါ ဇေယျရဲ့။ မင်းအနေသာကြီးပါ”

“မင်းကတော့လေ”

ဇေယျ ဘာမှဆက်မပြောခင်မှာ အခန်းထဲသို့ သူမရောက်

လာပါ၏။ လုံချည်မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ကို ရှုပ်လက်တို မီးခိုးရောင်အကွက်စိပ်စိပ်လေးဖြင့်တွဲဝတ်ထားပေမယ့် နုတ်ယိုမျှစ်သည့်နဂိုအလှလေးက သိသာထင်ရှားနေပါသည်။ သူမက သူ့စားပွဲဘေးမှာ လာရပ်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ်ပြောမယ်... ပုလဲသီ။ မင်း (၉)နာရီရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရမယ်။ မှန်တွေကို တိုက်တာကအစ၊ ကြမ်းတွေကိုလည်း ဖုန်စုပ်စက်နဲ့ရှင်းပေးရမယ်၊ ကြက်မွေးနဲ့ စားပွဲပေါ်တွေ၊ File ပေါ်တွေကို ခါပေးရမယ်။ စနစ်တကျမရှိတာတွေကို အမြင်တင့်တယ်အောင် စီပေးရတာတွေလုပ်ရမယ်။ ကိုယ်ခိုင်းတာတွေအားလုံးပြီးမှ Hall ထဲမှာ သူများခိုင်းတာတွေလုပ်ပေးရမှာ။ ဘယ်လိုလဲ... လုပ်နိုင်မလား”

“ဟုတ်! လုပ်နိုင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သား သီးသန့်ရှိတယ်ဆိုပြီး သို့ကိုခိုင်းတာကိုအံ့ဩမိလို့ပါ”

“အဲဒီ staffတွေက ကိုယ်နဲ့ဒက်ဒီရုံးခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်မရှိဘူး ပုလဲသီ။ ဒက်ဒီက Secretary ရှိတော့ ဒက်ဒီရုံးခန်းကို သူရှင်းပေး

တယ်။ ကိုယ့်မှာက ဘာ Secretary မှ ခန့်မထားတော့ ရှင်းပေးမယ့် လူမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကိုခိုင်းတာ၊ ရှင်းပြီလား”

“ဟုတ်! ရှင်းပါပြီ”

“ဒီနေ့... မင်းအလုပ်စဆင်းမှာကို ဘယ်သူမှမသိသေးလို့ ကိုယ်စောစောရောက်လာတာပဲ ပုလဲသီ။ နောက်နေ့ကစပြီး ကိုယ် ရောက်မလာခင် အခန်းရှင်းပြီးသားဖြစ်နေပါစေ။ ဒီနေ့တော့ ထား လိုက်ပါ။ ဟောဒါ မန်နေဂျာကိုလေယူပဲ။ မင်းသူနဲ့လိုက်သွားလိုက် ပါ။ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ သူ့မိတ်ဆက်ပေးလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

လေယူက သူ့ကိုမကြည်သလိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထရပ် လိုက်သဖြင့် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဘယ်နှယ်... ဝန်ထမ်းလေးတစ်ယောက် ခန့်မိပါတယ်။ ရေးကြီးခွင်ကျယ်နဲ့ ရစ်ချင်နေရတယ်လို့။ ဒက်ဒီတပည့် ပီသပါပေ ရဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပေလို့သာပဲ။ နို့ဖို့ ဘယ်လောက်တောင် Power တွေ စွတ်ပြနေမည်မသိ။

Hall ထဲရောက်တော့ အားလုံး၏အကြည့်က သူမထံပြုကျ လာလေ၏။ မန်နေဂျာက လမ်းမအလယ်တည့်တည့်မှာရပ်၍ အား

လုံးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“အားလုံးမှတ်ထားကြပါ။ ဒါ၊ ဒီနေ့မှအလုပ်စတင်တဲ့ ပျန်းနံ အသစ်ပဲ။ နာမည်က ပုလဲသီတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဂျာကြီး”

“မင်းသွားနိုင်ပြီပုလဲသီ။ ကျန်တဲ့လူတွေရဲ့နာမည်တွေကို တော့ မင်းဟာမင်း၊စုံစမ်းချည်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ဦးညွတ်ပြီးမှ GM ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ လေယူက လေသံကိုနိမ့်၍ ဝန်ထမ်းတွေကိုတီးတိုးသတိပေးလိုက်ပါ သည်။

“သတိတော့ထားကြနော်... ဒီကောင်မလေးကို ငါခန့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ GM ကိုယ်တိုင်ခန့်တာ။ ခိုင်းတာလည်း ကြည့်ခိုင်းကြ ဦး။ တော်ကြာ ပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

ဝန်ထမ်းတွေက နားမလည်ကြဟန်ဖြင့် မန်နေဂျာကို မော့ ကြည့်လိုက်ကြသော်လည်း လေယူက သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်သွားပါတော့ သည်။ သူ့ရုံးခန်းက MD ၏ဘယ်ဘက်အခန်းမှာဖြစ်ပြီး GM က ညာဘက်ခန်းမှာဖြစ်လေ၏။

“ဒီ File တွေကို Aluminium ဗီနိုရဲ့အပေါ်ဆုံးထပ်ထဲမှာ သိမ်းပေးပါ ပုလဲသီ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူမက Aluminium ဗီနိုရဲ့ အပေါ်အံ့ဆွဲကိုသော့ဖွင့်၍ ဆွဲ ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့စားပွဲပေါ်မှ File တွေကိုယူ၍ထည့်စဉ် ဗီနိုက မြင့်လွန်းသဖြင့် ခြေဖျားထောက်လိုက်ရ၏။ လက်ကိုမြှောက်၍ ထည့် ရန်ပြင်လိုက်စဉ် အပေါ်ဆုံးမှ File သုံးလေးခုက လျှောခနဲပြုတ်ကျ သွားလေသည်။

“ပလုတ်တုတ်”

“ကျွတ်! ခက်တာပဲ... ပုလဲသီ။ ဒီလိုအချိုးမျိုးနဲ့ ဒက်ဒီရေ မင်းလုပ်ရင်တော့ အပြောခံရမှာသေချာတယ်။ ဒက်ဒီက အလုပ် ကို တိကျသေသပ်စွာလုပ်မှကြိုက်တာကွ”

သူမ, သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထဲရှိ File ထပ် နောက်ထပ်လျှောကျသွားပြန်သဖြင့် သူ့ခေါင်းခါလိုက်မိပြန်သည်။ လက်မှတ်ထိုးနေရင်းမှ ဘောပင်ကိုချ၍ သူမအနီးသို့လျှောက်လာ ခဲ့လေ၏။

“နေနေ... ကိုယ်ပဲထည့်တော့မယ်။ မင်းလက်ထဲက File

တွေကိုထပ်မကျဖို့ပဲ ဂရုစိုက်ပါ ပုလဲသီ”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ File ထပ်ကို ထပ် မကျစေရန် ရင်ခွင်ထဲထည့်ပိုက်လိုက်ပါ၏။ သူမ အောက်မှာကျနေ သည့် File တွေကိုထပ်၍ အံ့ဆွဲထဲ စီထည့်လိုက်ပါသည်။

“မင်း, ဘာသင်တန်းမှမတက်ဖူးဘူးလား ပုလဲသီ။ စာရင်း ကိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကွန်ပျူတာဖြစ်ဖြစ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“သူများတွေဆိုရင် ဆယ်တန်းဖြေပြီးကတည်းက ဒီလိုသင် တန်းတွေတက်ကြတယ်ပုလဲသီရဲ့။ တချို့ဆိုရင် Secretary သင် တန်းတွေပါ တက်ကြတာ”

“သူတို့က ငွေရှိတော့ တက်နိုင်မှာပေါ့ရှင်ရဲ့။ သိက ဆင်းရဲ တာကိုး။ ပြီးတော့ သိက အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုရှင်။ ဒီကြားထဲ မေမေက ရောဂါသည်လေ။ အခုလည်း မေမေမှာ...”

သူမမျက်ရည်တို့ဝဲလာသည်မို့ မျက်လွှာကိုအသာချလိုက်ရ ၏။ သူမမျက်နှာကိုငုံ၍စိုက်ကြည့်နေဆဲ...

“ဆက်ပြောလေ, ပုလဲသီ”

“ဟင့်အင်း... မပြောရဲတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီမှာထားတာကို သတိရသွားလို့ပါ”

“မင်းမှာ အဒေါ်ရှိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်”

“အဒေါ်က ဘာလုပ်လဲ”

“ဆရာ... အဲ... ကျန်းမာရေးမှူးပါ။ မေမေ့ကို အန်တီပဲ စောင့်ရှောက်ထားတာ။ သီလည်း အရေးတကြီးငွေလိုနေတာနဲ့ အလုပ်ကို မရမကလိုက်ရှာခဲ့တာပါ”

“မင်းငွေလိုတဲ့အကြောင်း ခဏခဏပြောတယ်နော် ပုလဲသီ။ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဟိုလေ”

သူက သူမလက်ထဲမှ File တွေကိုယူရန် လက်ကမ်းနေပြီမို့ သူမပေးလိုက်ပါ၏။ ပင့်ကိုင်ထားသည့် File အောက်မှ လက်ဖမိုးကို သူ့အုပ်တိုင်လိုက်သည်မို့ သူမမျက်နှာမှာ ရှက်အမ်းအမ်းအရိပ်လေး ဖြတ်ပြေးသွားလေသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ဝန်ထမ်းဖြစ်နေပြီလေ ပုလဲသီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ပွင့်လင်းမှုနဲ့ ရင်းနှီးမှုမျိုး

ရှိရတယ်ကွ။ မင်းမှာ လျှို့ဝှက်ထားစရာကိစ္စတွေများ ရှိနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ငွေလိုတယ်ဆိုတာက မေမေ့ကိုခွဲစိတ်ဖို့ ကိစ္စပါ”

“မင်းမေမေက ဘာဖြစ်လို့ခွဲရမှာလဲ”

“သားအိမ်မှာ အလုံးတည်တာတဲ့။ ခွဲစိတ်ခ ဆေးဖိုးအားလုံး ကျသင့်ငွေခြောက်သိန်းလောက်ရှိတယ်လို့ပြောတာ။ ဒီလောက်ငွေ ပမာဏကို ဘယ်လိုရှာရမလဲဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး”

“ကိုယ်စိုက်ပေးမယ်လေ”

“အို! ဟင့်အင်း... မဖြစ်ပါဘူးရှင်ရဲ့။ တော်ကြာ ရှင်အဖေ သိရင် အဆူခံနေရဦးမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပုလဲသီရယ်။ ကျန်းမာရေးကိစ္စအတွက် ထုတ်ပေးမှာပဲဟာ။ နောက်မှ လခထဲကပြန်နှုတ်မှာပေါ့။ နေပါဦး... မင်း ကိုယ့်ကို တရှင်ရှင်နဲ့မပြောစမ်းပါနဲ့ပုလဲသီ။ နားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးဝင်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် သိဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

သူက အံ့ဆွဲကိုပြန်ပိတ်၍ သော့ခတ်လိုက်ပါ၏။ သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းနက်လေးများကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

၄၀ ကို မမသဒ္ဒါမောင်

တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“လောလောဆယ်မှာ အစ်ကိုဆရာလို့ပဲခေါ်ပါ။ . . ပုလဲသီ၊
နောက်မှပြောင်းခေါ်သင့်တဲ့နာမ်စားတစ်ခုခုကို ကိုယ်ပြောပါမယ်”

“ရှင်”

အံ့ဩဟန်လေးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းလေးများ
ထဲမှ ပုံရိပ်လေးတွေကို သူ့နားလည်အောင် ဖတ်နိုင်စွမ်းမရှိသေးပါ
ချေ။

ဒါပေမဲ့ . . . သေတော့သေချာပါတယ်ပုလဲသီ။ မင်းထံက
‘ကိုကို’ ဆိုတဲ့ခေါ်သံလေးတစ်ခုကိုပဲ ကိုယ်တောင့်တနေမိတာကို
တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဝန်ခံပါရစေတော့နော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

“ပုလဲရေ . . . ဒါကို Show Room ထဲက Supervisor ကို
သွားပို့ပေးဦး။ ပြီးရင် ဒီနေ့ရောင်းရတဲ့စာရင်းစာရွက်ပါ တစ်ခါ
တည်းယူခဲ့နော်။ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမသန်း”

သူမ, စာရွက်ထပ်ကိုယူ၍ Lift ထဲဝင်ကာ အောက်ဆုံးထပ်
သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ Show Room ထဲရောက်တော့ Supervi-
sor ကိုလိုက်ရှာရလေ၏။

“ဘေးကို . . . ဘေးကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

Store Room ထဲမှ ပစ္စည်းတွေသယ်လာရင်း အော်လိုက်တော့၊ သူမတစ်ဖက်ကိုကပ်လိုက်စဉ် လူတစ်ယောက်၏ခြေထောက်ကို တက်နင်းမိလေသည်။

“အား... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူမ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ စောစော... ပစ္စည်းသယ်လာသည့်လူတွေထဲမှတစ်ယောက်၏ နောက်ကျောကိုဆောင့်သလိုဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟာ”

“ဝမ်း!”

သွားပါပြီ။ သူမမျက်လုံးအစုံကိုသာ မှိတ်ချလိုက်တော့၏။ ထိုလူလက်ထဲမှပစ္စည်းတစ်ခုက လျှောကျ၍ကွဲသွားလေပြီ။

“ဟေ! မင်းဘယ်လိုဟာလေးလဲ။ ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေသယ်လာတာ မတွေ့ဘူးလားကွ”

“ဟို... ဟို”

သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေချိန်မှာပင် စောစောက ခြေထောက်အနင်းခံထားရသည့်လူက လှမ်းတားလိုက်လေသည်။

“ပစ္စည်းတွေသွားထားလိုက် စိုးနိုင်ရေ။ ဒေါ်အေးကို ဒီမှာ

သန့်ရှင်းရေးလာလုပ်ခိုင်းလိုက်။ မြန်မြန်... တော်ကြာအကုန် ခြေထောက်တွေစူးကုန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

“ကဲ! မရွှေ့ချော။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီ Room ထဲ ဝင်လာရတာလဲ”

“မမသန်းက ဒီက Supervisor ဆီကို လွှတ်လိုက်လို့ပါရှင့်”

“သန်းသန်းဆင့်လား”

“ဟုတ်”

“ဘာပေးမလို့လဲ။ ငါ Supervisor ကိုတင်မျိုးအောင်ပဲ”

“ဒါပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်ရှင့်”

“ပေး... နေဦး၊ မင်းဝန်ထမ်းအသစ်လား”

“ဟုတ်”

“အေး... မန်နေဂျာဆီသွားရမယ်။ ခဏစောင့်”

Supervisor က အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ... ဦးဇေယျနှင့်တိုးရမည်မို့ သူမအကျပ်ရိုက်နေမိတော့သည်။ နဂိုကတည်းက ဒီလူကြီးက သူမအပေါ်မကြည်လင်ရသည့်ကြားထဲ Lift မှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာပြီး မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲဝင်ခဲ့ရလေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ တင်မျိုးအောင်”

“ဒီမှာလေ... ဒီကောင်မလေး လုပ်လိုက်တာ။ စိုးနိုင်သယ် လာတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ကွဲသွားပြီ။ တန်ဖိုးက ငါးသောင်းကျော်ရှိတယ်”

“ဟေ!”

ဇေယျမျက်ခုံးအစုံ ပင့်တက်သွားလေ၏။ ပြဿနာပဲ... ဒီနေ့ပဲ အလုပ်စဆင်းတယ်။ ပြဿနာကို အကြီးအကျယ်ရှာပါရော လား... ပုလဲသီ။ GM ကိုယ်တိုင်ခန့်ထားသည့်ကောင်မလေးကို ချက်ချင်းအလုပ်ဖြုတ်ချင်ပေမယ့် သူ့မလုပ်ရဲ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မိုးရိပ်အကြောင်းကို သူအသိဆုံး။

“မင်းကတော့ တကယ့်မီးခဲပဲ။ ဒီပစ္စည်းဖိုး ဘယ်လိုပြန်လျှော့ ပေးနိုင်မလဲဟင်။ ရတဲ့လခလေးတော့ ပြုတ်တော့မှာပဲ ပုလဲသီ။ ငါနော်”

“ကျွန်တော် အောက်ပြန်ဆင်းတော့မယ်... ဦးဇေယျရေ”

“အေး... လာ၊ ညည်းတော့ MD ပြန်လာမှ ဒီအလုပ်က ဖြုတ်ဖို့လမ်းမြင်တယ်”

ဟင်! စိတ်ပုတ်လိုက်တာ။ သီ၊ရမယ့်လခကို သူပေးရတာကျ နေတာပဲ။ ရဲမြင်လိုက်ကတည်းက မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပုတ်မှန်း-

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို သိသာနေပြီ။ GM လူကြီးသဘောကောင်းသလောက် သူ့လက် အောက်ငယ်သားတွေက သဘောပုတ်လှချည်လား။

အခန်းထဲဝင်လာသည့်ဇေယျနောက်မှာ ကုပ်ချောင်းချောင်း လေးလိုက်လာသည့်သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ပုံစံလေးက အပြစ်တစ်ခုခုလုပ်လာသလိုလေးပါလား။

“ဘာလဲ ဇေယျ”

“မင်းဟာလေးလုပ်လိုက်တာ... ကွဲသွားလို့တဲ့၊ တင်မျိုး အောင် လာပြောသွားတယ်။ ဒီလောက်လျှပ်စီးလက်နေတဲ့ဟာလေး ကို ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ မင်းအလုပ်ခန့်လိုက်သလဲမသိပါဘူး မိုးရိပ် ရာ။ မင်းတော့ အန်ကယ်ပြန်လာရင်...”

“ထပ်မရည်ပါနဲ့”

သူ့ဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဇေယျ မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်သွားလေ ၏။ သူမက နောက်မှနေ၍ ဇေယျကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်လေ၏။

ကဲ! ဘယ်နှယ်ရှိစ... မန်နေဂျာကြီးရေ။

“သူက ငါခန့်ထားတဲ့ staff လေ။ တိုင်စရာရှိရင် ငါ့ကိုလာ တိုင်ပေါ့။ မင်းဘာမှပြောဖို့မလိုဘူး”

“မိုးရိပ်... ငါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒက်ဒီလာရင် သူ့ကိုခန့်ထားတဲ့ကိစ္စကို ငါကိုယ်တိုင်ပြော
မယ်။ မင်းကြိုပြီးချွန်ဖို့မပြင်နဲ့နော်။ ငါပြောထားပါလျက်နဲ့ ဒက်ဒီ
တရားရှားတရဲရဲထဖြစ်ရင် မင်းမလွယ်ဘူးမှတ်”

“အေး... ပြီးရော။ ငါ၊ အန်ကယ်မေးလာရင်တော့ ပြော
လိုက်မှာပဲ”

ဇေယျက သူမကို မကြည်သလိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲ
မှ ထွက်သွားလေ၏။ သူမက သူ့ဆူတော့မည်မှန်းသိသဖြင့် လက်
မလေးကိုကိုက်ကာ ငြိမ်နေမိသည်။

“ပုလဲသီ”

“ရှင်”

“လာ... ထိုင်ဦး”

“ဟုတ်”

“နောက်ကို ဒီလိုမျိုးထပ်မဖြစ်စေနဲ့နော်။ ဒက်ဒီသာရှိနေရင်
မင်းကို အမေးအမြန်းမရှိ၊ ဖြုတ်လိုက်မှာသေချာတယ်။ သိလား”

သူမ ခေါင်းကိုညှိတ်လိုက်ပါ၏။ သူက သူမမျက်နှာကိုခွဲကြည့်
လိုက်ပါသော်လည်း သူမမျက်နှာလေးက သူ့ထံမော့ကြည့်မလာပါ
ချေ။

“ပုလဲသီ”

“....”

“ကိုယ်ခေါ်နေတယ်လေ”

ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လာသည့်မျက်ဝန်းများဆီမှ မျက်ရည်က
ပေါက်ခနဲကျသွားလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလောက်တင်းထားတောင်မှ
ဒီမျက်ရည်က ကျရတယ်လို့။

“မငိုရဘူးလေ... ကိုယ်၊ မင်းကိုဆူနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဝန်
ထမ်းအသစ်ဆိုတာ ဘာမှမသိ၊ မတတ်၊ နားမလည်သေးတာကို အား
လုံးက ဝိုင်းသင်ပေးရမှာ... ဇေယျက သူ့ရာထူးအရှိန်အဝါနဲ့ ဒီ
လောက်တော့ပြောမှာပေါ့”

“သီ၊ သီပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ငိုရတာလဲ”

“အလုပ်ဖြုတ်မှာစိုးလို့ပါ”

တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တာကြောင့် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
ရပါ၏။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီနေ့ပဲအလုပ်စတင်တာပဲမို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု
တွေကြောင့် အလွယ်တကူအလုပ်ဖြုတ်ပစ်နိုင်မှန်း သူမတွက်ထား
မိတာကိုး။ သူ့သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ရှိုက်လိုက်ပါ၏။

“ပုလဲသီ၊ မင်းကို ကိုယ်အလုပ်ခန့်ထားတာပါ။ ကိုယ်သာ မင်းကိုအလုပ်ဖြုတ်ခွင့်ရှိတာလေ။ အခု ကိုယ်၊ မင်းကိုအလုပ်ဖြုတ် မယ်လို့ပြောနေမိလို့လား။ ဘာကိုစိုးရိမ်နေရတာလဲ”

“ဟိုလူကြီးက အစ်ကိုဆရာရဲ့အဖေကိုပြန်တိုင်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ... သိကြောက်တယ်ရှင်”

“ဪ... ဒက်ဒီက ကိုယ်ပြောတာကိုပဲယုံမှာပေါ့ ပုလဲသီ ရဲ့။ ဇေယျစကားကိုလက်ခံမလား၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

သူမ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ သေချာလို့လား။ အန်တီပြော တုန်းကတော့ ဦးမိုးညိုဆိုတာ အင်မတန်ဂရိပ်ရောင်ကျပြီး သိပ် အပြစ်မြင်တတ်တာတဲ့လေ။ သူမလို ပညာလေးမတောက်တခေါက် တတ်ရုံလေးနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်ခန့်ချင်ပါ့မလဲ။ အန်တီအတင်းလာ လျှောက်ခိုင်းလို့သာ ရောက်လာခဲ့ရတာ။ ဦးမိုးညိုဆိုတဲ့အမည်နဲ့ ဓာတ်ပုံကိုမြင်လိုက်ရကတည်းက စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုကြောက်ရွံ့နေ မိတာလေ။ လူကိုတွေ့ရရင်တော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိ။ သီက ဒီ ကို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုနဲ့ ရောက်လာခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ လျှို့ဝှက် ချက်လို့သာပြောတယ်။ ဒါကိုလည်း ခုချိန်ထိ သိမသိသေးတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဟော! တော်တော်မှ စဉ်းစားနေရတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဟုတ် လား ပုလဲသီ”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ... Hall ထဲပြန်သွားလို့ရပြီ၊ နေဦး။ အလုပ်လုပ်ရင်း နဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ဘာမဟုတ်တာလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကို ကိုယ့်ကိုသတင်းပို့ဦးနော်”

“ဟင်! သီလုပ်ရမှာ အဲဒါပါလို့လား”

“ပါတာပေါ့။ မင်းကို ကိုယ့် spy ခန့်ထားတာ အဲဒီအတွက်။ သတင်းတစ်ခုရတိုင်း ထူးရင်ထူးသလို မင်း၊ မုန့်ဖိုးရမယ်။ ဟုတ်ပြီ လား”

“ဟုတ်ကဲ့... တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

သူမမျက်နှာမှာ အပြုံးလေးပေါ်လာ၏။ ပြီးမှ Hall ခန်းထဲ သို့ထွက်သွားတော့သည်။ အင်း... တောက်တိုမယ်ရလျှောက်လုပ် နေရတဲ့လူကို ဒီရာထူးတပ်ပေးမိတာမဆိုးဘူး။ မင်းလုပ်နိုင်ပါတယ် ပုလဲသီ။ ဒါမှလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့လေးဖြစ်နေတဲ့ပုံစံက မင်းပိုပြီးတိုးတက်လာမှာလေ။

၅၀ ကို မမသဒ္ဓါမောင်

နေ့လယ်ထမင်းစားနေချိန်မှာ သူမက ထောင့်ဆုံးခုံမှာထိုင် ဖြစ်၏။ မမသန်းတို့လှမ်းခေါ်ပေမယ့် သူမခေါင်းခါပြကာ တစ် ယောက်တည်းစားနေမိသည်။

“ဟေ့! ပုလဲသီ... ဘာလဲ၊ ညည်းရဲ့ဟင်းကောင်းတွေ လူ စားမှာစိုးလို့ ငါတို့နဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်းလာမစားတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုမြင့်ဦးရဲ့။ သို့ဟင်းက ကောင်းမှမကောင်း တာ”

“ဘာဟင်းတုန်း”

“ပဲသီးကြော်နဲ့ငါးခြောက်ဟင်း”

“ဟာ! ပဲသီးကြော်ဆို ငါကြိုက်တယ်ဟ။ နည်းနည်းလောက် ပေးမြည်းစမ်း၊ ကျွေးမှာလား”

“ကျွေးပါတယ်။ သီ၊ ဒီလောက်ကပ်စေးမနည်းပါဘူးနော် စာရေးလေးကိုမြင့်ဦးက သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုကိုင်ကာ သူမ ရာဆီ ရောက်လာလေ၏။

“အမယ်! ပဲသီးကို ကြက်ဥနဲ့ကြော်ထားတာ၊ မကောင်းဘဲ မလား။ မှန်း... ဒါသဲခြောက်လေးတွေကို ချဉ်စပ်လေးချက်ထား တာပဲ။ ကောင်းသားဟ... ညည်းချက်တာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လှိုက်ခြင်းဆောက်ကွယ်မှာ ကို ၅၁

“အင်းပေါ့... မေမေမှမရှိတာ၊ သို့ဟာသီချက်ရတာပေါ့”

“မဆိုးဘူး၊ ညည်းအချက်အပြုတ်တော်သားပဲ။ ရော့၊ ငါ ဟင်းလည်းစား”

“ဟင်! နေပါစေ၊ သီဝပါပြီ”

“စားပါဟ၊ ကလေးဆီက အနိုင်ကျင့်တယ်လို့ သူများတွေဝိုင်း ပြောကုန်ပါ့မယ်... စား”

တားနေသည့်ကြားမှ ကိုမြင့်ဦး၏ကြက်သားတုံးက သူမချိုင့် ထဲသို့ရောက်လာလေ၏။

“ပုလဲသီ”

“ရှင်!”

“ထမင်းစားပြီးရင် ကိုယ့်ဆီလာခဲ့ဦး”

“ဟုတ်”

အခန်းဝမှစူးခနဲတစ်ချက်ကြည့်၍ ပြောသွားသည့်သူ့ကြောင့် သူမ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ ဒုက္ခပဲ... ခုန ကိုမြင့်ဦးဟင်းလာ ထည့်ပေးသွားတာကို မြင်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဆူဦးမလားမသိပါဘူး။ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်စဆင်းတယ်။ ဆူကွက်တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်လာ ပါရောလားနော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထမင်းစားပြီး၍ သူ့အခန်းကိုရောက်တော့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်က ရောက်နှင့်နေပါ၏။ သူမကိုမြင်တော့ သူက ခပ်တည်တည်ကြီးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ Uniform ချုပ်ဖို့ ကိုယ်တိုင်းရမယ်။ ထမင်းစားခိုင်းတာ မြန်မြန်သွက်သွက်စားတာမဟုတ်ဘူး... မင်းကိုယ်မင်း... Picnic ထွက်လာတယ်များထင်နေလား”

“သီ၊ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“မင်းကိုယ်မင်းသိပေါ့၊ နေရာတကာလိုက်ပြောနေစရာလား။ အလုပ်ကိုအလုပ်လိုပဲလုပ်။ လူတကာနဲ့အရောဝင်ဖို့မလိုဘူးဆိုတာ မင်းဦးနှောက်နဲ့မင်းသိမှပေါ့”

“ဟယ်... မိုးရိပ်ရယ်။ ဖြည်းဖြည်းသာသာလည်း ပြောပါဟဲ့။ ကလေးကိုအတင်းဖိဟောက်နေတာပဲ”

“မဝါ မသိပါဘူး။ ဒင်းက ဒီနေ့ပဲ အလုပ်စတင်တာ။ ဒီနေ့ပဲ ပြဿနာဖြစ်တာပဲ”

“ကဲ! နင်မျက်စိနောက်ရင်လည်း ငါ့ဆိုင်ကိုဖို့လိုက်ဟယ်။ တကတည်း၊ သူပဲခန့်ပြီး သူပဲအပြစ်မြင်နေ”

“ပို့စရာလား၊ ကျွန်တော် သူ့ကို bond ထိုးခိုင်းပြီး အလုပ်ခန့်

ထားတာကို။ ခုပဲရွှေ့ခိုင်းလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဒါဆိုလည်း Show Room ကိုဖို့လိုက်ပေါ့”

“အဲဒီမှာ ပြဿနာဖြစ်လို့ Supervisor က လာတိုင်သွားတာ။ မဝါမသိပါဘူး။ လုပ်လုပ်... မြန်မြန်... ခဏနေ သူ့အလုပ်လုပ်ရတော့မှာ”

သူကပြောပြီးသည်နှင့် ရုံးခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။ မဝါဆိုသည့်အစ်မကြီးက ပေကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် သူမကိုယ်ကိုတိုင်းပေးလေသည်။

“မဝါနာမည်က ဝါဝါမြင့်တဲ့ မှတ်ထားနော် ပုလဲ။ မိုးရိပ်ရဲ့ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်”

“ဟုတ်”

“ပုလဲက အတော်ငယ်သေးတာပဲ။ (၁၈)တောင်မှ ပြည့်ရဲ့လား”

“(၁၉)ထဲမှာပါ မမ”

“မိုးရိပ်ပုံစံက အရမ်းထူးခြားနေတယ်နော်။ ပုလဲကို Jealous ဝင်နေတာ မရိုးသားဘူး။ ပုလဲ၊ တခြားကောင်လေးတွေကို သိပ်မရောနဲ့။ ကြားလား...”

၂၄ က မမသဒ္ဓါဟောင်

“ရှင်!”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... အဲဒီလိုလေးကိုက သူ့အသည်းယားနေတာ ဖြစ်မယ်။ လေပြည်သိရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီးအလှောင်ခံရဖို့သေချာနေပါပြီ”

“လေပြည်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“မိုးရိပ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့တစ်ယောက်ပေါ့။ နောက်တော့တွေ့ဖူးမှာပါ။ သူက ဒီကိုမကြာခဏလာတတ်ပါတယ်”

သူမဘာကိုမှန်းမလည်သဖြင့် မျက်တောင်လေးတွေကိုသာ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်မိပါ၏။ သူနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့လေပြည်တဲ့။ ဘာတွေလဲ။ သိနဲ့မှမဆိုင်တာနော်။ သိက ဒီမှာအလုပ်လုပ်ဖို့ရောက်လာခဲ့တာ။ GM ရဲ့ရည်းစားနဲ့ ရင်းနှီးဖို့မှမဟုတ်ဘဲ။ ရုတ်တရက် သူပြန်ရောက်လာလေ၏။

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အမယ်လေးနော်။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ငါးစုံအပြီးချုပ်ပေးရင် တော်ရောပေါ့ဟဲ့... လောစရာလား”

“မဖြစ်ဘူး၊ သူ့မှာအဝတ်အစားသိပ်ရှိပုံမရဘူး။ သူ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီမှာ ဟိုဒီလျှောက်နေရင် မတော်ဧည့်သည်တွေနဲ့တိုးတော့ ဘယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆန့်ကျင်ဘက်ကွယ်မှာ ၇၅ ၂၅

ကောင်းပါ့မလဲ။ အားလုံးက ဝတ်စုံပြည့်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တွေနဲ့ဟာကို။ သူ့တစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး မှိန်နေမှာပေါ့”

“ကဲပါဟယ်၊ ငါ မနက်ဖြန်မနက် နှစ်စုံတော့ လာပို့ပါ့မယ်။ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မပြောချင်လည်း ပြောမနေနဲ့ပေါ့”

“ဟင်း... ငါပြန်တော့မယ်”

မဝါက သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးကာ ထွက်သွားလေ၏။ သူမ Hall ထဲပြန်သွားရန် ခြေလှမ်းစဉ် သူကလှမ်းတားလိုက်လေသည်။

“နေဦးလေ၊ မင်းကို ဘယ်သူက ‘သွားခိုင်းလို့လဲ’

“ဟို”

“လာထိုင်ဦး”

သူမ သူ့ရှေ့နဲ့မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ သူက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် သူမကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မောင်မြင့်ဦးမှာ ရည်းစားရှိတယ်။ မင်းမရောပါနဲ့”

“ရှင်!”

“လာပြန်ပြီ၊ ပြောလိုက်ရင် ဘာမှန်းမလည်သလို တရှင်ရှင်နဲ့။ မင်း ဘယ်လိုလေးလဲ၊ ပုလဲသိ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သီက တစ်ရံ့ထဲအတူလုပ်ကြလို့ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့သဘောနဲ့ ရိုးရိုးသားသားပဲပြောတာပါ”

“ရိုးရိုးသားသားက ဟင်းထည့်ပေးတဲ့အဆင့်ထိ ရောက်စရာ လားကွ။ အာချောင်တဲ့ပါးစပ်နဲ့တွေ့ရင် မင်းပဲသိကွာကျမှာ”

အမယ်လေးနော်... အပြစ်က အတော့်ကိုကြီးတာပါလား။ ဟင်းချိုင့်ထဲမှာ မစားဘဲရှိနေသည့်ဟင်းတုံးကို သူမြင်အောင် သက် သေပြရရင်တော့ မကောင်းဘဲဖြစ်တော့မယ်။ ဘယ်လိုလူကြီးမှန်း လည်းမသိတော့ပါဘူး။

“ပြောစကားကိုနားထောင်... သွားကော့”

ညနေအလုပ်ဆင်းတော့ သူများတွေအလှူလှူ ကားဂိတ်ရှိ ရာဆီလျှောက်သွားကြသော်လည်း သူမက ထမင်းချိုင့်ကိုင်ကာ ဒီ အတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကားခမှမရှိတော့ဘဲကိုး။ မေ့ တဲ့အကျင့်ကောင်းလေးမို့ ခံပေရော့... ပုလဲသီရေ။

“ဟီ”

“ဟေ့! ကားမစီးဘဲ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“အိမ်ပြန်မလို့ပေါ့ အစ်ကိုဆရာရဲ့”

“မင်းအိမ်က နီးနီးလေးမှမဟုတ်တာ”

ကဲ! နံဘေးမှာ လူတွေဒီလောက်လျှောက်သွားနေကြတာကို ပိုက်ဆံမရှိဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ သူက ကားကိုလမ်းဘေး ထိုးရပ်ရင်း မေးနေလေပြီ။

“ပြောလေ... ဘာလဲ၊ ချိန်းထားတာရှိလို့လား”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လမ်းလျှောက်နေတာလဲ”

သူမ နှုတ်ခမ်းကိုအသာကိုက်ကာ သူ့ကားပြတင်းဝနားမှာ ကပ်၍တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တော့ သူက တစုံတသြဖြစ်သွားလေ သည်။

“ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတော့ ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်က စပယ်ယာပြန်အမ်းတာကိုယူဖို့ မေ့ သွားလို့”

“ကဲ! ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဖြင့် ကိုယ့်ဆီက ယူသွားလေ”

“ဟင့်အင်း၊ နေပါစေ။ သီ၊ လမ်းပဲလျှောက်တော့မယ်”

“မိုးချုပ်သွားမှာပေါ့ ပုလဲသီရဲ့။ မထူးပါဘူး... လာ၊ ကိုယ့် ကားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့တော့။ မင်းဟာလေ... သိပ်နမောနမဲ့နိုင်တာပဲ”

“ဟင့်အင်း... သီ၊မလိုက်ပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

၅၈ ကို မမသဒ္ဓါမောင်

“မာနဆိုတာ ထားသင့်တဲ့နေရာမျိုးမှာပဲထားရတယ် ပုလဲသီ။
မင်းလမ်းလျှောက်ပြန်သွားရင် မိုးချုပ်သွားမှ အန္တရာယ်နဲ့တိုးမှာ။
လာ...တက်”

သူ့မျက်နှာမာမာနှင့်ပြောတော့မှ သူ့ဖွင့်ပေးသည့်ကားရေ၊
ခန်းပေါ် တက်လိုက်ရလေ၏။

ကြားဖူးကြပါရဲ့လား။ ဒီကနေ့ပဲ အလုပ်စဉ်တွဲမိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို အလုပ်ရှင်ကိုယ်တိုင် အိမ်အရောက် ကားနဲ့လိုက်
ပြန်ပို့တဲ့အဖြစ်မျိုးလေ။ သီက ဒီအဖြစ်နဲ့ တကယ့်ကိုကြုံခဲ့ရတာပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄.)

“သမီးကတော့လေ၊ဒီအကျင့်ကို ဘယ်တော့မှဖျောက်မှာလဲ”

“သီလည်း စိတ်လောလို့ဖြစ်သွားတာပါမေမေရယ်။ နောက်
မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ ဒီအတိုင်းကြိုးပဲ။ နေရတာ အဆင်ပြေ
ရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်မေမေ။ ညညဆို ဘေးအိမ်က ချစ်စု၊ လာအိပ်
ပေးပါတယ်။ မေမေသာ နေကောင်းအောင်နေပါ”

“ဒီမှာ၊ သမီးအန်တီနဲ့ပြောဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ၊ ဖုန်းကိုလက်ပြောင်းကိုင်လိုက်ရပါ၏။ အန်တီနှင့်ပြော
ရတာက ပိုကြာတတ်တာမဟုတ်လား။

“သမီး... ပုလဲ”

“ပြောပါအန်တီ”

“အလုပ်မှာအဆင်ပြေရဲ့လားသမီး”

“အင်း၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး အန်တီ
ရယ်”

သူမ မနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံး၍ပြောလိုက်တော့
အန်တီက သဘောကျလျက် ရယ်နေလေသည်။ ရော်... ဒီမှာဖြင့်
စိတ်ညစ်နေတာကို အန်တီကတော့ ရယ်နိုင်တာပေါ့လေ။

“ဟင်းဟင်း... ဒါဆိုမဆိုးပါဘူးသမီးရဲ့”

“သိဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ အန်တီ”

“သမီးတာဝန်က အဲဒီမိုးရိပ်ကိုရင်းနှီးအောင်ပေါင်းဖို့ပဲလေ။
ဒါမှ သူတို့အိမ်ကိုလည်ခွင့်ရမှာ”

“ဟင်! မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ သူ့ရည်းစားက သို့ကိုတစ်မျိုးမြင်
သွားမှာပေါ့အန်တီရဲ့။ သိကြောက်တယ်”

“သူ့ရည်းစား! ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မမဝါပြောတာတော့ လေပြည်ဆိုလားပဲ”

“ဪ! သမီးနဲ့ဝါဝါ၊ ရင်းနှီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမဝါက သို့ Uniform ချုပ်၊ ဟယ်... ဒုက္ခပဲ။
ရောက်လာပြီအန်တီ။ ညနေမှပဲ သီ၊ထပ်ဆက်မယ်နော်။ အခုပဲ
သူ့ကားကြီး အိမ်ရှေ့မှာရပ်သွားပြီရှင့်”

သူမ ဖုန်းအမြန်ချကာ အိမ်ဘက်သို့ပြေးတော့ သူက ခြံစည်း
ရိုးသံကောတံခါးကိုပင်၊ ဖွင့်ဝင်နေလေပြီ။

“အစ်ကိုဆရာ... သိက ဒီမှာ”

“စောစောစီးစီး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

“အန်တီဖုန်းခေါ်လို့ သွားပြောနေရတာပါ။ ဘာကိစ္စရှိလို့
လဲဟင်”

“အလုပ်သွားရမယ်လေ... မသိဘူးလား”

“ဟင်! သို့ဟာသီ လိုင်းကားစီးလာမှာပေါ့။ ဒီလိုကြီးလာကြို
ဖို့မှမလိုတာ။ မနေ့ကတည်းက အရမ်းအားနာနေမိတာကို”

“လျှာမရှည်နဲ့ မယ်မင်းကြီးမ။ Uniform ယူလာပေးတာ။
သွားလဲချေ။ ကိုယ်၊ ကားပေါ်ကပဲစောင့်တော့မယ်”

“ရပါတယ်။ သီ၊ လိုင်းကားပဲစီး...”

“လျှာမရှည်နဲ့လို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

သူမ၊ သူမလက်ထဲမှစက္ကူအိတ်ကိုယူ၍ အိမ်လေးပေါ်တက် ပြေးတော့ တစ်ဖက်အိမ်ပြတင်းဝမှ ချစ်စုက လှမ်းကြည့်ကာ စပ်စု နေလေ၏။ သူမအဝတ်အစားတို့ကို မြန်မြန်လဲလှယ်၍ဝတ်ဆင်ကာ ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲ၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

လှေကားသုံးထစ်ကိုဆင်းလာသည့်သူမကို သူ့ငေးခနဲကြည့် မိသွားရလေသည်။ ဝန်ထမ်းတိုင်းဝတ်လေ့ရှိပေမယ့် သူမလောက် Smart ကျသည့်ပုံစံမျိုး မတွေ့ရသေးပါ။ ကော်လံပါ blouse အဖြူ ပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်ရသည့်ချိုင်းပြတ်ဝတ်စုံကုတ်ကအစ သူမနှင့်လိုက် ဖက်လွန်းတာမဟုတ်လား။ စကပ်အနက်ရှည်အောက်မှာ စီးထား သည့်ဖိနပ်အပါးလေးကိုကြည့်၍ သူ့နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။

မလိုက်သေးပါလား။ ကားမောင်းထွက်လာရင်း ဖိနပ်ချည်း သီးသန့်ရောင်းသည့်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။

“လာ... ဆင်းဦး”

“ဟင်! ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ။ ကိုးနာရီထိုးခါနီးနေပြီနော်”

“ပုလဲ... မင်းက အလုပ်ရှင်လား၊ ငါကအလုပ်ရှင်လား”

သူမမျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းသွားရလေ၏။ သူ့ဤသို့လေသံ

မာသွားတိုင်း အလုပ်ပြုတ်မှာကို စိုးရိမ်သွားရတာ မဟုတ်ပါလား။ သူက သူမဘက်မှတံခါးကိုဖွင့်ကာ သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင် လိုက်လေသည်။ သူမကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် သူ့ဆွဲခေါ်ရာ နောက် လိုက်လာရ၏။ အန်တီက သူနှင့်ရင်းနှီးအောင် လုပ်ရမည် တဲ့။ ဒုက္ခပါပဲ... သူ့နှုတ်က အလုပ်ရှင်ပီပီ လေသံမာသွားသည် နှင့် သူမရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွားရသည့်အဖြစ်ကို အန်တီမှမသိနိုင် တာပဲ။

“အဖြူယူမလား၊ အနက်ယူမလား”

သူက သူမလက်ဝါးကိုဆုပ်ညှစ်၍ ငုံ့မေးလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်သွားရလေ၏။ အယ်လိုကြီးလဲ။ တစ်မျိုးကြီးပါပဲလား နော်။ သို့လိုဝန်ထမ်းအသစ်လေးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ဒီလိုဆိုင်ကြီးထဲ မှာ ဖိနပ်လိုက်ဝယ်ပေးစရာလား။ တခြားလူတွေမြင်သွားရင် သူ့ သိက္ခာကျမှာကို မတွေးထားဘူးထင်ပါရဲ့။ အထူးသဖြင့် သူ့ချစ်သူ လေပြည်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး အထင်လွဲသွားရင် ဖြေရှင်းရခက်သွား မယ်ဆိုတာကိုလည်း ဂရုမပြုမိပါလား။

“ရှုပ်ပါတယ်။ နှစ်ရန်စလုံးပဲ ယူလိုက်ပါ”

သူက သူ့ဟာသူဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး စင်ပေါ်မှဖိနပ်တွေကို

တစ်ရန်ပြီးတစ်ရန်ယူကာ သူမရှေ့မှာချပေးလေ၏။

“ဟင့်အင်း... သိနဲ့မတော်ဘူး”

“နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ ညီမ”

“ဟိုလေ... သီ၊စီးနေကျက (၄၄)ပါ”

Counter နောက်မှာထိုင်နေသည့်အစ်မလေးက သူမပြောလိုက်သည့်နံပါတ်နှင့်ဖိနပ်တွေကို ယူပေးလေ၏။

“တခြားအရောင်တွေမကြိုက်ဘူး။ အဖြူနဲ့ အနက်ထဲကပဲ ပေးပါ”

သူ့ ချေးများလိုက်တာမို့ ထိုကောင်မလေးက ပြုံးမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားပြီး ခွာနည်းနည်းမြင့်သည့်ဖိနပ်သုံးလေးရန်ကို ယူပေးလိုက်လေသည်။ သူ့ချပေးလိုက်သည့်ဖိနပ်တွေကို စွပ်ကြည့်ပြီးမှ လိုက်မည်ထင်သည့်နှစ်ရန်ကို သူ့ဖယ်လိုက်လေ၏။ ဖိနပ်ဖိုးရှင်းတော့ သောင်းဂဏန်းကျော်ဖြစ်နေသဖြင့် သူမနှာခေါင်းလေး ရှုံ့တွသွားရလေသည်။ အမယ်လေးနော်... အကြွေးတွေက ဘယ်ပြီးတက်လာပြန်ပါရောလား။

“ကိုမိုးရိပ်... လေပြည်နဲ့တွေ့ဖြစ်သေးလား”

ကောင်မလေးကို သူ့စူးခနဲကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ချာတိတ်

မလေးက သူ့ကိုစူးစမ်းစွာကြည့်နေလေပြီ။

ဘယ်နှယ်... ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာမှ လေပြည်နာမည်ကိုရွတ်ရသလား။ ထိုမိန်းကလေးက သူမကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးစစဖြင့်ဆက်ပြောလေ၏။

“ကျွန်မက လေပြည်သူငယ်ချင်း မွေးမွေးကြပါ”

“ဪ... လေပြည်က Thesis တင်ဖို့လုပ်နေလို့ ကျွန်တော်နဲ့မတွေ့ဖြစ်သေးဘူး။ နှစ်လလောက်တော့ ကြာနေပြီ”

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်မက ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ကိုမိုးရိပ်ဘေးမှာ ပါလာတာ လေပြည်လို့ပဲထင်နေတာ”

သူ့စိတ်ထဲ ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်သွားရလေ၏။ နံဘေးမှာ သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါနေတာ သိသိကြီးနဲ့ ဒါတမင်သက်သက်လုပ်တာပါလား။ မွေးမွေးကြ၏မျက်ဝန်းများက ပုလဲသီဆီမှာသာ ဝဲနေလေ၏။

“ပုလဲသီနဲ့ လေပြည်ပုံစံကအကွာကြီးပါ မမွေးမွေးကြ။ ဘာတစ်ခုမှမတူမှန်း ခင်ဗျားမသိဘူးလား”

သူ့စကားကြောင့် သူမတွန့်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။

မွေးမွေးကြက နှုတ်ခမ်းတစ်ခြမ်းကိုမဲ့မဲ့လေးလုပ်၍ ပြုံးလိုက်

ပါသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကိုခေါက်ထားပြီး အသစ်တစ်ယောက် နဲ့ တွဲခွတ်တာတော့လွန်တာပေါ့။ ကောင်မလေးပုံစံက လေပြည့်လို ချမ်းသာပုံမပေါက်ပေမယ့် ဘာမှန်းသေချာမပြောနိုင်တဲ့ စွဲဆောင် မှုတို့ဖြင့် လင်းနေတာတော့အမှန်ပင်။ ကုမ္ပဏီ Uniform နှင့်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အဆင့်အတန်းတော့ ရှိဟန်ပေါက်နေတာလေ။

“သူက ကိုမိုးရိပ်ကုမ္ပဏီမှာ ဘာရာထူးလဲဟင်”

“ကျွန်တော့် Secretary ဆိုရင် လုံလောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ခွင့် ပြုပါဦး။ သွားစို့... ပုလဲသီ”

သူက ဟန်ပါဝါဖြေလိုက်ပြီး ဖိနပ်ထုပ်ကိုရော သူမလက်ကို ပါဆွဲကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဒီသတင်းက လေပြည့်ဆီ အနှေးနဲ့အမြန် ရောက်သွားမှာအမှန်ပါပဲ။ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ လေပြည့် သူ့ဆီကိုရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်လေ။

“သီ၊ အကြွေးတွေများနေပြီ အစ်ကိုဆရာ။ တော်ကြာ လခ ထဲက အကုန်ဖြတ်နေမှဒုက္ခ”

များတော့လည်း မင်းကိုအကြွေးနဲ့သိမ်းလိုက်ရုံပေါ့ ပုလဲသီ ရယ်ဟူသည့်စကားကိုတော့ စိတ်ထဲမှသာ ပြောဖြစ်လေ၏။

ချာတိတ်မလေး သူ့အပေါ်အထင်မလွဲစေချင်ပါလေ။

“ခေါင်းထဲထည့်ထားဖို့မလိုပါဘူး ပုလဲသီ။ ကဲ! ဖိနပ်အမြင့် တစ်ရန် စ၊စီးပေးတော့။ အကျင့်မရှိတော့ ခြေထောက်ပေါက်ချင် ပေါက်မယ်။ Tape ကပ်သင့်ရင် ကပ်ထားပေါ့... လာ”

သူမ၊ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ သူနှင့်ယှဉ်လျှောက်၍ ဝင် လာသည်ကို ဝန်ထမ်းတွေ သတိပြုမိမှန်းရိပ်မိပေမယ့် မသိချင် ယောင်သာဆောင်လိုက်ရသည်။ ရုံးခန်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ် ပြီး Hall ထဲသို့ သူမထွက်လာခဲ့၏။

“အမယ်... ပုလဲက Uniform နဲ့လိုက်ဖက်သားပဲ။ ရုပ် တောင် တော်တော်ပြောင်းသွားတယ်”

“သီက သီပါပဲ မမသန်းရယ်။ ဘာမှပိုမပြင်ထားပါဘူး”

“ရော... ရော။ Atendent book ယူပြီး လက်မှတ်တွေ ထိုးခိုင်း”

“ဟင်! ဒါဖြင့် Show Room ကိုပါ သွားရမှာပေါ့။ ဟုတ် လား”

“ဒါပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒီက Supervisor ကို လန့်ပါတယ်ဆိုနေမှ”

“ဟဲ့! ကိုတင်မျိုးအောင်ထက် ဦးဇေယျက ပိုပြီးကြောက်စရာ”

၆၈ က မမသဒ္ဓါဟောင်

ကောင်းတာ။ Supervisor က သဘောကောင်းတယ်... သွား”

သူမမျက်နှာလေးနဲ့ သွားရပြီး မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲသို့ အရင် ဆုံးဝင်လိုက်ရလေ၏။ ဦးဇေယျက သူမကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်လေသည်။ Hall ထဲမှ လူတွေအကုန် လက်မှတ်ထိုးတာပြီးစီးမှ Lift ဖြင့် Show Room ရှိရာဆီ ဆင်းလာခဲ့၏။ Supervisor ထိုင်နေရာ ရုံးခန်းထဲ သူမဝင်လာတော့ အခန်းထဲမှလူသုံးယောက်က သူမကို ငေးခနဲကြည့်လိုက်ကြသဖြင့် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲရပ်သွားရလေသည်။

“ဟို... ဟို... လက်မှတ်လာထိုးခိုင်းတာပါရှင်”

“မင်း၊ ပုလဲသီပေါလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ကြောက်ရွံ့ပုံစံလေးဖြင့် စားပွဲထက် စာအုပ်တင်ပေးလိုက်တာမို့ တင်မျိုးအောင် ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကောင်မလေးပုံစံက သန့်ပြန့်တောက်ပလို့ပါလား။ မန်နေဂျာဖြေထားလို့သာ ပါဝါပြချင်သည့်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... ပုလဲသီဆိုတာ GM ခန့်တာသည့် Staff အသစ်လေးပေကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ ၆၉

Hand Phone မြည်လာသည်မို့ သူ, Phone ကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ဇီးညိုရောင် မှန်ကာထားသည့်အခန်းထဲမှ Hall ထဲသို့ သူကြည့်နေမိသည်။ ပုလဲသီက စားပွဲတစ်ခုမှတစ်ခုသို့တူးကာ အလုပ်ရှုပ်နေပုံပင်။

“ဟဲလို”

“အရိပ်... လေပြည်ပါ”

“ဪ... Thesis ကိစ္စပြီးသွားပြီလား၊ လေပြည်”

“သတိတရမေးလို့ကျေးဇူးပဲ အရိပ်။ တို့က ယူ၊မေ့နေပြီထင်နေတာ”

သူ့ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ထက်နှစ်နှစ်ကျော်ငယ်သော်လည်း လေပြည်က သူ့ကိုတန်းတူသဖွယ်ဆက်ဆံတတ်တာပင်။ မွေးမွေးကြုံတစ်ယောက်တော့ လက်ထောက်ချုပ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ နေ့တောင်မကူးဘဲ Phone ဆက်တာပဲကြည့်လေ။

“ကိုယ်မေးတာ မင်းမဖြေသေးဘူးနော်”

“ပြီးပြီ... မနက်ဖြန်သွားတင်ရမှာ။ ယူ၊အဖော်လိုက်ပေးနိုင်မလားဟင်”

“sorry ပဲ လေပြည်၊ ကိုယ်မအားလို့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟင်းဟင်း... ယူငြင်းမယ်ဆိုတာ တို့ကြိုတွက်ထားပြီး သားပါ အရိပ်ရဲ့။ ဘာလဲ! ယူ Perosnal ကိစ္စနဲ့ မအားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“သတင်းက မြန်လှချည်လား လေပြည်... ဘာမှမတိကျ မသေချာသေးဘဲ မင်းယုံလိုက်တာပဲလား။ ကိုယ့်ဒက်ဒီ ခုထိပြန် မလာသေးလို့ ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ်ဦးစီးနေရတယ်။ လစ်ဖို့အချိန်မရဘူး။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“မသိပါဘူး။ ယူ secretary နဲ့ လျှောက်လိမ့်နေလို့များ တို့ကို အချိန်မပေးနိုင်တာများလားလို့ပါ”

လေပြည်က ပြောလည်းပြော ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်ရယ်ချ လိုက်လေ၏။ ပုလဲသီအကြောင်းကိုများ ဂယနဏသိသွားရင် ဘယ် လောက်တောင်မှ လှောင်လိမ့်မည်မသိ။ လေပြည်ဆိုတာ လူတစ် ဖက်သားကိုနှိပ်ကွပ်ဖို့ အမြဲအကွက်ချောင်းတတ်သည့်မိန်းကလေး မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်မှာ ခုချိန်ထိ ဘာ secretary မှ မရှိသေးပါဘူး လေပြည်။ သူများပြောတိုင်း မယုံလိုက်နဲ့လေ”

“အရိပ်... ယူ၊ တို့ကိုဖုံးကွယ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့နော်။ ဒက်ဒီတို့

အစီအစဉ်ကို ယူရောတို့ပါ အလွယ်တကူလက်သင့်ခံဖို့ စိတ်ကူးထား ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ယူဘက်ကစပြီး ခြေလှမ်းမယ်ဆိုရင် ကိုယ်က လည်းမနွေးဘူးဆိုတာကို ယူသိရင်ပြီးတာပဲလေ”

သူ တီးတိုးရယ်မောလိုက်မိ၏။ လေပြည်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို အမြဲယုံကြည်စိတ်ချထားသလို ကိုယ့်အလှကို မာန်တက်နေသည့် လှတပတကောင်မလေးမှန်း သူသိထားတာမဟုတ်လား။ သူတို့နှစ် ဦးကို မိဘတွေစဆုံပေးစဉ်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လေ့လာဖို့အချိန် ယူရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာလေ။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်မှသာ လက်ထပ်ရန် အတည်ပြုခဲ့ကြတာ ဘာများကြာသေးလို့ လဲ။

“ဘယ်လိုလဲ! ယူ၊ ဝန်ခံဖို့ တွေဝေနေပြီလား”

“စောပါသေးတယ် လေပြည်”

“ဒါဆိုလည်း တို့မျက်စိတွေဖွင့်ပြီး နားတွေစွင့်ထားလိုက်မယ် နော်။ ယူသဘောတူရဲ့လား”

“သဘောပဲပေါ့ လေပြည်”

သူ Phone ပြောရင်း အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် Hall ထဲရှိ မင်းလမ်းအလယ်မှာ ယိုင်ခနဲလဲကျသွားသည့်ပုလဲသီကို မြင်

လိုက်ရလေ၏။ ဝန်ထမ်းတွေပြုသွားသလို Phone ကိုပါ သူ့ဖုတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်မိပါသည်။ လူကလည်း တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ လူတွေစုပြုံ နေရာဆီ အလိုလိုလှမ်းသွားပြီးသားဖြစ်သွားရလေ၏။

“ပုလဲသီ”

သူ့အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် လူလေးငါးယောက်စုပြုံနေရာမှ ရှေ့သွားရလေ၏။ ကြမ်းပေါ်မှာထိုင်လျက်သား လဲကျနေသည့်သူမ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့က တပေါက်မောက်စီးကျနေပါရောလား။ သူ့စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူမနံ့ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ခြေခေါက်လဲတာလား”

ခေါင်းကိုသာညှိတပြလိုက်၏။ သူဝယ်ပေးသည့်ဖိနပ်က သူမ ခြေထောက်ဘေးမှာ တုံးလုံးပက်လက်။ ဖြစ်ရလေ... ပုလဲသီရယ်။ ဒီလက်သုံးလုံးဒေါက်လေးကိုတောင်မှ မင်းမစီးတတ်ဘူးတဲ့လား။ လေပြည်နဲ့များကွာပါ။ လေပြည်ဆို ဘယ်လောက်အမြင့်ရှိရှိ ခဲတံ ဒေါက်လေးကိုတောင် နေသားတကျစီးတတ်တာလေ။

“ထလို့ရလား”

“နာတယ်”

“ကြိုးစားပြီး ထကြည့်ပါဦး။ ဆေးခန်းသွားရအောင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမလက်မောင်းကိုတွဲထူ၍ ထခိုင်းတော့ ဝန်ထမ်းတွေက ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွားကြလေပြီ။ သူမခြေက ထောက်လို့မရနိုင် အောင်ပင် နာကျင်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာလှလှလေးက ရှုံ့မဲ့နေသဖြင့် သူ့ ဆတ်ခနဲပွေ့ချီလိုက်ပါ၏။

“အို! ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းမှမလျှောက်နိုင်တာ၊ ဆေးခန်းသွားမယ်လေ”

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရှုမစိုက်သည့် သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာလေးရဲရန်သွားရလေ၏။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်နော်။ သူ့ကိုယ် သူ GM ဆိုတာကိုတောင်မေ့နေပြီလား။ တကယ်ဆို တခြားဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်ကိုထည့်ပေးလိုက်လျှင် ရပါလျက် ဒီလိုလုပ်ရတယ်လို့။

“သီကြိုးစားလျှောက်ပါမယ် ‘အစ်ကိုဆရာ’”

“တိတ်တိတ်နေပါ ပုလဲသီ။ ကိုယ်ကပြောရင် နားထောင်မှ ကြိုက်တယ်။ မင်းထပ်မရှည်နဲ့”

သူမပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ရပါ၏။ ဆေးခန်းထဲထိ ချီပွေ့သယ် လာသည့်သူ့ကို ဒေါက်တာနေမင်းထွန်းက ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့် စလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၇၄ က မသဒ္ဒါမောင်

“ဘယ်လိုလဲ... မိုးရိပ်ရေ။ Weight Lifter မဟုတ်ပါဘဲ ခွန်အားတွေပြည့်ဝနေပါရောလား”

“မလွဲသာလို့ချီလာရတာ နေမင်းရေ။ ချာတိတ်မ ခြေခေါက် လဲသွားတာ ကြည့်ပေးပါဦး”

“ဒါဆိုရင်လည်း အကြောပါရုရှဆီခေါ်သွားပါလားကွ။ ငါက ရိုးရိုးဆရာဝန်လေကွာ”

သူ့ နေမင်းကိုမကျေမနပ်ကြည့်လိုက်တော့ နေမင်းက ပြုံးစိစိဖြင့် သူမခြေထောက်ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပေးလေ၏။

“လေပြည်နဲ့ရော တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“အခုလေးတင်ပဲ သူ့ Phone ဝင်လာသေးတယ်”

“ငါတို့ဘယ်တော့စားရမလဲ”

“စားချင်ရင် အခုလိုက်စားလည်းဖြစ်တယ်။ Wedding ထိ စောင့်ဖို့မလိုဘူး”

“ဖိတ်စာနှစ်ခြမ်းလုံး ပြည့်ပြီလား”

သူ့ နေမင်းထွန်းကိုဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ပညာရှိနည်းဖြင့်မေးနေပေမယ့် ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာကို သူသိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ က ၇၅

“သေချာတာကတော့ ငါ့ဘက်တစ်ခြမ်းက မပြောင်းဘူး”

“ဪ! တခြားဘက်က လူပြောင်းသွားနိုင်တယ်ပေါ့လေ”

“မင်းသိရင်ပြီးတာပဲ”

“ငါတို့ကောင်ကတော့လေ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လို့မပြောရဘူး။ အစစအရာရာသေချာမှ အပိုင်ချီမယ့်ပဲ။ ကဲ! ရပါပြီ။ အိမ်ရောက်ရင်လိမ်းဖို့ လိမ်းဆေးပေးလိုက်မယ်။ သောက်ဆေးက အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးလောက်ပါပဲ”

“ဆေးဖိုးဘယ်လောက်လဲ”

“မင်းဟာလေးနာမည် ပြောခဲ့ရင်ရပြီ။ ပေးဖို့မလိုဘူး”

“ဘာ၊ မင်းဟာလေးလဲ”

“sorry... sorry... မင်းရဲ့ secretary ကိုပြောတာပါ”

“ပုလဲသီ”

“Ok! သွားလို့ရပါပြီ”

သူ့ သူမကိုတွဲ၍ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလိုက်ပါ၏။ နေမင်း အကဲခတ်နေတာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ သူမကိုပြောလိုက်မိသည်။

“ညနေ ကိုယ်ပဲလိုက်ပို့ပေးမယ် ပုလဲသီ။ ဘာညာအကြောင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၇၆ က မမသဒ္ဒါမောင်

ပြမယ်၊ စိတ်မကူးနဲ့”

ကဲ! သီ၊ မပြောဘူးလား။ လူတွေပြောစရာဖြစ်အောင်ကို
သူက တစ်ခွက်ထိုးလုပ်တတ်သလို သီကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလိုဖြစ်
အောင် နမောနမဲ့နိုင်လွန်းပါတယ်လေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

Lift မှထွက်လာသည့်လေပြည့်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် staff
တွေက ခါးညွတ်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြလေ၏။ မျက်နှာကိုပင့်
ကာ သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်လာစဉ် အခန်းထဲမှာ ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်သာ ရှိနေပါသည်။

နောက်မှမြင်နေရသည့် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးက ပိန်မှန်း
သိသာသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ကျနလှပတာကိုတော့
အသိအမှတ်ပြုရမှာအမှန်ပင်။ ဝါ၊ မွေးပြောတဲ့ သူရဲ့ Secretary
ထင်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဟင်း”

“ဪ... ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

“အရိပ်ရော... ဘယ်သွားလဲ”

“ရှင်!”

“ဒီကုမ္ပဏီက GM မိုးရိပ်ကိုပြောနေတာလေ”

“အစ်ကိုဆရာ... Hotel မှာ meeting ရှိလို့ သွားနေပါတယ်ရှင်။ ညနေလေးနာရီလောက်မှ ဒီကိုပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ သပြန်လာရင် ဘာများပြောပေးရမလဲဆိုတာ မှာခဲ့ပါရှင်”

ကြည့်စမ်း! အစ်ကိုဆရာဆိုပါလား။ အရိပ်ကိုများ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်လို့။ ဒင်းက ဒင်းကိုယ်ဒင်း ဘာများထင်နေပါလိမ့်။ အရိပ်မှာ လေပြည်ဆိုတဲ့ သက်ဆိုင်သူတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကိုမသိဘူးတဲ့လား။ အတော်ညံ့ဖျင်းတဲ့ Secretary ကိုမှ ခန့်ထားရတယ်လို့ အရိပ်ရယ်။

“မင်းကိုမှာဖို့မလိုပါဘူး။ တို့ပြောချင်ရင် Phone ဆက်ပြောလို့ဖြစ်တာပဲ၊ မင်းမသိဘူးလား။ တို့နာမည်... လေပြည်၊ အရိပ်ရဲ့ သက်ဆိုင်သူပဲ”

“ရှင်!”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဟို... ဟို... ပုလဲသီပါ”

“ကောင်းပြီ... ပုလဲသီ။ မင်းကိုဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေ နဲ့ပြည့်စုံလို့ ဒီနေရာမှာ အရိပ်ခန့်ထားသလဲဆိုတာ တို့လာစစ်ဆေးတာပဲ”

“ရှင်!”

“လာပြန်ပြီ... ဒီရှင်ကြီး။ မင်း၊ တောသူလား... ပုလဲသီ။ အပြောအဆို မညက်လိုက်တာနော်”

ဇင်ယောင်တောင်မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ချိုးလျက် ပြောဆိုနေသည့်မမချောလေးကို သူမဝေးကြည့်နေမိ၏။ လှလိုက်တာနော်။ လှလိုက်တာမှ ရွှေမှုန်လေးတွေစုပုံထားသလို မှန်နေအောင်လှတာပါလား။ မမဝါပြောတဲ့ သူ့ရည်းစားဖြစ်နေတာကိုး။

အမယ်လေးလေ... သို့ကိုလာစစ်ဆေးတာတဲ့။ သိက ခုမှ Second Year ပဲရှိသေးတာ။ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ဘာဆိုဘာမှနားလည်သေးတာမဟုတ်။ အခုတောင် သူခိုင်းသွားလို့ Aluminium ဝီရိအထပ်တွေကိုရှင်းလင်းပြီး File တွေပြန်စီတုန်း ဒီမမ ရောက်လာတာလေ။

“မင်းပုံစံလေးက ဘွဲ့ရပုံမပေါက်သေးပါဘူး။ ဘယ်နှတန်းလဲ... ပြောပါဦး”

“သီ၊ ဒုတိယနှစ် E-major ပါ”

“ကြည့်စမ်း! ဒီလောက်ပညာအရည်အချင်းလေးနဲ့ ဒီလိုနေရာကို ခန့်စရာလား။ အရိပ်ကွာ... ဘာသဘောလဲ”

“ဟို... ဟို... မမ... သီက ဒီမှာ ရုံးအကူလုပ်တာပါရှင့်။ မမထင်နေသလို အစ်ကိုဆရာရဲ့အတွင်းရေးမှူး မဟုတ်ရပါဘူး”

ဟော! ရုံးအကူဆိုပါလား။ ဒီအဆင့်လောက်လေးကို မွေးဆိုင်မှာ ဖိနပ်လိုက်ဝယ်ပေးရတယ်လို့... အရိပ်ရယ်။ ယူ၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမှန်းကို စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး။ သေချာတာကတော့ ဒီချာတိတ်မလေးဆီမှာ စွဲဆောင်မှုတွေရှိနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဘယ်နှယ်! ကိုယ်နဲ့တန်းတူအသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ရပါဘဲ ဒီမလောက်လေးမလောက်စားချာတိတ်မလေးရဲ့ အဆင့်လောက်ကို ဆင်းပြိုင်ရမယ်လို့။ သိက္ခာကျလိုက်တာနော်။

“နေပါဦး။ မင်း၊ အရိပ်ကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“အစ်ကိုဆရာပါရှင့်”

“ကျွတ်! ခေါ်စရာလားကွ၊ ဆရာဖြင့်ဆရာပေါ့။ ဘယ်နှယ်ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်ခေါ်ဖို့သင့်မသင့် မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား”

“အစ်ကိုဆရာက အဲဒီလိုခေါ်ဆိုလို့ ခေါ်တာပါမမ”

“မခေါ်ရဘူး... ဆရာလို့ပဲခေါ်။ အစစအရာရာလိုက်သင့်ပေးရမလိုဖြစ်နေပြီ။ နေစမ်းပါဦး၊ မနေ့က တို့သူငယ်ချင်းရဲ့ဖိနပ်ဆိုင်မှာ မင်းကို သူ ဖိနပ်လိုက်ဝယ်ပေးတယ်ဆို။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုလဲ။ ကိုယ်က ရုံးအကူအဆင့်လေးပဲရှိတာ၊ GM တစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောက်ကြီး တရင်းတနှီးရွှေ့နှောပေါင်းစရာမလိုဘူး။ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်မှပေါ့”

“အစ်ကိုဆရာ... အဲ! ဆရာက သို့ကိုလမ်းကြုံတင်ခေါ်ရင်း ဖိနပ်ဆိုင်ဝင်တာပါရှင့်။ တကူးတကကြီးလိုက်တာ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ကျွတ်! အဲဒါတွေအလိုက်မသိတာပေါ့။ မင်းတော်တော်ကြီးကိုကြိုးစားဖို့လိုသေးတယ်ပုလဲသီ။ ဒီမှာ! တို့ပြောမယ်။ နောက်ကိုလမ်းကြုံခေါ်လည်း မင်းလိုကိစ္စမလိုဘူး။ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုပေးပြီး ငြင်းဖြစ်အောင်ငြင်းပါ။ သူနဲ့ ဒီလိုအမြဲတတွဲတွဲသွားလာနေရင် မင်းလည်းနာမည်ပျက်သလို၊ သူလည်းသိက္ခာကျတယ်။ မင်းကအကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့တို့ကိုပါ ထိခိုက်စေတာပေါ့”

၈၂ က မမသဒ္ဒါမောင်

မယ့်ကိစ္စတွေကို တို့လက်မခံချင်တာ။ သိပြီလား”

“ဟုတ်”

မျက်လုံးလေး ကကယ်ကလယ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြနေသည့် ချာတိတ်မလေးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ မျက်လုံးလေးတွေက သမင်ပျိုမျက်လုံးတွေလို နက်မှောင်ကာ အပြစ်ကင်းလွန်းနေသည်ပဲ။ ရိုးရိုးသားသားကြည့်တယ်ဆိုပေမယ့် အရိပ်စိတ်တွေ မယိုင်နိုင်ဘူးလို့ပြောနိုင်မလား။

ကိုယ်လှတယ်ဆိုတာက ပြင်ဆင် ဝတ်စားထားနိုင်လို့သာ။ တတ်ထားတဲ့ပညာ၊ မိဘချမ်းသာတဲ့ဂုဏ်နဲ့ ဝတ်နိုင်၊ စားနိုင်၊ မော်နိုင်၊ ကြွားနိုင်လို့သာ တင့်တယ်နေတာ။ ဒီကောင်မလေးမှာ ဘာဆိုဘာမှရှိမနေဘဲ သူ့အလိုလို မျက်နှာလေးက ဝင်းပကြည်လင်နေတာ အသိသာကြီးပင်။ ရွှေဆို၍ ဘာဆိုဘာမှဝတ်မထားတာတောင် ရုပ်လေးက သန့်ပြန်နေတာမဟုတ်ပါလား။

“ပျန်းနံဆိုတော့ ဒီမှာ သူများခိုင်းသမျှလုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်”

“သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ဘာတွေလုပ်ရသလဲ”

“သန့်ရှင်းရေးပါရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်ရာ ၈၃

“အေး... အရိပ်က secretary ခန့်ထားတာ မဟုတ်တော့ ဒီနေရာလစ်လပ်နေမှာအမှန်ပဲ။ သူ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး လိုအပ်တာမှန်သမျှ သင့်တော်သလိုလုပ်ပေးပေါ့။ ဥပမာ... မနက်စောစော သူ့အိမ်မှာ breakfast စားမလာဖြစ်ရင် ဒီမှာပဲဖျော်တိုက်။ မုန့်တွေဘာတွေကို cabinet ထဲမှာ မပြတ်ထည့်ထားပါ။ တကယ်လို့ နေ့လယ်နေ့ခင်းပူအိုက်တဲ့အခါ အအေးလေးဘာလေးဖျော်တိုက်ပေါ့။ သူ့ကိုတစ်ခုခုကျွေးတိုင်း မင်းလက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့သေချာဆေးပြီးမှ လုပ်ဖို့မမေ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်”

“လိမ်လိမ်မာမာနေပါ ပုလဲသီ... မင်းလိမ္မာရင် ဒီထက်ကောင်းတဲ့နေရာကိုရမှာ။ နောက်ပြီးတော့ မင်းကိုမှာထားရဦးမယ်။ အရိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တို့ကလွဲလို့ တခြားမိန်းကလေးတွေ တွဲလာတာမျိုး၊ Phone ဆက်တာမျိုးတွေ ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကိုပြောပါ။ မင်းကို တို့မုန့်ဖိုးပေးမယ်ကြားလား”

“ဟုတ်”

“ရော... ဒါတို့ visiting card ယူထား။ မင်းတို့ဆီ Phone ဆက်တာကို အရိပ်မသိပါစေနဲ့။ မင်းအိမ်နားမှာ phone ဆက်ရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၈၄ က မမသဒ္ဓါမောင်

လွယ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ။ သီတို့ဘေးခြံက စတိုးဆိုင်မှာ phone ရှိပါတယ်”

“အေးအေး... အဲဒီကပဲဆက်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်...

အစ်ကိုဆရာလိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေ မဟုတ်တာလုပ်မှာကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုဆရာကိုမှစောင့်ကြည့်ပြီး ပြောနေတာပါလား။

ပြဿနာပဲ... အစ်ကိုဆရာသာ သူ့အကြောင်းတွေကို သိလျှို့ဝှက်သိုသိပ်စွာပို့နေတာကိုသိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။ တော်ကြာ... အမြင်ကပ်ပုဒ်မနဲ့ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ရင် သိပ်ဒုက္ခရောက်ရမှာလေ။

တံခါး lock က ချပ်ခနဲပွင့်သွားကာ ရုံးခန်းထဲသို့ သူဝင်လာလေ၏။

“ပုလဲသီ... ဟော! လေပြည်ပါလား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆန့်ကျင်ဘက်ကွယ်မှာ ၈၅

“နဲ့လယ်နှစ်နာရီကျော်လောက်ပဲ အရိပ်ရဲ့”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စရှိမှလာရမှာလား အရိပ်ရဲ့။ ယူ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

ခါတိုင်းလည်း လာနေကျကို”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲမေးလိုက်မိတာပါကွာ။ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ယူ့ချာတိတ်က တို့ကိုဘာမှစဉ်းမခံတော့ မစားရသေးဘူး ဆိုပါတော့”

“ကိုယ့်ရုံးခန်းမှာ ဘာမှမထားဘူး လေပြည်ရဲ့။ စားမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လိုက်ကျွေးပါ့မယ်”

“နေပါစေတော့။ ယူက စားလာပြီးပြီမဟုတ်လား။ Thesis တင်ပြီး လမ်းကြုံတာနဲ့ဝင်လာခဲ့တာပါ။ အန်ကယ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ ယူ့ အိမ်ကိုလာခဲ့ဦးနော်။ ဒက်ဒီရော၊ မာမိပါ ယူ့ကိုသတိတရမေးနေတယ်”

“အင်းပါ... ကိုယ် အလုပ်နည်းနည်းရှိသေးလို့ (၆)နာရီလောက်မှပဲ ပြန်ဖြစ်မယ်။ လေပြည်နဲ့အတူ မပြန်ဖြစ်တာ sorry ကွာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၈၆ က မမသဒ္ဓါမောင်

“ရပါတယ်အရိပ်ရဲ့။ တို့မှာ ကားပါလာပါတယ်။ ဒါဖြင့် တို့ ပြန်ဦးမယ်နော်”

“Ok... လေပြည်”

ရုံးခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေး၍ လေပြည်ပြန်တာကို နှုတ်ဆက်ပြီး မှ သူပြန်ဝင်ခဲ့၏။ coat ကိုချွတ်၍ ချိတ်မှာချိတ်လိုက်စဉ် မျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေသည့်သူမကို သတိထားမိသွားရသည်။

“ဘာဖြစ်နေလဲ ပုလဲသီ”

“ရှင်”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“ဟို... ဟို... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုဆရာ။ အဲ! ဆရာ သီ၊ Hall ထဲသွားတော့မယ်နော်”

“နေဦး... မင်း၊ ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ရှင်! ဟိုလေ... ဆရာလို့”

“မင်းကို ကိုယ်ဘယ်လိုသင်ပေးထားလဲ”

“အဲ”

သူမနားသံသီးလေးကိုအသာဆွဲ၍ စိတ်ရှုပ်သွားမိ၏။ အခု လေးပဲ မမက သင်ပေးသွားတယ်။ အခု သူက စစ်စစ်ချေပြီကော။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ က ၈၇

ဖုံးထားမိထားသမျှတွေအကုန်ပေါ်ကုန်မှ အလုပ်ပြုတ်ဖို့သေ ချာတော့မှာပဲနော်။

“ပုလဲသီ”

“ရှင်”

“မင်းတစ်ခုခုဖြစ်တာ သေချာနေပြီ၊ ကိုယ့်ကိုပြောစမ်း။ မင်း မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုဖုံးကွယ်ထားတာ ပေါ်လွင်နေတယ်။ ဒီလောက် အပြစ်ကင်းတဲ့မျက်လုံးတွေမှာ ဘာလျှို့ဝှက်တာတွေရှိနေလဲ”

“ဟိုလေ... မမ... မမကပြောသွားတယ်”

“လေပြည်က... မင်းကို”

“ဟုတ်”

“ဘာတွေပြောသွားတာလဲ”

“အစ်ကိုဆရာကို ဆရာလို့ပဲခေါ်ရမယ်တဲ့”

“အမယ်... မင်းကို ကိုယ်ခန့်ထားတာလား၊ သူ့ခန့်ထား တာလား”

“အစ်ကိုဆရာ၊ ခန့်ထားတာပါ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်ခေါ်ခိုင်းသလိုပဲခေါ်ပါ။ ပြောင်းခေါ်စရာမလို ဘူး။ ပြီးတော့ရော”

ရွှေပဒေသာစာပေ

က ကို မမသဒ္ဒါမောင်

“အလုပ်ကို ကြိုးစားပါတဲ့။ ပြီးတော့ ဟိုလေ၊ အစ်ကိုဆရာ ဗိုက်ဆာရင် တစ်ခုခုဖော်တိုက်ရမယ်တဲ့”

သူပြုံးလိုက်မိ၏။

ချာတိတ်မကို လေပြည်တစ်ယောက် power တွေ စွတ်ပြ သွားသည်။ လေပြည်နှင့်သူ ဘယ်လိုဘယ်ဝါဆိုတာတွေပါ ပြော သွားပုံလည်းရပါသည်။ ဒါကြောင့်မို့ သူမပုံစံက အစကလို သူ့ကို တရင်းတနီးမပြောရဲတော့ဘဲ ရှိန်သလိုလန့်သလိုဖြစ်နေတာကိုး။

“နောက်တော့ရော”

“အင်း... ဒါပဲရှင့်”

“ဒီထက်တော့ မကနိုင်ပါဘူး။ မင်း၊ တမင်လျှို့ဝှက်ထားတာ တွေများ ရှိသေးလား၊ပုလဲသီ”

“မရှိ... မရှိပါဘူး၊ဆရာ။ အဲ! အစ်ကိုဆရာ”

သူ့ထိုင်ခုံမှာထိုင်လျက် စားပွဲပေါ် လက်ညှိုးဖြင့်တစောက် တောက်ခေါက်ကာ စဉ်းစားနေမိ၏။

လေပြည်... လေပြည်... မင်းဘယ်ခြေလှမ်းသလဲဆိုတာ ကိုယ်ရိပ်မိပါတယ်။ ကိုယ့်ချာတိတ်မကိုတော့ မင်းအိတ်ထဲထည့်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ မရဘူးနော်။ ပုလဲသီကို ကိုယ်ပဲပိုင်တယ် လေပြည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းစံနောက်ကွယ်မှာ ကို ၈၉

- ဒါကို မင်းသိရဲ့လား။

“ကော်ဖီတွေဘာတွေဖော်တိုက်ဖို့ပဲ သင်ပေးသွားတာလား။

တခြား ဘာလုပ်ပေးရမယ်၊ ညာလုပ်ပေးရမယ်လို့ရော ပြောမသွား ဘူးလား ပုလဲသီ”

“ဟင့်အင်း... မပြောဘူးရှင့်”

“ကိုယ်ဇက်ကြောတွေဘာတွေတက်တဲ့အခါမျိုးမှာလည်း နှိပ် ပေးတတ်ရတယ်ဆိုတာလေ”

“ရှင်! ”

ကဲ! ဒီမျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားရပြီမဟုတ်လား။ အခုမှ စမြင်ဖူးတဲ့လေပြည်ကိုကြောက်နေတာတော့ သိပ်သဘာဝမကျဘူး ပုလဲသီ။ တကယ်ဆို မင်းက ကိုယ်နဲ့ပဲသက်ဆိုင်တာလေ။

“ဒီနားကိုလာဦး”

“ရှင်! ”

“ရှင်မနေနဲ့... လာဆိုလာပေါ့။ ကိုယ် meeting ထိုင်ရတာ ကြာခဲ့လို့ ဇက်ကြောတွေအရမ်းတက်နေပြီ။ အဲဒါ မင်းနှိပ်ပေးရ မယ်”

အလိုလေး! မမသင်ပေးသွားတုန်းက ဒီလိုလုပ်ပေးရမယ်လို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်း မပါပါဘူး။ ဘယ်နှယ်၊ အခုတော့ သူက ခိုင်းနေပါရောလား။
သူ့မျက်နှာကိုကြည့်တော့လည်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်
ခိုင်းနေသလိုပင်။

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားတယ်နော်... ပုလဲသီ”

“ဟုတ်”

“လာ... ကိုယ့် secretary လုပ်မယ့်သူက ကိုယ့်မျက်နှာ
အရိပ်အကဲကို အမြဲမပြတ်ကြည့်တတ်ရတယ်။ ဘာလိုအပ်သလဲဆို
တာကို အဆင်သင့်လုပ်ပေးနိုင်ရတယ်ကွ”

“သိက... သိက... secretary မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာလဲ! ကိုယ်ခိုင်းတာ မင်းမလုပ်ချင်ဘူးလို့ငြင်းတာလား”

“ဟင်! ဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကို ဒီလိုနေရာမှာပဲ အမြဲထားမယ်လို့ ကိုယ်ပြောဖူး
သလား ပုလဲသီ”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ့် secretary ရာထူးကိုဝင်လျှောက်ရင် ဘယ်လို
အရည်အချင်းမျိုးရှိဖို့လိုအပ်သလဲဆိုတာ ကိုယ်၊ မင်းကိုသင်ပေးနေ
တယ်... လာနိပ်ပေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့မျက်နှာလေးရှုံ့တွသွားကာ သူ့နောက်ကျောဘက်မှာ
ရပ်လိုက်ပါ၏။ သူက ပခုံးကိုလက်ပုတ်ပြုလိုက်သည်မို့ သူမ စနိပ်
ပေးရတော့သည်။ Secretary အလုပ်မှာ ဒီလိုအသေးအဖွဲကအစ
လျှောက်လုပ်ပေးရတာပဲလား။ သီ၊နားမလည်ပါ။

ဒီလိုသူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ပွန်းတတီးကြီး
မနေဖူးတာမို့ မျက်နှာလည်းပူ၊ ရှက်အမ်းအမ်းလေးဖြစ်နေမိတာ
အမှန်ပင်။ ရုတ်တရက် သူက သူမလက်ဖမိုးကို လှည့်မကြည့်ပါဘဲ
ကိုင်လိုက်လေ၏။

အို! ဘယ်လိုလဲ?

“ပုလဲသီ”

“ရှင်”

“လေပြည်ဘာပြောသွားသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို မချွင်းမချန်
ပြောရမှာနော်။ အေး... မပြောဘဲဖုံးထားပြီး နောက်မှကိုယ်သိရင်
မင်းမလွယ်ဘူး။ မှတ်ထား”

သူမ ငြိမ်သွားပါ၏။ ပြောလိုက်ရမလား။ အို... မဖြစ်သေး
ပါဘူး။ တော်ကြာ... သူ့မရှိတုန်း မမ ရန်လာလုပ်မှအခက်ပဲ။
မမမျက်လုံးတွေကို သိကြောက်တယ်။ သူ့ကိုက အလုပ်ရှင်မို့ လန့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရုံသက်သက်ပဲရှိတာ။ မမအကြည့်တွေက သိရင်ထဲကို စူးခနဲထိုး
စိုက်လိုက်သလိုမျိုး တစ်မျိုးကြီးပါလေ။

“ဟောဗျာ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင်! ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ... ပြန်ကြစို့။ ငါးနာရီထိုးနေပြီ”

“ဟင်... ခုနကတော့ ခြောက်နာရီမှပြန်မှာဆို”

“ကျွတ်! ဒါ ကိုယ့်ကိစ္စပါကွ။ ကိုယ်ပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှ ပြန်မှာ
ပေါ့။ နေရာတကာ သူ့ကိုလိုက်လျောဖို့မလိုပါဘူး။ သူနဲ့ကိုယ်က
ဆိုင်ရုံလေးပဲဆိုင်တာ။ ပိုင်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ အခုလောလော
ဆယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပိုင်တယ်။ သွားစို့”

“အဲ! သီဝင်စရာရှိသေးလို့ မလိုက်တော့ဘူးနော်”

သူ့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရလေ၏။ ဘယ်နှခါများ ငြင်းလို့
ရခဲ့ဖူးလို့လဲ။ သူတစ်ခွန်းပြောလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းညိတ်နာခံတတ်တဲ့
ချာတိတ်မကို ဒီလိုအာခံလာတတ်အောင် လေပြည်သင်ပေးလေပြီ
လား။

“ဘယ်ဝင်မှာလဲ... ကိုယ်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူးရှင်၊ သို့ဟာသီ သွားမှဖြစ်မှာမို့ပါ”

“မင်းဘာဖြစ်နေလဲ ပုလဲသီ။ မင်းသွားမယ့်နေရာကိုတောင်
ကိုယ့်ကိုမပြောချင်ဘူးဆိုပါတော့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း လာသွားမယ်”

“အာ”

သူ့မခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်လိုက်မိလေ၏။ ခက်လိုက်
တာနော်။ သူကလည်းဇွတ်။ မမကလည်းတစ်မျိုး၊ ကြားထဲမှာ သီ
ဘယ်လိုစခန်းသွားရမှာပါလိမ့်။

“ပုလဲသီ... သွားမယ်လို့ ကိုယ်ပြောနေတယ်လေ”

“ဟိုလေ... သီ... သီ... အစ်ကိုဆရာကားနဲ့လိုက်လို့
မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းကောင်လေးမြင်ရင် ပြဿနာရှာမှာစိုး
လို့လား”

“ဟင်! သို့မှာ ဘာကောင်လေးမှမရှိပါဘူး။ ဟိုလေ... အစ်
ကို၊ အစ်ကိုဆရာ... သိက္ခာ... သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟော! စကားအဆန်းတွေထွက်လာပြီ။ ပြောစမ်း... ဒီ
စကား မင်းကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟိုလေ၊ မမကပြောတယ်။ အစ်ကိုဆရာခေါ်တိုင်း မလိုက်ရဘူးတဲ့။ ပြီးတော့... တတွဲတွဲလည်းမသွားရဘူးလို့ပြောတယ်”

သူတီးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ လေပြည်တော့ သူ့ကို ဤချာတိတ်မနှင့် Jealous ဝင်ပြီပဲ။ ပြောတော့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုစိတ်မဝင်စားသလို မာနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ မာန်ဝင့်ချင်သေးပါလား လေပြည်။

မင်းဘေးမှာဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ၊ သင်္ဘောသားအရာရှိတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကို ဂုဏ်ယူနေတတ်ရင် ကိုယ်လိုလူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ J ဝင်စရာ မလိုအပ်ပါဘူးလေ။

“မင်း၊ သူ့စကားကို နားထောင်ဖို့မလိုဘူးပုလဲသီ။ မင်းခေါင်းထဲ အမြဲမှတ်ထားဖို့က မင်းဟာ ကိုယ့်နဲ့သက်ဆိုင်တယ်။ မင်းကို ကိုယ်ပိုင်တယ်။ ဟုတ်ပြီလား... ဒီတော့ ကိုယ့်စကားကိုပဲ မင်းနားထောင်ရမယ်။ နာခံရမယ်... အဲဒီလေပြည်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို control လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကွ။ ကိုယ်က မိန်းမတစ်ယောက်ထိန်းချုပ်တာကို ငြိမ်ခံနေမယ့်အရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို Self control လုပ်တဲ့လူ... I'm in mine (ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ်) ပဲ ပုလဲသီ။ ကိုယ်က ဒါဆိုရင် မင်းဆီက Yes ဆိုတဲ့အသံပဲ ကိုယ်ကြားချင်တယ်... လာ”

က... ဘာယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲမမလေပြည်ရေ။ မမပြောသလို သိက သူ့အကြောင်းတွေကို တိတ်တဆိတ်တိုင်ဖို့နေနေသာသာ သိမလုပ်နိုင်အောင် ချည်ပြီးတုပ်ပြီးပြောနေတာပဲကြည့်။ သီတော့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဒီလူတစ်ယောက်ကို ပိုပြီးလန့်လာမိတာအမှန်ပါ။ သူ့စိတ်သူ့သဘောနဲ့ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ဘဲ ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်တာ မျက်မြင်ပဲဟာ။

က

“ဟင်းဟင်းဟင်း... ဒါနဲ့ပဲ သမီးပုလဲ၊ သူ့ကားနဲ့ သွားနေပြန်နေရတယ်ပေါ့လေ”

အန်တီက သူမပါးလေးကိုဆွဲလိမ့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သူမအီလယ်လယ်ဖြင့် ရယ်လိုက်မိလေ၏။

“လောလောဆယ် သို့ခြေထောက်သိပ်မကောင်းသေးလို့ သူ့ပို့တာလည်းဖြစ်မှာပါအန်တီရဲ့။ အဲဒီမမနဲ့ အစ်ကိုဆရာက အတော်လေးလိုက်ဖက်တယ်။ မမက လှလည်းလှတယ်။ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့... ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဟိုလေ... အစ်ကိုဆရာအပေါ်မှာလည်း သံယောဇဉ်ကြီး ပုံရပါတယ်။ အစ်ကိုဆရာကတော့ မမကိုဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးကြီး ပဲ။ ဒီလောက်ချောတဲ့မမကို လေသံချိုချိုလေးနဲ့တောင်မှမပြောဘူး”

“ဟုတ်လား။ သူ့မကြိုက်လို့နေမှာပေါ့သမီးရဲ့”

“ဟင်! သူတို့နှစ်ယောက်ကချစ်ကြလို့ စေ့စပ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကသာ၊ အဲဒီဦးမိုးညိုဆိုတဲ့လူ့ခွစာကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးနဲ့မြန်းလို့ ဒီကိစ္စတွေဖြစ်လာရတာ။ အရိပ်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုချင်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

သူမ၊ အန်တီကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ အန်တီဟာ ဆရာဝန်ပီပီ ခန့်ထည်ချောမောလွန်းတာ မှန်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ တစ်ခုခုကိုတွေ့ကာ ငိုငိုသွားတတ်တာကို သိမကြာခဏမြင်ဖူးပါသည်။ သူတစ်ပါးကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မစပ်စုကောင်းပေမယ့် အန်တီမှီဝဲတွေနေတာကိုတော့ဖြင့် သိမမြင်ချင်ပါလေ။

အန်တီက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မျက်နှာထားချိုကာ ပြုံးလိုက်လျှင် ပါးချိုင့်လေးခွက်ဝင်သွားတာကအစ ကလေးလေးနှင့်တလွန်းလှပါ၏။ မေမေ့ဆီ ခဏခဏလာလည်ရင်း သို့ကိုမြင်တော့

သမီးရင်းလေးလိုချစ်ရင်းစွဲရှိတာ ဟိုဟာဝယ်ပေး၊ ဒီဟာဆင်ပေး နှင့်မို့ မေမေရော၊သိပါ အားနာမျက်နှာပူရလေ၏။

မေမေပြောတာတော့ အန်တီကို အပျိုကြီးလိုလို၊ တစ်ခုလပ်ပဲလိုလို မသေမချာကြီးမို့ သိလည်းမသိရပါချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီကိုပစ်သွားတဲ့ချစ်သူ (သို့မဟုတ်) ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဦးနှောက်ချို့ယွင်းသူဟု သိယူဆပါ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလောက် ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ပညာတတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကိုစွန့်ပစ်တာ သူ့မှာ မှတ်ဉာဏ်တွေတုံးနေလို့ပဲပေါ့။

“အန်တီ”

“ဟေ”

“သီ၊ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်”

“ပြောမှာပေါ့ပုလဲရဲ့။ သမီးလုပ်ရမှာက အဲဒီလေပြည်ဆိုတာနဲ့ အရိပ်ကိုမနီးစပ်အောင်ပဲ”

“ရှင်! ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဓိကက ဦးမိုးညိုကိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်ချင်လို့ပဲ”

“သီဒီလိုလုပ်ရင် သို့ကို အစ်ကိုဆရာကမုန်းမှာပေါ့အန်တီရဲ့”

“ဘာလဲ... သမီးက အရိပ်မုန်းမှာကိုစိုးရိမ်နေပြီလား”

“ဟင်! အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ရပါဘူး”

“စိတ်ချ၊ သမီးကို အရိပ်မုန်းစေရဘူးလို့ အန်တီအာမခံတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီအရိပ်အလိုကျ သမီးကိုလိုက်လျောစေချင်တာပဲ။ လေပြည်နဲ့ပြတ်ရင်ပြီးပြီ။ သမီးတာဝန်ကျေရောပေါ့”

“အာ... အဲဒီလိုကြီးတော့ သိမလုပ်ရဲဘူး။ အစ်ကိုဆရာကို သိကြောက်တယ်။ တော်ကြာ... သူသိသွားရင်၊ ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး”

“ဪ... သမီးကလည်း အလိုက်သင့်ကလေး အဆင်ပြေသလိုလုပ်ရုံပါ။ ကဲ! လေပြည်ပြောသလို လေပြည်အလိုကျလုပ်ပေးလိုက်။ ဟော! ဒါကို သူသိသွားရင် လေပြည်နဲ့ပြဿနာဖြစ်၊ စိတ်ဆိုး... ပြတ်ရော”

ဟင်! ပြောတော့ဖြင့်လွယ်လိုက်တာ။ လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ခလောက်ဆံဖို့ဆိုတာ တကယ်မလွယ်တဲ့အလုပ်ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီလိုလုပ်တာမျိုးကို ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာသာ တွေ့ဖူးတာ။ အဲဒီဗီလိန်ရုပ်မျိုးကို သိက ငယ်ငယ်ကတည်းကမုန်းတာလေ။

“ဒုက္ခပဲ... သိမှမလုပ်တတ်တာအန်တီရဲ့”

“ဪ... ခက်တာလိုက်လို့သမီးရယ်။ အလွယ်လေး၊ ဒီမှာ အရိပ်က သူနဲ့လိုက်ဆိုရင် ပါတိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ Dinner ပွဲပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်သာသွားချည်။ သူ့စိတ်တိုင်းကျနေပေး”

“ရှင်!”

သူမမျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရလေ၏။

အမယ်လေးလေ... ပြောလိုက်မှဖြင့် ဂိတ်ဆုံးပါရောလား။ သို့အသက်အခုမှ (၁၉) နှစ်ကျော်ကျော်လေးကို ဒီအခြေအနေထိ ရောက်အောင် ခိုင်းရတယ်လို့။ ရက်စက်လိုက်တာအန်တီရယ်။

“ဟဲ့! ဘာငိုနေတာလဲ။ ဪ... သမီးက တလွဲတွေးပြီထင်တယ်။ အန်တီဆိုလိုတဲ့သဘောက အရိပ်နဲ့သမီးကို ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားစေချင်တာပါ။ ဒီဦးမိုးညိုဆိုတဲ့လူကြီး၊ သမီးကို အန်တီဆီမှာလာတောင်းတာမျိုးမြင်ချင်လွန်းလို့ ခွင့်ဆင်တာလေ။ သမီးဒုက္ခရောက်အောင်တော့ အန်တီလုပ်ပါ့မလား ပုလဲရဲ့။ သမီးကို တင့်တောင်းတင့်တယ်လေး အိမ်ထောင်ကျစေချင်တဲ့စေတနာလည်းရှိလို့စိစဉ်ပေးတာ။ တခြားဘာကိုမှမရည်ရွယ်ဘူး”

“ဟိုလေ၊ သိပြောရင် အန်တီစိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ အဲဒီ... အဲဒီ ဦးမိုးညိုဆိုတာ... အန်တီနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း

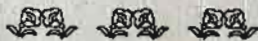
၁၀၀ ကို မမသဒ္ဒါဟောင်

ယောက်လားဟင်”

“အမယ်လေးတော်! ဒီလောက်မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးထားတဲ့ လူမျိုးနဲ့ကြိုက်စရာလား”

အန်တီက နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြောလိုက်ပါသော်လည်း မျက်လုံး လေးတွေကဖြင့် ရီဝေဝေလေးဖြစ်သွားပါလေ၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သိထင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်မှာပါ။ အန်တီချစ်သူနဲ့ပြန်ပေါင်းထုပ်ဖို့အရေး သို့ကို မြားနတ်မယ်လုပ်ခိုင်းတာပါလား။ ဒါဆိုလည်း သူ့နဲ့မမကို မကွဲကွာစေဘဲ အန်တီတို့ပြေလည်အောင် သိအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုး စားမှာပါလေ။

အန်တီကိုနှုတ်ဆက်ကာ သိပြန်လာတော့ ညတောင့်နည်း နည်း မှောင်နေချေပြီ။ မေမေခွဲစိတ်ရမည့်ရက်လည်း နီချေပြီကော။ မေမေကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ စားဖို့နေဖို့ရော၊ သိနေထိုင်ရေးပါ အဆင် ပြေအောင် စီစဉ်ပေးထားသည့်ကျေးဇူးတွေကို ဒီနည်းဖြင့်ဆပ်နိုင် လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီတို့ဇာတ်လမ်းက လွှဲ ပွက်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာမို့ သိလုပ်ပေးရမှာ ပျော် တာအမှန်ပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းအနောက်ကွယ်မှာ...

သံသယဆိုတာ ဘဝထဲကိုဝင်လာခဲ့ရင် အရာ
ရာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်တုန်တော့တာပဲ။ နာကျင်
စရာတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့တဲ့အတိတ်ကို ပြန်မလွှမ်းမူ
ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကိုအော်ရာရစေခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို ခုချိန်ထိသတိရနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

မာနချင်းယှဉ်ပြိုင်စဉ်က မေ့လျော့မိခဲ့တဲ့
'အချစ်'ဆိုတဲ့အရာကို ပြန်သတိရချိန်မှာ အရာရာ
နှောင်းသွားခဲ့ပြီလေ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆောင်ရွက်ရမှာ...

အခန်း (၆)

Lift တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ဝန်ထမ်းအားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ သားဖြစ်သူကို ပစ္စည်းတွေသွားရွေးခိုင်းထားတာမို့ ကုမ္ပဏီကို သူ့ခပ်စောစောရောက်လာခဲ့တာပင်။ သူ secretary မေသက်ပန်ကိုလည်း ပုဂံကိုလွှတ်ထားတာမို့ ရုံးခန်းရှင်းရန် စိတ်ချရသည့် staff တစ်ယောက်လိုပြီမှန်း တွက်မိလိုက်၏။

သားမှာရော secretary ခန့်ထားပြီးပြီလား။ အားလုံးကို ခေါင်းဆက်ကာ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သားရုံးခန်းတံခါး Lock ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် သူ့ဘုံဩသွားရလေ၏။ ရုံးခန်းထဲမှာ File တွေ စီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေသည့် ရုပ်သန့်သန့်နှင့်ကလေးမလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည်
ကိုး...

“ဟင်!”

သူလာပြီထင်၍ နှုတ်ဆက်ရန်ပြင်လိုက်ရင်းမှ သူမ အံ့သြ
သွားရပါ၏။ ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည်က အင်မတန်ခန့်ထည်ချောမော
သည့်လူကြီးမဟုတ်ပါလား။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ပုလဲ... ပုလဲသီပါရှင့်”

“ပုလဲသီ... သားရဲ့အခန်းထဲမှာရှင်းပြီးရင် ကိုယ့်အခန်းကို
လည်း လာရှင်းပေးပါဦး။ ကိုယ့် secretary ကို ပုဂံလွတ်ထားလို့
cleaning လုပ်ပေးမယ့်သူ မရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ရုံးခန်းထဲမှ လူကြီးပြန်ထွက်သွား
ပါ၏။ ချောလိုက်တာနော်... သားထက်တောင်မှ အပိုကြီးချောလှ
ချည်လား။ ဒါကြောင့်လည်း အန်တီပြန်ဆက်ချင်တာနေမှာပေါ့။
ဓာတ်ပုံထဲကထက် အပြင်မှာပိုရင့်သွားသော်လည်း သူ့ထက်ပိုခန့်
ကာ တည်ငြိမ်ပုံက ပို၍ကျက်သရေရှိနေတာ တကယ်ပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည့်ကောင်မလေးကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ
စစ်စရာရှိသည့်စာရင်းတို့ကို သူစစ်နေမိ၏။ ကောင်မလေးက ဗီရို
တွေပေါ်နှင့် တခြားစားပွဲဌာနပေါ်မှဖုန်တွေကိုအရင်ရှင်းကာ ကြမ်း
ပြင်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လေ့သည်။ ပြီးမှ စာအုပ်တွေ၊ File တွေကို
သေချာစီပေးလေ၏။ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရုံဖြင့် အသက်ငယ်ကာ
အနေတည်မှန်းသိနိုင်ပါသည်။

ဒီလောက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ချာတိတ်မလေးကိုမှ အနီးဆုံး
ကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ သားခေါ်ထားတာပါလိမ့်။

“ပုလဲသီ”

“ရှင်... အန်ကယ်”

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၁၉)နှစ်ပါ”

“ကျောင်းမပြီးသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ သီ၊နောက်ဆုံးတစ်နှစ် ကျန်ပါသေးတယ်”

“မင်းမိဘတွေ ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“သို့မှာ ဖေဖေမရှိတော့ပါဘူး။ သီ၊လေးတန်းနှစ်မှာ ဆုံးသွား
တာပါ။ မေမေက စက်ချုပ်ပါတယ် အန်ကယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည့်စမ်း! ဒီလောက်အရည်အချင်းလေးသာရှိတဲ့ ချာတိတ်
မလေးကို ဒီလို secretary နေရာမှာ သားခန့်ထားတာတုလား။
ဒီကောင်တွေမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အပြုအစည်တစ်ခုခုတော့ ရှိ
ကိုရှိမှာသေချာနေပါပြီ။

“သားနဲ့မင်း အတော်ရင်းနှီးလားပုလဲသိ”

“ရှင်!”

“ဒီလိုလေ၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက မင်းအစ်ကိုနဲ့ သား၊ ရင်းနှီးပြီး
ဒီကိုရောက်လာတာမျိုးကို ဆိုလိုချင်တာပါ”

“သို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိပါဘူးအန်ကယ်”

ကဲ! ပွဲသိမ်းရော... ကိုယ်တိုင်လာလျှောက်လို့ သားခန့်
လိုက်တာပဲပေါ့။ ဒီကောင် ဘယ်လိုမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး ခန့်လိုက်လဲ
မသိတော့ပါဘူး။ လာမှပဲ မေးရဦးမယ်။

“အေးအေး... အဲဒီဗီဒီတွေထဲ ရှင်းပေးပါဦး ပုလဲသိ။ သား
မလာသေးရင် မင်းအချိန်ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်အန်ကယ်”

က

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုမ္ပဏီကို သူရောက်တော့ (၁၀)နာရီကျော်နေချေပြီ။ Hall
ထဲဝေကြည့်စဉ် သူမကိုမမြင်ရ၍ သူ့ရုံးခန်းထဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။
အခန်းက ရှင်းသန့်နေပါသော်လည်း သူမ ရှိမနေပါချေ။ ဇေယျ
အခန်းကိုဖွင့်တော့လည်း မတွေ့ရ။ မင်းဘယ်ရောက်နေလဲ ပုလဲသိ။
Show room ထဲ ကိုယ် Round လှည့်ပြီးမှ တက်လာခဲ့တာနော်။

“ဘာရှာတာလဲ ဗိုးရိပ်”

“ပုလဲသိကို”

“ပုလဲသိ... အန်ကယ်ရုံးခန်းထဲမှာ”

“ဪ”

သူ၊ ဇေယျတံခါးကိုအသာပြန်စေခဲ့ပြီး ဒက်ဒီရုံးခန်းရှိရာဆီ
လှမ်းခဲ့၏။ ဒက်ဒီဘာကြောင့်များ ပုလဲသိကိုခေါ်ထားတာပါလိမ့်။
သူတံခါးခေါက်သံပေး၍ ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ဗီဒီရဲ့မှာ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ဖြစ်နေသည့်ဒက်ဒီနှင့်သူမကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဘုရားရေ!
ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူမမျက်နှာလေးက ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ပန်း
ရောင်သန်းနေသည်ကိုး...။

“ဒက်ဒီ”

“သားရောက်လာပြီလား။ မင်းသွားလို့ရပြီပုလဲသိ၊ လုပ်ရမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှိတာ သွားလုပ်မကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ခေါင်းလေးငုံ၊ ခါးလေးညှပ်ကာ ဒက်ဒီရုံးခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားပါ၏။ သူ့သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ခုံမှာဝင်ထိုင် လိုက်စဉ် ဒက်ဒီထံမှ မေးခွန်းတွေဆက်တိုက်ထွက်လာလေသည်။

“မိုးရိပ်ရေ... မင်းဒီကလေးမကို ဘယ်လိုမျက်စိ၊ ဘယ်လို ဦးနှောက်မျိုးနဲ့များ အလုပ်ခန့်လိုက်တာလဲ။ ဘွဲ့လည်းမရသေး။ အလုပ်လုပ်တာလည်း မသေချာ၊ နမော်နမဲ့ကလည်း နိုင်သေးတယ်။ ဘယ်လိုအရည်အချင်းမျိုးတွေ့လို့ ဒီ secretary နေရာကိုပေးလိုက် သလဲဆိုတာ ရှင်းစမ်းပါဦး”

သူပြုံးလိုက်မိ၏။ လက်စသတ်တော့ သူ့ဗီရိုရှင်းပေးတုန်း ကလို ဖြစ်တာကိုး။ သူက ဒက်ဒီနှင့်တစ်မျိုးမြင်ကာ စိတ်ထဲခုသွား မိတာကိုပင် အားနာမိသွားပါသည်။

ခုလည်းကြည့်... သူမကို secretary ခန့်ထားပြီဟု ထင် နေပြန်ပါရောလား။

“သူက ငယ်သေးတာကိုး... ဒက်ဒီရဲ့”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ နမော်နမဲ့နိုင်တာ အသက်အရွယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။

လူနဲ့ပဲဆိုင်တာ”

“ပုလဲသီက ကျွန်တော့် secretary မဟုတ်သေးပါဘူး ဒက်ဒီ ရာ”

“ဘာ! မဟုတ်သေးဘူးဆိုတော့ ဟုတ်လာနိုင်တယ်လို့ဆိုလို ချင်တာပေါ့လေ။ အရိပ်ရေ... မင်း၊ ငါ့သားမှဟုတ်ရဲ့လားကွ။ ဟေ”

သူပြုံးရာမှ ရယ်ချလိုက်မိ၏။ ဒက်ဒီဆူလိုက်တိုင်း ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းလုပ်နေကျ နှာတံကိုလက်ညှိုးဖြင့်ကုပ်ကာ ပခုံးတွန့်လိုက် မိတော့ ဒက်ဒီမျက်လုံးတွေပြုံးလာလေသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်။ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေပါ ရောလား။ မင်း၊ ဒီကလေးမကိုအလုပ်ပေးထားတာ လုံးဝမရိုးသား ဘူးဆိုတာ ငါသိပြီ”

“အာ! ဒက်ဒီကလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း သနားပြီးအလုပ်ခန့်ခဲ့တာ”

“သနားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွတ်! ပုံစံကိုမကျဘူး။ အလုပ်ခန့်တာများ သနားပြီးခန့်

၁၁၂ က ပေသဒ္ဒါမောင်

ရတယ်လို့... အရိပ်ရာ”

ဒက်ဒီက ညည်းညည်းညာညာပြောတော့ Interview လာပြေ သည့်ရက်ကို ပြန်သတိရကာ သူပြန်မိပြန်၏။ မိန်းကလေးပေါင်း များစွာနှင့် တွေ့ဖူးဆုံဖူးသော်လည်း သူမနှင့်စဆုံစဉ်ကလို ရင်ခုန် လှုပ်ရှားခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးပါလေ။ သူမနှင့်တွေ့စဉ်ကတည်းက ဖျတ် ခနဲမော့ကြည့်လိုက်တဲ့မျက်ဝန်းနက်နက်လေးကြောင့် နှလုံးသားက ဖုတ်ခနဲဆောင့်ခုန်ခဲ့တာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲသိတာကိုး။

“ဒက်ဒီ Driver တုန်းကလည်း... သနားပြီးကူညီခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ငွေတွေသိန်းချို့ပြီး အကုန်အကျခံကူညီခဲ့တာလေ”

“ဟ! အဲဒါ မောင်ထွန်းမိန်းမ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်လို့ ကူညီ တာ။ ငါကူညီတာ ယောက်ျားချင်းပဲ။ ခု မင်းဟာက ကောင်မလေး၊ ကောင်မလေးဆိုတာတောင်မှ ငယ်ငယ်ချောချော စိုးရိမ်ဖွယ်လေး နော်”

“ကောင်မလေးလည်း သနားစရာလေးကို”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဟုတ်ကိုမဟုတ်တာ။ ဒီကိစ္စ သမီးလေပြည် သိပြီလား”

“သိတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာပြောလို့ရမှာလဲ ဒက်ဒီရ။ ကျွန်တော်ခန့်ထားတဲ့ staff ကို သူ့သဘောနဲ့သူ ဖြုတ်လို့ဖြုတ်၊ ထုတ်လိုထုတ် လာလုပ်လို့ရ မလား။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့သွားမှာပေါ့”

“အဲမာ! ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးဘက်ကို မလိုက် ဘဲ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးဘက်ကို တစ်ဖက်သတ်ကျနေတာတော့ လွန် ပြီ မိုးရိပ်။ မင်းဒီကောင်မလေးကိုများ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

“ဒက်ဒီကလည်း ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ နောက်ဆုံး ဒီဘူတာပဲ လာ ဆိုက်ပြန်ပြီ”

“မင်းလုပ်နေပုံက ဒီတိုင်းကြီးဖြစ်နေတာလေ။ ကြိုတော့ပြော ထားပါရဲ့ မောင်မင်းကြီးသားရေ။ ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ ဟာမျိုးထဲကတော့ ယူဖို့စိတ်ကူးမယဉ်မိပါစေနဲ့။ ငါလုံးဝသဘော မတူဘူး။ မင်းက ရွှေငွန်းကိုက်ပြီး မွေးလာခဲ့တဲ့ကောင်။ ဆင်းရဲခြင်း ဆိုတာ ချို(ျို)နဲ့လားလို့ မေးခွန်းထုတ်ချင်ရင်တောင် ထုတ်လို့ရ တယ်”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ သူကလည်း ဒက်ဒီသားပီပီ နေရာတကာ ဇွတ်တရွတ်က လုပ်တတ်ပါဘိသနဲ့။ သူငယ်စဉ်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၁၄ က မမသဒ္ဓါမောင်

တည်းက မေမေဆုံးသွားတာမို့ ဒက်ဒီက အလိုလိုက်သင့်သလောက် လိုက်ခဲ့တာမှန်ပါ၏။ သို့သော် သူ့အိမ်ထောင်ပြုမည့်ကိစ္စကိုတော့ ဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးကိုင်တွယ်တာ သူငယ်ချင်းတွေအသိ၊ အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ မိန်းကလေးတွေပါတာကိုလည်း သေချာစိစစ်ခဲ့တာပင်။ သားဖြစ်သူကို အိမ်ကလီလုပ်မယ်ကြံလို့ကတော့ ဒက်ဒီနှုတ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် လန့်ဖျပ်ပြေးကြတာမနည်း။ သားအဖ ချင်းသာ နှုတ်ချိုပြီး သူစိမ်းတွေကိုခပ်မာမာပြတ်ပြတ်သာ ဆက်ဆံတာမို့ ဦးမိုးညိုဆိုရင် ကုမ္ပဏီလောက၊ စီးပွားရေးလောကမှာ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြတာအမှန်ပါပဲ။

သားဖြစ်သူကို ငုံထားမတတ်ချစ်တာ၊ အရိပ်တကြည့်ကြည့်လည်း ရှိတာမို့ မအေတစ်ယောက်လိုမေတ္တာမျိုးလည်းပေးခဲ့တာပင်။ အရွယ်ရောက်လာမှ ဂရုမစိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ပေမယ့် သူ့ဘေးမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်သည်နှင့် နံပါတ်စဉ်တပ်လို့ရမည့်မေးခွန်းတွေက ဆက်တိုက်ထွက်လာတာနားအူမတတ်ပါပဲ။

“ပြောလိုက်ရင် မထုံတတ်တေးနဲ့။ ငါ့နားပန်ထအုပ်မိတော့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆီနောက်ကွယ်မှာ က ၁၁၅

“ဒက်ဒီကလည်း... ကျွန်တော်ဘာလုပ်သေးလို့လဲ”

“မလုပ်သေးခင် သတိပေးနေတာလေ။ လုပ်မိလို့ကတော့ မင်းမြန်မာပြည်ကနေ တာ့တာပြသွားမှာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါမှ နိုင်ငံခြားက ပေါင်ဖြူမလေးတွေနဲ့ တွဲကလို့ရမှာ... Ok ပဲ”

“အောင်မာ! မင်းနော်... ငမိုးရိပ်”

“မလက်တိုဆီသွားပြီ ဒက်ဒီ”

“ဟေ့ကောင်”

သူ့ဒက်ဒီကိုစကားနိုင်လုကာ အမြန်သုတ်ခဲ့တော့၏။ Hall ထဲမှာ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေသည့်သူမကို ခပ်ချိုချိုလေးပြုံးပြလိုက်တော့ သန်းသန်းဆင့်က မြင်သွားပြီး အံ့သြသွားလေသည်။ ခက်တာပဲ... လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေးတောင် ပြုံးခွင့်မရှိတော့ပါလားနော်။

သားဖြစ်သူ ထွက်သွားတော့ ဘာမှဆက်မလုပ်နိုင်ဘဲ သူငြိမ်သွားရပါ၏။ ဒီကောင်အတည်ပဲပြောတာလား။ လေပြည် မြင်ဖူးတယ်ဆိုပြီး ဒီချာတိတ်မကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောဘူးဆိုတော့လည်း ခက်သား။ ပျာတာလို့သာ ပြောတယ်။ ကောင်မလေးရှုပ်ကွယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သန့်သန့်လေးမို့ မထင်ရပါချေ။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် သားက secretary နေရာ မထားချင်ဘူးဆိုပြီး ပြောခဲ့တုန်းကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ဤကလေးမကို လျာထားပုံပဲကိုး။

တကယ်ဆို ဒီလိုပူပန်ရမှာက သားရဲ့အမေလေ။

တောက်...!

အမေဆိုတာနှင့် အာရုံမှာပေါ်လာသည့် မျက်နှာနှစ်ခုကို ကွက်ခနဲမြင်မိ၏။ အဖေသေရင် အစားထိုးလို့မရဘူးဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့မိန်းမ။ သူ့အဖေ ဦးဘသက်ချိုကလည်း သမီးဖြစ်သူကိုချစ်လိုက်တာမှ တုန်နေတာလေ။ အဖေတစ်ခုသမီးတစ်ခုမို့ သူနှင့်ချစ်သူဖြစ်တာကို ရန်သူတစ်ယောက်လိုသဘောထားလို့ သူကလည်းတမင်ရွံ့ပြီး မိဘတွေနဲ့တင်မတောင်းဘဲ နောက်ဆုံးနှစ်ဆေးကျောင်းသူကိုခိုးပြေးတော့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ သူ့နာမည်က ဟိုးလေးတကြော်...။

ဖေဖေတို့ကိုပါ ပြဿနာရှာတော့ ဖေဖေကပါ သူ့ကိုအမွေဖြစ်။ မေမေမှာ သူ့ကိုလွှမ်းနာကျပြီး မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်။ သူကလည်း မာနခပ်ကြီးကြီးမို့ မိဘဆီလက်မဖြန့်ဘဲ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွတ်

ကြိုးစားခဲ့တာ အားလုံးအသိ။

ချစ်လွန်းလို့လိုက်လာတဲ့ချစ်သူကလည်း ရောက်ခါစ တစ်လလောက်သာ နှစ်ကိုယ်တူနေရတာကို ပျော်သည်။ နောက်တစ်လရောက်တော့ ကျောင်းတက်ရန်စိုင်းပြင်းပြီး သူ့မသိအောင် အဖေဆီငွေသွားတောင်းသည်တဲ့။ ကျောင်းစရိတ်တောင် မထောက်ပံ့နိုင်တဲ့ကောင်ဆိုပြီး သူ့ကို ယောက္ခထီးကြီးလားရန်ရှာမှ သူသိခဲ့ရတာ။

တကယ်ဆို လင်မယားချင်း တိုင်တိုင်ပင်ပင်ရှိသင့်တာပေါ့။ ဆေးကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်မို့ ကုန်ကျစရိတ်တွေများမှန်း သူသိတာပဲ။ မရရအောင် ရှာပေးမှာပေါ့။ ယောက်ျားမာနနဲ့ ရန်စဖြစ်ရာက အိမ်ကဆင်းသွားတော့ သူကလည်း ပြန်မခေါ်မိ။ ဒီလောက်တောင် ဖအေကိုအားကိုးနေရင် ဘာလို့သူ့ကိုပြန်ချစ်သေးလဲ။ ဖအေနဲ့ပဲနေပေါ့။

မင်္ဂလာဦးညမှာတောင် အဖေကိုသတိရလို့ဆိုပြီး ထိုင်ငိုနေလို့ချော့ရပြုရနဲ့ ကောင်းကောင်းပင်မပျော်လိုက်ရ။ သူ့ဆီက ဆင်းသွားပြီးတော့လည်း ယောက်ျားကိုလွမ်းလို့ဆိုပြီးပြန်လာတော့ သူ့မှာ ဝမ်းသာလို့မဆုံး။ ဖေဖေကလည်း မေမေသဘောအတိုင်း

မိသားစုအတူပြန်နေတုန်း ဦးဘသက်ချို အရေးပေါ်ရောက်တယ်
ဖြစ်ရော...။ ဒီအဘိုးကြီးက သမီးကိုသိပ်ချစ်သလောက် ကလိမ်
ကကျစ်ကလည်းသိပ်ကျတာကို သူကအသိဆုံးလေ။ သူတို့ကိုခွဲမယ်
ဆိုတာ အတိအကျသိထားတာမို့ မိန်းမကိုတားတော့ ဒေါသက
ငယ်ထိပ်တက်ပြီး သူနဲ့ပြတ်ပြီလို့ပြောပြီး ဆင်းသွားတာ နောက်ဆုံး
ပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက ချို့မှာကိုယ်ဝန်ပါသွားမှန်း သူမသိခဲ့တာအမှန်
ပါ။ 'အဖေသေရင် အစားထိုးလို့မရဘူး၊ လင်သေရင် လင်အစားရ
တယ်' ဆိုတဲ့စကားကို သူကလည်း သိပ်နာလှပါသည်။ တစ်နှစ်ခန့်
အကြာမှာ သူရင်သွေးကိုလိုချင်ရင် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်
ထိုးဆိုပြီး ဦးဘသက်ချိုက လူလွှတ်ပြောလေရဲ့။ သူကလည်း ချို့
လက်မှတ်ပါတဲ့စာချုပ်နှစ်စောင်လုံးကိုရော၊ သားကိုပါ ရအောင်ယူ
ပြီး ဒင်းနဲ့ဒီတစ်သက်အပြတ်လို့ကြွေးကြော်ကာ သူတို့ဇာတ်လမ်းကို
အဆုံးသတ်ခဲ့တာ နှစ်အစိတ်နီးပါးရှိပြီလေ။

နို့စို့အရွယ်လေးကတည်းက အဖေလိုရောအမေလိုပါ ကျွေး
မွေးပြုစုလာရတဲ့သားကို မျက်နှာမငယ်အောင်ထားခဲ့ပေမယ့် သား
ရဲ့အမေလို အသည်းမရှိတဲ့မိန်းမမျိုးနှင့်ဆုံသွားမှာကိုတော့ အရမ်း

စိုးရိမ်ပါ၏။ ဒါကြောင့်လည်း သားကို မိန်းကလေးတွေနှင့်ပတ်သက်
လာရင် ဘယ်တော့မှ သူ့အလျော့မပေးခဲ့။ လေပြည့်ဒက်ဒီ ဦးမြတ်
သွေးနှင့်တောင် ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ အဝင်အထွက်ရှိရာက 'လေပြည်
သွေး' ဟူသည့်ကလေးမလေးကို သားအတွက်စိတ်ကြိုက် သူရွေး
ချယ်ပေးခဲ့တာပါ။ Botany ယူထားပေမယ့် M.Sc ဆက်တက်ပြီး
Tutor လုပ်ဖို့၊ ပြီးရင် ပါမောက္ခအဆင့်ထိမှန်းထားတာမို့ ပညာရေး
ကို အထူးအလေးပေးသည့်လေပြည့်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောကျ
လှပါသည်။

ဒါတောင်မှ ဒင်းက အင်တင်တင်...။ ဖအေကိုချစ်လွန်း
လို့ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်ထိ လေပြည့်ကို သူငယ်
ချင်းအဆင့်က ရာထူးမတိုးပေးချင်သေးဘူးထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လို
ကနေ ဘယ်လိုမျက်စိမှောက်ပြီး ဒီအနုတ်စုတ်ကုတ်စုတ်ကလေးမကို
ပစ်ကျသွားလည်းမသိ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒင်းကိုတော့ ကုတ်ကနေ
ကိုင်ထားနိုင်မှပါလေ။

Intercon မှတစ်ဆင့် မန်နေဂျာကိုခေါ်တော့ သားသူငယ်
ချင်း၊ဇေယျ အမြန်ရောက်လာလေ၏။

“ထိုင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ငါမရှိတဲ့နှစ်လအတွင်းမှာ မင်းအကောင် ဘာတွေမဟုတ်တာလုပ်နေသလဲဇေယျ”

ဇေယျမျက်လုံးပြူးသွားပါ၏။ အန်ကယ်ကိုချွန်ရင် သူနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမည်ကိုး။ မိုးရိပ်ဆိုတာက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဇေယျကို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျလာခဲ့သည့် ငယ်ကြော့ဟန်ယောက်ပင်မဟုတ်ပါလား။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးအန်ကယ်”

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ မျက်စိမှိတ်ငြင်းမယ်မကြုံနဲ့။ လူအရှင်လတ်လတ်ကြီးကို ငါမြင်နေရတာတောင် ဖြောင်ညာချင်ပြန်ပြီ။ မင်းတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲအန်ကယ်”

“မင်းကြီးဒေါ်ကြီး... ပုလဲသီကိုလေ၊ ငန့်ငအရဲ့”

ဦးမိုးညိုဆဲတာကိုပင် မနာမိဘဲ ဇေယျပြုံးစိစိဖြစ်သွားပါ၏။ ဘယ်နှယ်... ဒီစိစိမက သူတို့ကုမ္ပဏီကိုနောက်ဆုံးမှရောက်လာပြီး လူစိတ်ဝင်စားမှုအခံရဆုံး star လေးဖြစ်နေတာကိုး။ ခုလည်း ကြည့် MD ကြီး၊ ဘာကိုတွေ့ပြီး သူ့ကိုခေါ်အပ်တာပါလိမ့်နော်။

“သူခန့်တဲ့နေ့က ကျွန်တော် ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းကိုရောက်နေပါတယ်အန်ကယ်။ နောက်တစ်နေ့မှသိရတာပါ”

“မင်းမကန့်ကွက်ဘူးလားကွ”

“ပြောတော့ပြောတာပဲ။ သူက အန်ကယ်ကိုချွန်ရင် ဒါရမယ်ဆိုပြီး လက်သီးထောင်ပြတယ်ခင်ဗျ”

“အံ့မာ! ဒင်းအနိုင်ကျင့်တိုင်း မင်းကငြိမ်နေလားကွ... ယောက်ျားပဲ၊ ပြန်ချပေါ့”

“မဖြစ်ဘူးအန်ကယ်။ အန်ကယ်သွားက ခါးပတ်နက်ရထားတာနော်။ ကျွန်တော်၊ ဆေးရုံကို Emergency နဲ့တော့ အရောက်မခံပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ”

ဇေယျစကားကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိ၏။ ဟုတ်သား။ ဒီကောင်ကလည်း ဒီကောင်ပဲ။ ဇေယျကို ငယ်နိုင်ဆိုပြီး နည်းနည်းလောက်တော့ ဗိုလ်ကျလိုက်ရမှာကိုး။

“နေစမ်းပါဦး... အခု သူတို့အခြေအနေက ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီလဲ”

“ကျွန်တော်ကြည့်ရတာတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီမှာအလုပ်လာလျှောက်တဲ့နေ့ကစပြီး တစ်နေ့

တစ်မျိုးမရိုးအောင် လူတွေကိုစိတ်ဝင်စားစေတာတော့အမှန်ပါပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်ကယ်။ သူ Interview လာဖြေတဲ့ နေ့က မိုးရိပ်ရဲ့ကားရှေ့မှာ မှောက်လျက်လဲရာက စခဲ့တာပဲ”

ဦးမိုးညို ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်းခနဲရိုက်ချလိုက်မိ၏။ တူလိုက်တာ... တူလိုက်တာ... ချိုနှင့်စဆုံစဉ်ကအတိုင်းပါပဲလား။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဆေးကျောင်းသူလှလှချောချောလေးရဲ့ ကားရှေ့မှာ သူ တမင်ကြီး Diving ထိုးချခဲ့တာလေ။ သူငယ်ချင်းတွေက သူသေပြီဆိုပြီးအော်လိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့။ မှောက်လျက်ကျလို့ နဖူးမှာဒဏ်ရာရပြီး သွေးစို့သွားရာက အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရလေးဖြစ်ခဲ့တာ။

ချိုကိုယ်တိုင်က သူဒီလိုအသက်စွန့်ပြီး အဖြေတောင်းတာကို နှလုံးသွေးရပ်လုမျှ ရင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်လို့ဝန်ခံပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ ဒီကိစ္စကို နောင်လာနောက်သားတွေကို အကြံမပေးဖို့လည်း ချိုကပြင်းပြင်းထန်ထန်ပိတ်ပင်ခဲ့လေရဲ့။ ဒါ သေကြောင်းကြံစည်မှုမြောက်တဲ့အလုပ်မို့ တရားဥပဒေနှင့်မညီဘူးလေ။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးကိုတော့ သေချာစောင့်

ကြည့်ဖို့လိုလာပြီ။ သားထက် (၆)နှစ်ကျော်ငယ်တာဆိုတော့လည်း ပိုစဉ်းစားလာရပြီ။ မျက်နှာကိုသေချာစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ဦးမှပါပဲ။ တော်ကြာ ချို့နောက်အိမ်ထောင်တွေဘာတွေပြုပြီး ကလေးထပ်ယူရင် ဒီအရွယ်တော့ရောက်နေမှာ။ ဒါဆိုရင် သူနဲ့ဘာမှမတော်စပ်ပေမယ့် သားနဲ့တော့ မအေတူ၊ ဖအေကွဲ မောင်နှမတော်မှာလေ။ ဒီကောင် မရိုးမသားစိတ်မျိုးမမွေးမိစေဖို့ ချော့မော့ပြောရတော့မှာပါပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့။ သမီးလေပြည်နဲ့ကိစ္စမပျက်ရင်၊ သူ့ရင်အေးသွားပါပြီလေ။

က

စတုရန်းထဲမှ ထမင်းချိုင့်ယူ၍ထွက်လာစဉ် ရုံးခန်းတံခါးမှ ခေါင်းပြု၍ တီးတိုးလှမ်းခေါ်လိုက်သည့်သူ့ကြောင့် သူမအံ့သြသွားရလေ၏။

“ချွတ်... ချွတ်... ပုလဲသီ”

“ဟင်!”

“အောက်မှာ ခဏစောင့်နေဦး... သိလား။ ဒက်ဒီထွက်ပြီ။”

၁၂၄ က မမသဒ္ဓါမောင်

ရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

“နေပါစေ... အစ်ကိုဆရာရဲ့။ သို့ဟာသီ၊ လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်မှာပေါ့”

“ရှည်ပြန်ပြီ... ကိုယ်ပို့ပါမယ်ဆိုနေမှပဲ”

“ဟိုကောင်! အဲဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဒက်ဒီအသံကြောင့် သူ့တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဝန်ထမ်းတွေတော်တော်များများ အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားပြီ ကိုး။

“ရုံးဆင်းဖို့လေ၊ ဒက်ဒီ”

“သွားမယ်ဆိုလည်းထွက်ပေါ့။ အခန်းထဲကနေ ခိုးကြောင်ခိုး ဝှက်လုပ်နေရလား”

“အာ! ဒက်ဒီကလည်း”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ... လာခဲ့”

ပုလဲသီက သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပါ၏။ ဦးမိုးညို ကိုလည်း အန်တီနှင့်ပတ်သက်နေမှန်း ရိပ်မိနေပြီမို့ ရှိန်နေကြောက်နေခြင်းမရှိတော့ဘဲ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

ဟော! ဒီလိုနှုတ်ခမ်းလေးကွေးပြီး ပြုံးတာ ချို့နဲ့ပိုတူသွားပါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ က ၁၂၅

လား။ ပုလဲသီရဲ့မျက်လုံးနက်နက်ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကလည်း ဆင်ချင်ချင်။ အရပ်အမောင်းကလည်း မြင့်မြင့်မားမားမို့ ကွက်တိပါပဲ။ ဟုတ်နေပါပြီ။ မောင်နှမတွေပြန်ဆုံမိစေဖို့ တမင်တကာ ချို့ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲနေမှာပါ။

ဒက်ဒီ၏စူးစူးရဲရဲအကြည့်ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမဖြစ်ဘဲ ပြန်ပြုံးနေသည့်သူမကြောင့် သူ နှာကပ်လာရလေ၏။ ဒက်ဒီကလည်း တကယ့်ကိုအကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေတာကိုး။ ဘယ်လိုအကြည့်ကြီးပါလိမ့်နော်။

“ဒက်ဒီ... သွားမယ်ဆို”

“အေး”

“သီ၊သွားပါဦးမယ်၊ အန်ကယ်”

“အေးအေး... သမီး”

“ခွင့်ပြုပါဦး... အစ်ကိုဆရာ”

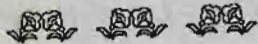
“အင်း”

ဟောကြည့်! ခေါ်ပုံကိုက အစ်ကိုဆရာတဲ့။ အားလုံးက GM လို့ပဲခေါ်လေ့ရှိတာကို ဒီလိုခေါ်နေမှတော့ သေချာပါပြီ။ ဒါ၊ချို့သမီးလေးပဲဖြစ်မှာပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၂၆ ကို မမသဒ္ဓါမောင်

ခြေလှမ်းမရွေ့ဘဲ သူမကို နောက်ကျောဘက်မှ ခပ်ငေးငေး
ကြည့်နေသည့်ဒက်ဒိုကို သူ့ အူတိုပြီးရင်း တိုနေမိပါတော့၏။
ဒက်ဒိုရေ... အဲဒါ ကျွန်တော့်နှလုံးသည်းပွတ်လေးပါနော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

“မင်းကိုအဲဒီလိုခေါ်တာ သူ့ဟာသူခေါ်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချော်လဲရောထိုင် ဖြေရချေပြီ။ သူ့ခေါ်ခိုင်းတာလို့ပြောမိရင်
ဖြင့် ဒက်ဒိုလက်က သူ့ဇက်ပိုးကိုလာထိတော့မှာလေ။ ဒက်ဒိုက
မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် တစ်ခုခုကို အလေးအနက်တွေးတောနေမိ
ပုံပင်...

“သူ့ CV Form ထဲမှာ... မိဘတွေနာမည်က ဘယ်လိုလဲ
အရိပ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဒက်ဒီ”

“လျှာရှည်ပြန်ပြီ... မေးရင်ဖြေမှ ငါကြိုက်မှန်းသိလျက်နဲ့
မေးခွန်းပြန်ထုတ်ပျလား”

“ပုလဲသီက ကျွန်တော်ခန့်ထားတဲ့ staff လေး ဒက်ဒီကလည်း
ဘာ Permit မှပေးရသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါကွာ”

“ဦးသက်ဇော်နဲ့ ဒေါ်ခင်လေးငယ်ပါ ဒက်ဒီ”

ဒါဆိုရင်တော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေတော့ မသေ
ချာသေးပါဘူးလေ။ ချိုက သူ့ဝသီအတိုင်း နေရာတကာအဆန်း
ထွင်ပြီး လျှို့ဝှက်လေ့ရှိတာမဟုတ်လား။ ဒီသမီးလေးကို အစ်ကိုရင်
ငွေ့မှာလုံခြုံစေဖို့ တမင်လွှတ်ပေးတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“မင်း၊ သူ့အမေနဲ့ဆုံဖူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူ့အိမ်ကိုတော့ ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ရောက်
ဖူးတယ်။ သူ့ခြေခေါက်လဲတုန်းက ပြန်လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာပါ။ တစ်ခါ
မှမဆုံဖူးပါဘူး”

ဟုတ်နေပါပြီ။ ဟုတ်နေတာ သေချာတာပေါ့။ နာမည်လည်း
ပြောင်း၊ လူကလည်းပုန်းပြီးနေတာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေလို့ပေါ့။

“သူ့အပေါ်တွေ့တာတွေမှာ ဆရာဝန်ဆိုတာမျိုးကြားဖူးလား”

“ဆရာဝန်”

“အေး”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ သူတစ်ခါပြောတာတော့ ကျန်းမာရေး
မှူးဆိုလားပဲ ဒက်ဒီရဲ့”

“ကျန်းမာရေးမှူး”

ဟုတ်ပါပြီ။ ဆရာဝန်လို့တော့ ဘယ်အသိခံပါ့မလဲ။ ကိုယ်မွေး
ထားတဲ့ကလေးကို ကိုယ့်ကလေးပါလို့ လူသိရှင်ကြားမကြေညာဘဲ
သူများတွေကို မိဘနေရာခံခိုင်းထားရအောင် မင်း၊ ဘာဇာတ်လမ်း
တွေရှုပ်ထားသလဲချို့။ ဘာသဘောနဲ့များ မင်းရဲ့သမီးကို ငါ့ဆီလွှတ်
ချင်တာလဲ။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင့်”

“ပုလဲသီက ဆင်းဆင်းရဲရဲလေးပါဒက်ဒီ... ကျေးဇူးပြုပြီး
အလုပ်တော့ မဖြုတ်လိုက်ပါနဲ့။ ခမျှာ သူ့အမေဆေးရုံတက်ပြီး ခွဲစိတ်
ဖို့ငွေလိုနေလို့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်မရမက လာလျှောက်
ရရှာတာပါ”

“ငါသိပါတယ်။ ငါကရော သူ့ကိုဖြုတ်မယ်လို့ပြောမိလို့လား”

“မသိဘူးလေ... ဒက်ဒီပုံစံက သူ့အတွက်သေချာစဉ်းစားရ, ကျပ်နေပုံကိုး”

“ထားလိုက်ပါ။ သူ့ဘာလိုလို အဆင်ပြေအောင်တော့ လုပ်ပေးလိုက်ပါသား။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်... ကူညီတာကို ဒက်ဒီမပြောလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကူညီမှုကိုတော့ သားရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဖြူစင်စိတ်လေးတော့ရှိရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သား, တစ်နေ့လက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးဟာ လေပြည်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

သူ့သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ Sorry ပဲ ဒက်ဒီရော လေပြည်လို ဘဝင်မြင့်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က လုံးဝမရွေးချယ်ချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကလည်း ပုလဲသီကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ ဦးညွတ်ခွင့်မပြုလို့ပါဗျာ။

“ပြောနေတာကြားရဲ့လား”

“အာ... ဒက်ဒီကလည်း, သားအဖချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေတာကို မကြားဘဲရှိပါ့မလား”

“မင်းပုံစံ တုံ့ကိုဘာဝေဖြစ်နေတာကိုး။ မြတ်သွေးသမီးမှာ

အပြစ်ဆိုလို့ မြူတစ်မှုန်စာလေးတောင်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်လေး”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒက်ဒီရယ်”

“အေး... သိရင်ပြီးရော”

ဟင်း... လေပြည်မှာ ပိုတာဆိုလို့ ဥစ္စာတစ်ခုပဲရှိတာပါ။ ဒါတောင် မိဘချမ်းသာလို့ စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ ပါးပြောင်နေတာမျိုး။ ပုလဲသီကမှ သူ့လုပ်အားခလေး သူ့ရှာနိုင်သေးတယ်။ ဒက်ဒီချွေးမလောင်းက ခုချိန်ထိ မိဘထံလက်ဖြန့်ပြီး ဖြုန်းလို့ကောင်းတုန်း။ ပြောလိုက်ရင် သူ့ကိုပိုးပန်းသူတွေများလွန်းလို့ ခါချနေရတာဆိုပြီး ကြွားတာမျိုးကို သူသိပ်မြင်မြင်ကပ်လှသည်။

တကယ်ဆို အသက် (၂၅)နှစ်ဆိုတာ အတော်အတန်တည်ငြိမ်သင့်တဲ့အရွယ်ပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို Tutor ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာလေးတော့ ခေါင်းထဲထည့်သင့်တာပေါ့ဒက်ဒီရယ်။ ဘယ်လိုပဲယှဉ်ကြည့်ကြည့်, ကျွန်တော့်ချာတိတ်မလေးက အပုံကြီးသိပါတယ်ဗျ။

“မင်းကားပေါ် တွေ့ကရာလူ, ခေါ်တင်တာမြင်ရင် ငါပြန်သိမ်းမှာနော်”

“ဟာ... လာပြန်ပြီတစ်မျိုး။ ဘာဖြစ်တာလဲ ဒက်ဒီရ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အထူးသဖြင့် သမီးလေပြည်စိတ်ခုစေမယ် ကိစ္စမျိုးကို ကြပ်ကြပ်ရှောင်ပါ မိုးရိပ်။ အရေးအကြီးဆုံးက မြတ်သွေးနဲ့ငါ မခေါ်မပြောနိုင်ဖြစ်ပြီး ပြဿနာတက်လို့ကတော့ မင်းကို ရှင်ခန်းရောသေခန်းပါ အပြတ်ပဲ”

“ဒက်ဒီကလည်း... ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး၊ တားဆီးနေတာတွေက၊ များပြီ”

“ဒီလောက်ပြောထားမှ တန်ရုံရှိတာ။ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက ခပ်ကဲကဲလေးတွေမဟုတ်လား။ မင်းလိုခပ်အေးအေးနေတတ်တဲ့ကောင်မျိုးကို တစ်ချက်လေးပဲလှည့်လိုက်လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို Monsoon ရဲ့ GM ဆိုပြီး ဘဝမြင့်မနေနဲ့။ ခံသွားရလိမ့်မယ်မှတ်”

ဒက်ဒီသာ ကြည့်ရှောင်ပါဗျာ။ ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေက ကိုကိုနဲ့မီးဆိုတာထက် ဦးနဲ့သမီးမျိုးကိုသာ စိတ်ကူးကြတာ။ သူဌေးသားထက် သူဌေးမျိုးကိုပဲစိတ်ဝင်စားပြီး သွားမပါရင်နေ၊ ကားမရင်ပြီးရောဆိုတာပဲလိုချင်တာကို မသိဘူးတဲ့လား။

မနေ့ကမှ စတွေ့ဖူးသေးတဲ့ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကိုကြည့်

တဲ့အကြည့်တွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ အသိသာကြီး။ ဒက်ဒီလို ပြောကြေးဆိုရင် ဒက်ဒီလည်း ကျွန်တော့်အတွက် မာမိလေးရှာရင် လေဒီပဲရှာပါ။ ဘေဘီတော့ မရှာချင်ပါနဲ့ဗျာ။

“ဒီခေတ်ကောင်မလေးတွေက သူဌေးနဲ့သူဌေးသားကိုခွဲခြားသိပါတယ်ဒက်ဒီရ”

“အံ့မာ! ဘာစကားကြီးလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူဌေးသားကိုယူရင် အမွေရမရ မသေချာဘူး။ သူဌေးကိုယူမှ အားလုံးပိုင်မှာ။ ဒက်ဒီလို Widower ဆိုရင် Ok မှာ စိုပြည်တာပေါ့။ ကျွန်တော်သွားနဲ့ပြီနော်”

“ဟေ့ကောင်”

ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ဖအေကိုများ ပြောသွားလိုက်တာ။ ဒင်းမိန်းမယူရင် အရွေးမမှားစေဖို့ လမ်းပြနေတာကိုများ ဖအေကိုပြန်ရိုလိုက်သေး။ တကယ်တမ်းမှာ သူက မုဆိုးဖိုမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို၊ တစ်ခုလပ်လို့ပြောရအောင်လည်း မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းထားသည့်စာချုပ်နှစ်စောင်လုံးမှာ ဒင်းအမေလက်မှတ် သာပါပြီး သူက ခုချိန်ထိမထိုးဖြစ်သေး။ မိန်းမကိုစိတ်နာလွန်းလို့ သားကိုအမေသေပြီဆိုပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ပြောခဲ့ပေမယ့် အမေရှိလျက်

သားနဲ့ အမိမဲ့သားလေးဖြစ်ခဲ့ရတာကို ဝမ်းနည်းမဆုံးခဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက်ကွဲကြတုန်းက သူကအခုလက်ရှိသားအရွယ် လေးမှာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကိုနောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့တိုက်တွန်းသလို အရွယ်စုံအသွေးစုံမိန်းကလေးတွေလည်း အိမ်ကိုဝင်ထွက်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီထဲမှာ အပျိုတွေရော၊ အအိုတွေ၊ တစ်ခုလပ်တွေ၊ မုဆိုးမငယ်ငယ်လေးတွေမျိုးစုံပါတာ မှန်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက မိန်းမတွေကိုစိတ်နာသလိုဖြစ်ပြီး နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ဒါကိုပဲ မောင့်ဆေးကျောင်းသူလေးကို တစ်နေ့မှမေ့မရလို့ ဆိုပြီး ရဲသဲ့သဲ့စနောက်တာကိုခံရတော့ လွမ်းလို့မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်နာလို့ဟု သူ့အော်ဟစ်ပြောခဲ့တာကို ဒီနေ့ထိပြောမဆုံးခဲ့ကြပေ။ အခုတော့ ဒေါ်သံစဉ်ချိုတစ်ယောက် ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့များ သူနဲ့ လာပတ်သက်တာလည်းမသိ။ မာနက မိုးထိအောင်တက်နေတဲ့သူမို့ ချို့ဘက်ကတော့ သူ့ဆီမှာ ဘာတစ်ခုမှတောင်းဆိုဖို့ရှိမှာတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ကားဂိတ်မှာ လာရပ်လိုက်သည့်သူ့ကားကိုမြင်တော့ သူမလန့်သွားမိ၏။ ဖအေတစ်ယောက်လုံးပြန်ရောက်နေတာတောင် လစ်

လာသေးတာပါလား။ ခက်တာပဲ... ကိုဦးရိပ်ရယ်။ မမလေပြည်နဲ့သို့ကို ပြဿနာဖြစ်အောင်မလုပ်ချင်ပါနဲ့။

“လာလေ... ဘာပြူးကြည့်နေတာလဲ”

“ဟင်! သို့ဟာသီ၊ လိုင်းကားစီးပြီးလာမှာပေါ့လို့။ ဘာဖြစ်လို့ လာကြုံရပြန်တာလဲ။ အန်ကယ်သိရင် အဆူခံရဦးမယ်”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ကိစ္စပါ။ လျှာရှည်ပြန်ပြီ။ တက်ဆိုရင်တက်ပေါ့။ မနေ့ကတည်းက သိပ်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး။ သိရဲ့လား”

ဟင်! ဘလိုင်းကြီးစွတ်ကော်နေပြန်ပြီ။ တစ်ရက်လေးပြန်ပို့ခွင့်မရတာနဲ့ လူကိုလာအပြစ်တင်နေတာကိုး။ ရှင်လုပ်ပုံတွေက အချိုးမှမပြေတာလေ။ ရှင့်အဖေဆူပေါက်၊ ပြောပေါက်ချည်းပဲ ရှာနေတာဖြင့် မသိဘူးတဲ့လား။

“သီ၊မလိုက်ဘူးနော်”

“ပြောမရရင် ကိုယ်ပွေ့တင်မှာနော်။ မလုပ်ရဲဘူးမထင်နဲ့”

အမယ်လေးနော်။ နည်းနည်းမှ မာလို့မရပါလား။ ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်။ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်မိပြီးမှ ကားရှေ့ခန်းပေါ်တက်ထိုင်တော့ သူကပြုံးလိုက်လေ၏။

“သီ၊နမောနမဲ့နိုင်တာ ရှင်အသိဆုံးပဲမဟုတ်လား အစ်ကို ဆရာရဲ့။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာ အလုပ်မှာပဲဆူပေါ့။ လူလယ်ခေါင် မှာ လိုက်မပြောပါနဲ့”

“ကိုယ်ပြောနေတာ အလုပ်ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်! ဒါဖြင့်ဘာကိစ္စလဲ။ သီ၊ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“မလုပ်ရင်ကိုယ်ပြောမလား။ မနေ့က သီနဲ့ဒက်ဒီ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပ်နေတာလေ။ မျက်နှာကရှက်သွေးဖြာနေတာ ကိုယ်မြင် တာပဲ။ လုံးဝကြည်တာမဟုတ်ဘူး”

အမယ်လေးနော်! ပြောနေလိုက်တာများ လူကို သူ့ချစ်သူ ထင်မှတ်နေလားမသိ။ မဟုတ်သေးဘူး။ သီထင်တာ လွန်သွားပြီ။ သူ့ဒက်ဒီအတွက်စိုးရိမ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“အဲဒါ သီ File တွေ ဗီရိုထဲထည့်တုန်း ပြုတ်ကျကုန်တာကိုး။ သူပဲပြောထားပြီးတော့၊ အန်ကယ်ရှေ့မှာ ဒီလိုနမောနမဲ့လုပ်မိရင် အလုပ်ပြုတ်မှာဆို။ သီကပိုကြောက်ပြီး အဲဒီလိုဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“ထားပါတော့။ ညနေအိမ်ပြန်ခါနီး ဒက်ဒီကြည့်တာကို ဘာ လို့ပြန်ပြီးပြသေးလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို staff နဲ့ Boss ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားတတ်ဦးမှပေါ့”

ကြည့်စမ်း! သူ့ဒက်ဒီကိုပြုံးပြမိလို့ တစ်မျိုးမြင်သွားတာပါ လား။ သီက အန်တီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်ကယ်ကို ရင်းနှီးခင်မင်လို စိတ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသားလေးပြုံးပြမိတာပါ။ ဒါကို သူက အန်ကယ်ကို ပြီတီတီလုပ်ပြတယ် ထင်သွားပါရောလား။

သီက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိပါသည်။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း အမြင့်ကိုမမှန်းရဲခဲ့ပါ။ အခုလို အဖေအရွယ်လူကြီးနဲ့ အထင်လွဲတာ မို့ ရှက်လည်းရှက်၊ အတော်လေးလည်းဝမ်းနည်းသွားရပါ၏။ မိဘ တွေကိုယ်တိုင်က ဝန်ထမ်းမို့ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းလေးနဲ့ ကိုယ့်ဂုဏ် သိက္ခာကိုဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းပြီး နေတတ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒီအရွယ် ထိ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေခဲ့ပါလျက် အခုလို သူ့စိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်က အထင်အမြင်သေးပြီးပြောတာကိုတော့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားရပါ၏။

“ပုလဲသီ”

ငြိမ်သက်ကာ ဘာတစ်ခုမှပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲထားတာ မို့ သူရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ စိတ်ဆိုးသွားချေပြီလား။ သူမနှင့်ပတ် သက်လာလျှင် ဒက်ဒီနဲ့တောင်မှ မနာလိုအူတိုဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုယ် သူလည်း အံ့ဩနေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုဘယ်သူတွေ့နေမှ

မပတ်သက်စေချင်တာအမှန်ပါကွယ်။

ကားကို ပါကင်မှာထိုးရပ်လိုက်စဉ် တံခါးဖွင့်ကာ ဖျတ်ခနဲ ဆင်းလိုက်သည့်သူမက ပါးပြင်ကို ဆတ်ခနဲသုတ်လိုက်တာမို့ သူ မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ ဘုရားရေ! သူ့ပြောလိုက်မိတဲ့စကား ကြောင့် ပုလဲသီ၊မျက်ရည်ကျသတဲ့။

“ပုလဲသီ... နေဦး”

သူပါ ကားပေါ်ကအမြန်ဆင်း၍ သူမလက်ကိုလှမ်းဆွဲတော့ သူမက လက်ကိုပြန်ရုန်းကာ ဗလုံးဗထွေးပြောလိုက်ပါ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ။ နောက်ကို ရှင်၊ သို့ကိုကြိုပြီးလုပ်စရာမလို တော့ဘူး။ သိက ဆင်းရဲတာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်အရှက်၊ ကိုယ့်သိက္ခာ နဲ့နေတတ်ပါတယ်။ သို့တစ်သက် ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှအပြောမခံခဲ့ဖူး ဘူး။ အရမ်းဝမ်းနည်းတာအမှန်ပဲ။ စိတ်ချပါ... ရှင့်အဖေကို နောင် ဘယ်တော့မှမပြုံးပြမိစေရဘူး။ သို့ကိုယ်သီ ယာယီခန့်ထား တဲ့ပျာတာအဆင့်ဆိုတာ ခေါင်းထဲအမြဲရှိပါတယ်။ ရှင်သာ ကိုယ့် သိက္ခာနဲ့ကိုယ်နေတတ်အောင်ကျင့်ပါ။ သို့ကို ဒီလိုမျိုးလိုက်လုပ်နေ တာ ရှင်လည်းသိကွာကျတယ်။ သီလည်းနာမည်ပျက်တယ်ရှင့်”

“ဟာ! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ပုလဲသီ”

“ပျာတာက ပျာတာစကားပဲပြောတတ်တာပေါ့ရှင့်”

ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ပြောချကာ ရှေ့မှမပြေးရုံတမယ် လျှောက် သွားသည့်မိန်းကလေးကိုရော၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငိုငိုကျန် ရစ်ခဲ့သည့်သားကိုပါ ကုမ္ပဏီပြတင်းဝမှ လှမ်းမြင်နေရပါ၏။

ဒီကောင် ဘာတွေလုပ်လာပြန်ပြီလဲ။

ရုံးခန်းအပြင်မှာထွက်ရပ်ကာ စောင့်ကြည့်နေစဉ် ငိုထား သည့်မျက်နှာနှင့်သူမနောက်မှာ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်လာသည့် သားကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မြင်လိုက်ရတာမို့ သူခေါင်းကိုခါလိုက် မိလေ၏။ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီပုံစံက မိုးညိုနဲ့သံစဉ်ချိုပုံစံလိုကြီး ဖြစ်နေသလိုပါပဲလား။

“ပုလဲသီ”

“ဟေ့ကောင် မိုးရိပ်”

“ဗျာ! ဒက်ဒီ”

သူ့အော်သံကြောင့် သူမရောသားပါ တုံ့ခနဲရပ်သွားလေ၏။ သူမက မျက်နှာသေလေးဖြင့် သူ့ကိုခါးညွတ်အရိုအသေပြုကာ Hall ခန်းထဲ တောက်လျှောက်ဝင်သွားပါသည်။ သားဖြစ်သူမျက်နှာက ဇီးရွက်သာသာ ငယ်လွန်းလှသည်လား။

၁၄၀ က မမသဒ္ဒါမောင်

ဒါ၊ မိုးညိုရဲ့သား... မိုးရိပ်တဲ့လေ။

“လာစမ်း... လာစမ်း၊ မင်းကိုဆုံးမလိုက်တာမှ ပူပူနွေးနွေး
ပဲရှိသေးတယ်။ ခုဖြစ်လာတဲ့ပုံစံကိုကြည့်စမ်း။ လူမြင်လို့ကောင်း
သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒက်ဒီရ”

“မင်းဖြစ်နေတဲ့ပုံစံလေး၊ ကောင်မလေးစိတ်ကောက်တာကို
အတင်းလက်လိုက်ဆွဲပြီးချောနေတာ အသိသာကြီး။ မင်းအစား
ငါရှက်လိုက်တာမိုးရိပ်ရာ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် GM တစ်ယောက်ဆိုတာ
ရော အမှတ်ရသေးရဲ့လား”

“မသိတော့ဘူးဒက်ဒီရ။ ဟိုမှာ ကျွန်တော်စကားပြောမှား
သွားလို့ ငိုသွားတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး”

“ဘာ! မင်း သူ့ကိုရည်းစားစကားများပြောလိုက်သလား။
ဒုက္ခပါပဲ မိုးရိပ်ရာ”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရ”

“မဟုတ်ရင် သူက ဘာကိုစိတ်ဆိုးပြီးငိုရမှာလဲ”

နာခေါင်းရှုံ့တွသွားသည့်သားဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း ရင်ပူသွား
ရလေ၏။ ရုံးခန်းထဲဆွဲထည့်ပြီးအော်နေတော့ အခန်းကလုံ၍တော်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းအောက်ကွယ်မှာ က ၁၄၁

ပါသေးသည်။ ဘာတော်မှန်းညာတော်မှန်းမသိဘဲ စွတ်ကြီးလျှောက်
ပြောမှ ကိုယ်ကျိုးတွေနည်းကုန်တော့မှာပဲ။

“မေးတာဖြေဦးလေ”

“ဟိုဥစ္စာ... မနေ့က ဒက်ဒီကိုပြန်ပြီးပြတာကို မပြုံးနဲ့လည်း
ပြောလိုက်ရော... ဘာမပြောညာမပြော ငိုချလိုက်ပါလေရော။
ကျွန်တော်လည်း နားကိုမလည်တော့ဘူး”

“ဟေ့ကောင်! ငါမွေးရင် ငါ့သမီးအရွယ်လောက်လေးနဲ့ ငါ့ကို
အူတိုစရာလားကွ။ အဲဒါ မင်းညီမအရွယ်လေးလေကွာ။ ဒီကောင်
တော့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရ။ ကျွန်တော်က ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး
ပြောလိုက်မိတာပါ”

“ပြောစရာလား၊ ဟိုကရှက်သွားမှာပေါ့။ ကိုယ့်ရာထူးနဲ့ကိုယ်
သီးသန့်နေမယ် စိတ်မကူးဘူး။ အောက်ခြေအဆင့်ကလူနဲ့ ရောစရာ
လား။ ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ နောက်ဆို သူ့နဲ့ပတ်သက်တာ ဘာ
တစ်ခုမှမမြင်ချင်မကြားချင်ဘူး။ ဒါပဲ”

“ဟာဗျာ... ဒက်ဒီကလည်း”

“လျှာမရှည်နဲ့။ မင်းမှာ ညီမမရှိလို့ ညီမလေးလိုသဘောကွာ
www.burmeseclassic.com

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထားရင်တောင်မှ ကျွန်တို့ရရနဲ့စကားပြောပါ။ ဒီလိုပုံစံမျိုး ငါမလိုချင်ဘူး။ ပြောမရရင် ငါ၊ မင်းကို စင်္ကာပူမှာပဲနေခိုင်းတော့မှာနော်”

သူ့ဒက်ဒီကိုဘာမှပြန်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ သူ့ရုံးခန်းရှိရာဆီသို့သာ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ စိတ်တွေရှုပ်ပါတယ်ဆိုမှ အတင်းကြီးညီမတော်ခိုင်းနေတာပဲ။ မတော်နိုင်ပေါင်။ စတွေ့ကတည်းက သူမအကြည့်တစ်ချက်အောက်မှာ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဘုတ်ခနဲဖြုတ်ကျသွားသလိုဖြစ်ပါတယ်ဆိုမှ မချစ်ရဘူးလို့လာပိတ်ပင်စရာလား။

ဒီလိုမှန်းသိခဲ့ရင် လေပြည်နဲ့ကိစ္စကို သူခေါင်းညိတ်ခဲ့မိမှာမဟုတ်ပေ။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာချစ်သူဆို၍ တစ်ယောက်တလေလေးမှမရှိတာမို့၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အဖေကလည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကောင်းတာပဲစဉ်းစားစိစဉ်ပေးတာကိုယုံကြည်၍ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာ မှားချေပြီလား။ အခုတော့ သူ့ကတိနှင့်သူ လုံးလည်ချာလည်လိုက်ချေပြီ။ ဪ... နှုတ်ကတိကျလျှင်ဖြင့် ပြန်နှုတ်မရဘူးဆိုတာ အတော်လေးမှန်နေပါရောလားလေ။

သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်တော့ သူမက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးပြီဖြစ်၍ ပြန်အထွက်နှင့်သွားဆုံလေ၏။

“ပုလဲသီ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်ဆိုလိုတာ မင်းထင်

သလိုမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး”

“ကျွန်မ၊ အလုပ်တွေရှိသေးလို့ပါ”

“ပုလဲသီ”

သူတားတာကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ သူမ Hall ထဲသို့ ထွက်လာ၏။ ပြောတုန်းကဖြင့် ရှေ့နောက်မစဉ်းစားဘဲပြောပြီး အခုမှလိုက်တောင်းပန်နေလို့လည်းအပိုပါပဲ ကိုမိုးရိပ်ရယ်။ သိသိလိုက်ပါပြီ။ ဘယ်လောက်ပဲ သဘောကောင်းတယ်ထင်ဦးတော့ နေရှင်ဟာနေရှင်ပါပဲ။ အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားလို့ အဆင့်အတန်းခွဲတတ်ရင် သို့ကိုဘာလို့အရောဝင်သေးလဲ။ အရေးတယူဂရုစိုက်သေးလဲ။ လိုတာထက်မပိုဘဲ သူစိမ်းပြင်ပြင်နေပါလားရှင်ရယ်။

“ပုလဲရေး... ဒီစာရွက်တွေကို GM ဆီသွားပို့ပေးပါဦး။ ပြီးရင် MD ဆီတင်ရမှာ။ MD ရဲ့ secretary က မနက်ဖြန်ပြန်ရောက်မယ်ပြောတယ်”

“အန်ကယ့်အတွင်းရေးမှူးက မိန်းကလေးလားဟင် မမသန်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

သူမ စာခွက်ထပ်လေးကိုကိုင်ကာ သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်စဉ် စားပွဲပေါ်မှာ လက်ထောက်၍ ငိုနေသည့်သူ့ကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ ဒါလား... အလုပ်လာဆင်းတာ။ သိ၊ အလုပ်စဝင်တုန်းကလိုမျိုး လန်းဆန်းတက်ကြွသည့်ဟန်ပန်အမူအရာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

“လက်မှတ်ထိုးပေးပါရင့်”

စာရွက်တွေကို သူ့ရှေ့မှာချပေးလျက် ခပ်တည်တည်လေး ပြောလိုက်သည့်သူမကိုမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကိုနောက်ပစ်ကာ ခပ်ရိုးရိုးလေးရပ်နေသည့်သူမက မျက်လွှာကိုအသာချထားလေသည်။

“ကိုယ်ပြောတာကို သေချာနားထောင်မယ်ဆိုမှ လက်မှတ်ထိုးပေးနိုင်မယ် ပုလဲသီ”

“အရေးကြီးလို့ပါရင့်။ ပြီးရင် MD, ဆီပို့ရမှာမို့လို့ပါ”

“ပုလဲသီ”

“ကျွန်မအလုပ်တွေ ရှိနေသေးလို့ပါ... GM”

သူ့ရင်ထဲ မျက်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ GM တဲ့။ ဒီလိုခပ်စိမ်းစိမ်းခေါ်တာမလိုချင်လို့ သူများတွေနဲ့မတူတဲ့ခေါ်နည်းမျိုး သင်

ပေးထားပါလျက်၊ အခုတော့ ခေါ်ချေလေပြီ။

“မင်းကိုအဲဒီလိုခေါ်ဖို့ ကိုယ်သင်ပေးထားလား”

“ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိလို့ပါရင့်”

“ပုလဲသီ... မင်းကိုယ့်ကိုစိတ်ဒုက္ခပေးပါနဲ့”

“ကျွန်မအလုပ်၊ ကျွန်မလုပ်နေတာပါ... GM”

သူ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်တော့ သူမက အနောက်သို့ နှစ်လှမ်းမျှဆုတ်သွားလေ၏။ သူမမျက်လွှာပင့်ကြည့်စဉ် စိုးထိတ်သည့် အကြည့်တို့ကို သူ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုယ့်ကိုဒေါသထွက်အောင် မဆွဲပေးနဲ့နော်”

“ကျွန်မအလုပ်ပြုတ်မှာ စိုးရိမ်ပါတယ်ရင့်”

“ပုလဲသီ... မင်း”

“မိုးရိပ်၊ အန်ကယ်ခေါ်နေတယ်။ ပုလဲသီပါ လာခဲ့ဦးတဲ့”

တံခါးချပ်ခနဲပွင့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်သည့်ဇေယျကြောင့် ဒေါသကို ကျိတ်ဖြေလိုက်ရသည်။ ဒီတိုင်းသာဆိုရင်တော့ သူတစ်နေကုန် စိတ်ကြည်လင်တော့မည်မထင်ပေ။ သူမကို စူးခနဲတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ စာရွက်တွေကိုကောက်ကိုင်၍ ထွက်လာခဲ့၏။ သူမက သူ့နောက်မှ ခပ်မြန်မြန်လိုက်လာခဲ့ရလေသည်။ ဒက်ဒီ

၁၄၆ က ပပသဒ္ဒါမောင်

စားပွဲရှေ့ခုံမှာ ဇေယျာရော၊ သူနှင့်ပုလဲသီပါ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ကိုယ့် Secretary မနက်ဖြန်ပြန်ရောက်မယ် မောင်ဇေယျာ။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းအတော်လေးသက်သာသွားမှာပါ။ မေသက်ပန် ရောက်လာရင် ပုလဲသီကိုတွဲသင်ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်။ ပုလဲသီ... အန်ကယ်ရုံးခန်းမှာပဲလုပ်ရမယ်။ Hall ထဲမှာလုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီနေရာမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုပဲခန့်ဖို့စီစဉ်ပါ ဇေယျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ်”

“သွားနိုင်ပြီ”

ဇေယျာထွက်သွားမှ သူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဒက်ဒီကိုကြည့် လိုက်မိ၏။ ဘာသဘောနဲ့လဲ။ ဒက်ဒီရုံးခန်းထဲမှာ သူမဝင်လုပ်နေ မှတော့ သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့ခွင့်ရတော့မှာလဲ။ ပညာရှိနည်းဖြင့် ဒက်ဒီတော့ သူ့ကိုပညာပြချေလေပြီ။

“ဒက်ဒီ... ပုလဲသီက ဘွဲ့မရသေးဘူးနော်”

“ငါသိတယ်”

“ပြီးတော့ သူက နမော်နမဲ့လည်းနိုင်တာ၊ ဒက်ဒီ အသိဆုံး နော်”

“ငါသိတယ်ဟေ့ကောင်။ လျှာရှည်ပြန်ပြီ၊ မင်းရော နမော်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ က ၁၄၇

နမဲ့မနိုင်လို့လား။ အခုပဲကြည့်! ငါ့ဆီယူလာပေးတဲ့စာရွက်တွေကို စစ်လည်းမစစ်၊ လက်မှတ်လည်းမထိုးထားဘူးလေ”

“အဲ”

သူ့ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ခေါင်းကုတ်မိစဉ် သူမက ပြုံးစိစိ ဖြင့် ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်ပါ၏။ ဘယ်လောက်ပဲ GM ဆိုပြီး ကျွန်ုပ် ဆည်နေပါစေ၊ သူ့အဖေရှေ့မှာတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုအဆူ ခံ၊ အပြောခံနေရတာကိုး။

“ဘာလဲ! မဟုတ်ဘူးငြင်းချင်သေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဒက်ဒီရ။ အဲဒါ... ”

“ပုလဲသီကို အပြစ်ပုံချဦးမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရ”

“ဒါဆိုလည်း ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ အတွန့်မတက်နဲ့၊ ကိုယ်ကိုယ် တိုင်စေ့စပ်သေချာမှုမရှိရင် သူတစ်ပါးကို ဆရာလုပ်လို့မရဘူးဆို တာကို မြဲမြဲမှတ်ထားပါမိုးရိပ်”

“ဒက်ဒီကလည်း အဲဒါအိမ်ရောက်မှပြောလည်းရရဲ့သားနဲ့”

“အဲမာ! အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ အလုပ်မှာပြောတာကိုပဲ တား နေရလား။ ပုလဲသီရှေ့ပြောလို့ ရှက်တယ်ပေါ့လေ။ မင်းပဲ ပုလဲသီကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၈ က မမသဒ္ဓါမောင်

Secretary ခန့်ချင်တယ်ဆို။ အရည်အချင်းပြည့်စုံမှ ဒီနေရာကိုခန့် လို့ရမှာပေါ့။ မင်းခန့်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် ပုလဲသီက ငါ့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းပဲ။ ငါကြိုက်သလိုခန့်ထားလို့ရတာကို မမေ့နဲ့။ မင်းမကျေ နပ်ရင် စင်္ကာပူကကုမ္ပဏီမှာ သွားပြောင်းလုပ်၊ ဒါပဲ”

သူမကျေမနပ်ဖြင့် ငြိမ်လိုက်ရလေ၏။ ဒါ ဒက်ဒီ လူလည်ကျ တာအမှန်ပါပဲ။ သူနဲ့ပုလဲသီကိုစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူ့ချာတိတ်မကို ရုံး ခန်းထဲထည့်သိမ်းထားတော့ ဘာဆက်လုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။

တကယ်တမ်းရင်ထဲမှာစိုးရိမ်နေတာက ဒက်ဒီနဲ့သူမကို သူ ထက်ပိုပြီးမရင်းနှီးစေချင်တာကိုဖြင့် မသိလေရောသလား ဒက်ဒီ ရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၀)

“Good morning Uncle”

“Morning ပါ မေသက်ပန်။ Are you Ok for all cases?”

“Ok ပါ... အန်ကယ်။ ဦးအောင်သက်မော်ရဲ့ဟိုတယ်ကို Foreigner တွေ တော်တော်သဘောကျတာအမှန်ပဲ။ ပုဂံရှုခင်းတွေ ကိုလေ့လာဖို့အတွက် Guide ရောကားရော စီစဉ်ပေးထားတာမို့ လိုလေသေးမရှိပါဘူး။ အန်ကယ်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အလဟဿတော့ မဖြစ်စေရဘူးလို့ သက်အာမခံပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် မေသက်ပန်။ ကိုယ့် Secretary ပီသပါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေရဲ့။ လောလောဆယ် ခရီးပန်းလာတာမို့ ဒီနေ့တော့ထားလိုက်ပါ။ Coming Sunday တော့ ကိုယ် Dinner လိုက်ကျွေးပါမယ်”

“ရပါတယ်အန်ကယ်ရယ်။ သက်အတွက်မလိုပါဘူး”

ညှင်းသွဲ့သွဲ့လေးရယ်မောလိုက်သည့် မေသက်ပန်၏ သွားတက်လေးကို သူမငေးခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ချောလိုက်တာ မှန်နေတာပါပဲလား။ ဒီလောက်ချောလွန်းနေမှတော့ အန်ကယ်နဲ့အတူ တွဲသွားတာ လိုက်ဖက်တယ်လို့ပြောကြမှာလေ။ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်ကိုက စကားပြောရင် ‘ကိုယ်’ ဆိုပြီး နာမ်စားထည့်သုံးတတ်တာ၊ အသက်ကြီးပေမယ့် အရွယ်တင်နုပျိုကာ style ကလည်း ခပ်မိမိမို့ မသိရင်လေးဆယ်တောင်ရှိမည်မထင်ရပေ။

အင်း... အန်တီအတွက်တော့ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာပေပဲ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ ကိုယ့်တူမတော်တယ် မေသက်ပန်။ သားအတွက် Secretary နေရာကိုလျာထားတဲ့သူပါ။ နာမည်က၊ ပုလဲသီတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်”

ပြုံးမဲ့မဲ့မျက်နှာပေးဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ဆန်ကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းတို့ကြောင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။

အမယ်လေး... အကြည့်ရဲလိုက်တာနော်။ ဒီမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ပုရိသယောက်ျားတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ပစ်ကျသွားလောက်ပေရဲ့။ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့သူတောင် သို့ကို ဒီလိုမျိုးစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ဖူးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ စိတ်ထဲမှာစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သတိဟူသည့်အချက်ပေးသံက နားဝမှတစ်ဆင့် ဦးနှောက်သို့စီးဝင်လေ၏။

“အဲဒါ မင်းလိုပဲထက်ထက်မြက်မြက်လေးဖြစ်စေဖို့ လက်ထပ်သင်ကြားပေးပါ မေသက်ပန်”

“ဟင်းဟင်း... အန်ကယ်က သက်ကိုအထင်ကြီးလှချည်လား။ တစ်ခါတည်း သင်တန်းဆင်းပြီးသားလူကို ခန့်လိုက်ရင်ပြီးရော...။ ပုလဲသီပုံစံလေးက ကလေးသာသာလေးရှိနေတာကိုး၊ အန်ကယ်တို့ပင်ပန်းတာပေါ့”

ကြည့်စမ်း! စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မရှုစိမ့်ချက်တွေပါနေရုံမျှမက နှုတ်ဖျားကနေတောင် ဖွင့်ပြောတဲ့အထိ ရဲတင်းလှချည်လား။ သူမ၊ မေသက်ပန်ကို ခပ်ငေးငေးပင်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ်သိတာပေါ့ မေသက်ပန်။ ကိုယ့်သားကို တခြား Secretary တွေနဲ့စိတ်မချလို့ ဒီလိုဆွေမျိုးထဲက ကလေးတစ်ယောက်

၁၅၂ က မမသဒ္ဓါမောင်

ကို ထားပေးတာမျိုးပါ။ သူစိမ်းထက် သွေးချင်းကို ပိုစိတ်ချရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ သက်က အန်ကယ်တို့လုပ်ငန်းကြန့်ကြာမှာ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပြောလိုက်မိတာပါ။ sorry နော်... အန်ကယ်၊ GM ရဲ့ညီမဆိုတော့ သက်ရဲ့ညီမလေးလိုသဘောထားပြီး ဂရုစိုက်သင် ပေးပါမယ်”

“Thanks ပါ... မေသက်ပန်။ အဲဒီလိုပြောတတ်တာလေး တွေကိုက၊ ကိုယ် Choice လုပ်ခဲ့တဲ့ Secretary တွေထဲမှာ အမှတ် အများကြီးသာနေတာပဲ”

မေသက်ပန်က သဘောကျကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်လေ၏။ ပြီး နောက် စားပွဲရှိခဲ့မှာ သွားထိုင်လိုက်လေသည်။

“Computer တတ်သလား ပုလဲသီ”

“ဟင့်အင်း... မတတ်ပါဘူးမမ”

“ဒါဖြင့် စာရင်းကိုင်ရော”

“သီ၊မတက်ဖူးဘူးမမရဲ့”

“ခက်တာပဲ၊ အဲဒါတွေကအစ လိုက်သင်ပေးရရင် ခရီးတော့ တွင်တော့မှာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆန့်ကျင်ဘက်ကွယ်ရာ ၇၇ ၁၅၃

ဦးစိုးညို ပြုံးလိုက်ပါ၏။ မေသက်ပန် ဘာဖြစ်လို့များ ပုလဲသီ အပေါ် မစ္စရိယဖြစ်သလဲဆိုတာ သူစုံစမ်းဖို့မလိုပါ။ လုပ်သက်တစ် နှစ်ကျော်အတွင်းမှာ သူ့အပေါ်လိုသည်ထက်ပို၍ အရေးတယူပြု ဆက်ဆံလာတာကို သူရိပ်မိနေသည်ကိုး။ ပထမအချက်အရ သူ ရုံးခန်းထဲမှာ ပုလဲသီကိုခေါ်ထည့်လိုက်ကတည်းက မကြည်လင်နိုင် မှန်း သူတွက်ဆထားပါသည်လေ။

“သူကို Saturday, Sunday တိုင်း သင်တန်းတက်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် အန်ကယ်”

“ကိုယ်စီစဉ်ထားပါတယ် မေသက်ပန်ရဲ့။ လောလောဆယ် မင်းအတွက် အကူသက်သက်လေး ကိုယ်ထားပေးတာပါ။ ပုလဲသီ”

“ရှင်! အန်ကယ်”

“နွေလယ်ထမင်းစားချိန်ပြီးရင် သားအခန်းထဲက Com-puter မှာ မင်းသင်တန်းတက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်က ဆရာမခေါ်သင်မလို့လဲ အန်ကယ်”

“သီးသန့်ခေါ်စရာလားကွယ့်။ သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး အားနေတာပဲ။ သင်ပေးလိမ့်ပေမပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကဲ! ပြီးပါလေရော။ သူနဲ့စကားသိပ်မပြောချင်ပါဘူးဆိုနေမှ အဆူအငေါက်ခံပြီး သင်ရဦးမည်။ အဲဒီအန်ကယ်ကလည်း သိနဲ့ သူ့သားကိုစိတ်မချသလိုမျိုးပြောဆိုခဲ့ပြီး အခုမှ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ဒီလို စိတ်ပြန်ရသလဲမသိ။ ဘာမှမတော်ဘဲနဲ့ အတင်းကြီး ဝမ်းကွဲမောင် နှမတော်ခိုင်းနေတာမို့ စိတ်ထဲကလည်း ပြုံးချင်သည်။ သူနဲ့နေ့စဉ် နှစ်နာရီခန့် လက်ပွန်းတတီးလိုနေရမှာကိုတော့ စိတ်ညစ်လှပါ၏။ ထမင်းစားချိန် သူမထထွက်စဉ် မမသန်းက တီးတိုးမေးလေသည်။

“MD ရဲ့ Secretary နဲ့အဆင်ပြေရဲ့လား ပုလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ မမသန်းရဲ့”

“ကြည့်ပေါင်းနော်။ သူက သိပ်လည်တယ်။ MD နဲ့ GM လောက်ကိုပဲ အဆင့်ရှိတယ်ထင်တာ။ မမသန်းတို့နဲ့ မန်နေဂျာကို တော့ ခိုင်းဖက်လောက်ပဲသဘောထားတာလေ။ ပုလဲက လှတပတ လေးဆိုတော့ သူမနာလိုဖြစ်မှာသေချာတယ်”

“သိက နေတတ်ပါတယ်မမသန်းရဲ့”

“ပုလဲကို GM အလုပ်ခန့်လိုက်တာကိုရော သူသိလား”

“ဟင့်အင်း... အန်ကယ်က သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတော့ သို့ကို တူမလို့ပြောတယ်”

“ကောင်းတယ်။ ဒီမိန်းမက အတင့်လည်းရဲသေးတယ် ပုလဲ ရဲ့။ MD နဲ့ Dinner တွေပါတီတွေတွဲတက်ရတော့ ဘဝင်က မြင့်ချင် သေးတယ်။ အပြင်မှာတောင် MD နဲ့ဘာလိုလိုသတင်းလည်း ပျံ့ နေလေရဲ့”

“ဟယ်! အဲဒီလိုကြီးလား”

“MD က ရိုးပါတယ်ပုလဲရဲ့။ သူ့ကိုက ကဲတာပါ”

သူမ ရင်ထိတ်သွားရလေ၏။ Secretary လုပ်တာ ဒီလိုကြီး သွားပုတ်လေလွင့်အပြောခံရတတ်သလား။ သိဖြင့်ရှက်လို့ လဲသေ မိတော့မှာပဲ။ သာမန်ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး Uniform ဝတ်ရတာမို့ သူတို့လူကြီးသုံးယောက်နှင့် မေသက်ပန်က အပြင်ဝတ်၊ဝတ်ရလေ သည်။ ခေတ်လည်းဆန်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း ပေါ်လွင်လှ သည်။ Fitting ခပ်ကျကျဝတ်စုံတွေ ရွေးဝတ်တတ်တာမို့ မေသက် ပန်ဟာ အများထဲမှာ ထင်းပြီးသန့်နေတာလည်းအမှန်ပါလေ။

“ပုလဲသိ”

“ရှင်”

“ထမင်းစားပြီးရင်လည်း လာတော့လေ”

ထမင်းစားခန်းဝမှာ လာရပ်ခေါ်နေသည့် သူ့ကိုမြင်တော့

ကောက်နေသည့်စိတ်က ပြေချင်နေပြီ။ အခုတော့လည်း သူ့ဘာမှ မပြောထားသလို မျက်နှာက အပြစ်ကင်းနေသည်ကိုး။ အပြောခံရ သည့်လူကဖြင့် ရင်ထဲမှာတန့်န့်။ သူ့ဟာသူ အဖေကိုအူပွပြီး လာ တားလည်း အခုဆို သိက အန်ကယ့်ရုံးခန်းထဲရောက်နေပြီမို့ ဘာ တတ်နိုင်သေးတုန်း။ ချိုင့်ဆေးပြီးချိန်ထိ ရပ်စောင့်နေသည့်သူ့ကို ဝန်ထမ်းတွေက ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်ချေပြီ။ သူကလည်းမသိချင်ယောင် ဆောင်၍ ပေတေရပ်နေသည်ကိုး။

သူ့ရုံးခန်းထဲကိုရောက်တော့ ခုံမှာထိုင်ခိုင်းကာ ဘာမှသင် မပေးသေးဘဲ လူကိုစိုက်ကြည့်နေတာမို့ သူမမျက်လွှာကိုချလိုက်ပါ ငါ။

“ကိုယ်ပြောတာကိုလက်ခံမယ်ဆိုမှ သင်ပေးနိုင်မှာနော်”

လာပြီ... အကျပ်ကိုင်တဲ့လုပ်ငန်းက အရင်စပြီ။ အန်ကယ် နဲ့ရုံးခန်းတစ်ခန်းတည်းနေရတာတောင် သူနဲ့နေရသလို စိတ်မကျဉ်း ကျပ်လှပေ။ စကားပြောတာထက် တစ်ခါတစ်ခါစိုက်ကြည့်တတ် သည့် သူ့အကြည့်စူးစူးတို့ကိုစိုးထိတ်လွန်းပါ၏။ မမလေပြည်ကို သူဒီလိုကြည့်လျှင်ဖြင့် မမမည်သို့ခံစားရမည်နည်းဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိလေသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားလား၊ပုလဲသိ”

“ဟုတ်”

“ကြားရင်လည်း ပြန်ဖြေမှပေါ့”

သူမက မျက်စောင်းဝေဝေထိုးကာ မျက်လွှာပြန်ချသွားတာ မို့ သူပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဒက်ဒီ ဘာတွေဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမှန်းမသိသော် လည်း နေ့လယ်(၁)နာရီကနေ (၃)နာရီအထိ သူနှင့်နီးနီးကပ်ကပ် ရှိရန်စီစဉ်ပေးတာကိုတော့ သဘောကျလှပါသည်။

ကုမ္ပဏီမှာ မယ်ကမ္ဘာနီးနီး ချောလှသည်ဟု ယူဆထားသည့် မေသက်ပန်နှင့် သူ၏အသည်းတုံးကို တစ်ခန်းတည်းခေါ်ထားတာ တော့ ဒက်ဒီ လောဘကြီးသည်ဟုထင်မိပါ၏။ သို့သော် သူ secretary နေရာမှာ သူမကိုထားပေးမည်ဟုပြောတာကိုဖြင့် သဘော ကျပါလေသည်။

“မနက်တိုင်း ကိုယ့်ရုံးခန်းကိုရှင်းပေးတာ မဖျက်ပစ်နဲ့နော်”

“လူသစ်ခန့်မှာဆို”

“အဲဒီသန့်ရှင်းရေးတွေက ကိုယ်နဲ့ဒက်ဒီအခန်းကို ရှင်းခွင့် မရှိပါဘူးဆိုနေမှ”

“ပြီးရော”

၁၅၈ ၇၇ မပသဒ္ဒါမောင်

“ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို GM လို့ခေါ်တာကို လုံးဝလက်မခံဘူး။
ပြောထားပါရဲ့။”

“သူများတွေခေါ်သလိုမျိုး ခေါ်တစဲဟာကို”

“မခေါ်ရဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူးဆို။ ဒက်ဒီက ပုလဲသီခေါ်မယ်
ဆိုရင် ကိုကိုလို့ခေါ်ဖို့အထိ ခွင့်ပြုထားတာလည်း မှတ်ထားဦး”

“ရှင်!”

သူမမျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရလေ၏။ ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးလို့
ခေါ်ခွင့်ပြုပေမယ့် သူက ‘ညီမလေး’လို့ဖြင့် ပုလဲသီကို ဒီတစ်သက်
မခေါ်နိုင်ပါ။ ဘယ့်နှယ်၊ ချစ်သူအဖြစ် ချစ်ချင်သည့်လူကိုမှ ညီမ
လေးတော်စရာလားလို့။

“သီ၊မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

“အခုမခေါ်လည်း နောက်တော့ခေါ်ရမှာပေါ့... ရတယ်”

တွေ့လား... ပြောပုံကိုက သူ့စိတ်ချည်းပဲ။ သူမထက် (၆)
နှစ်ကြီးပေမယ့် သူ့အဖေနဲ့တွေ့ရင်တော့ ကလေးသာသာပုံစံလေးက
သိသာလွန်းလေ၏။ အခုလည်းကြည့်၊ ပြောတော့ဖြင့် Computer
သင်ပေးမယ်ဆိုပြီး စားပွဲထက်မှာ တင်ပလွှဲထိုင်နေတာလေ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ ၇၇ ၁၅၉

“ဘယ့်နှယ်မှမလဲဘူး”

“ပုလဲသီနော်။ ကိုယ်၊သင်တန်းချိန်မှာ တံခါးကို Lock ချ
ထားတယ်။ အထဲမှာဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး”

“အစ်ကိုဆရာနော်”

သူမ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်တော့ သူက ခပ်ဟက်ဟက်
ရယ်လေ၏။ ဒီသင်တန်းသူနှင့် ဆရာတော့ အလုပ်ဖြစ်ကြတော့မှာ
ပဲ။ သူကလည်း စိတ်ခပ်တိုတို၊ သူမကလည်း စိတ်ခပ်ဆတ်ဆတ်ပေ
ကိုး။

“ကိုကိုနော်လို့လုပ်စမ်းပါကွယ့် ချာတိတ်ရဲ့”

“ခေါ်နိုင်ပေါင်”

သူ Hand Phone မှ သံစုံမြည်လာတာမို့ သူ့ကိုင်လိုက်စဉ်
သူမက အသာနားစွင့်နေမိ၏။ မမလေပြည်က သူ့ဘာလုပ်သလဲ
ဆိုတာ Checking လိုက်ခိုင်းထားတာကိုး။

“ဟဲလို! မိုးရိပ်ပါ”

“ဪ... စင်ဒီလား၊ ပြောလေ”

“ကိုယ်မအားဘူး။ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ပါ။
သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒက်ဒီပြန်ရောက်နေပြီလေ၊ sorry ကွာ။”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၀ ကို ပမသဒ္ဒါမောင်

Birthday တို့ Wedding တို့ဆိုရင်တော့ မလာမဖြစ်လာမှာပေါ့။
No... ဟင်းဟင်း... မင်းတို့မသိတဲ့ကိစ္စတွေ ကိုယ့်မှာ အများ
ကြီးရှိတယ်။ ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်မှာလဲ။ ဒါ Top Secret လေ။ သိ
တယ်မဟုတ်လား... အေး... ဒါပဲ”

သူက Phone ကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူမဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
လေ၏။ စင်ဒီတု၊ ဒါမိန်းကလေးသူငယ်ချင်းပဲပေါ့။ ဒီအကြောင်း
က သိပ်တော့မထူးဆန်းပါဘူး။ မမကိုပြန်ပြောရမှာလား။

“သိပ်လည်းစဉ်းစားမနေနဲ့ဦး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆံပင်
တွေ ဖြူကုန်ဦးမယ်”

သူက သူမခေါင်းပေါ်လက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ်၍ ပြောလိုက်တာ
မို့ သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့သွားရပါ၏။ ကြည့်ပါဦး... ဒီလောက်ကြီး
မရင်းနှီးပါဘဲ ဒီလိုဆက်ဆံစရာတဲ့လား။

“Phone ဆက်တာ ဘယ်သူလဲလို့သိချင်တာ ရင်ထဲမှာကလီ
ကလီဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဝေးပါသေးတယ်ရှင်”

“မင်းမညာပါနဲ့ ပုလဲသီ။ မင်းမျက်လုံးတွေထဲမှာ ကိုယ်မြင်
နေရတယ်နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ ကို ၁၆၁

“ဟင်! ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ရှင်နဲ့သီက ဘာမို့လို့ ဒီလိုဖြစ်ရမှာ
လဲ”

“တကယ်မဖြစ်တာလား”

“ဒါပေါ့”

သူ, လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်တော့
မတရားရာကျတော့မှာပဲ။ ကိုယ့် staff တစ်ယောက်ကို ရုံးခန်းတံခါး
ပိတ်ပြီး ရည်းစားစကားပြောတယ်ဆိုရင် လူကြားလို့မှမကောင်း။
ဒက်ဒီ ဘယ်လိုပိတ်ပင်တားဆီးစေဦးတော့၊ ရင်ထဲက အချစ်ဆို
တာကိုတော့ တားလို့ရနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။

“ဒီမှာပုလဲသီ, ကိုယ်က ဒက်ဒီကိုချစ်လွန်းလို့ ဒက်ဒီစကားကို
နားထောင်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးရွေး
ချယ်ရာမှာတော့ ဒက်ဒီအမိန့်ကိုနာခံမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို မင်း
သိထားပါ။ ကဲ! ကိုယ်တို့သင်တန်းစကြရအောင်”

သူသင်ပေးသည်တို့ကို ဂရုစိုက်နားထောင်နေပေမယ့် လွင့်
ချင်ချင်စိတ်တို့ကို မနည်းစုစည်းထားရလေ၏။ ပဟေဠိဆန်လိုက်
တာနော်။ အဖေရှေ့မှာတော့ လိမ္မာသယောင်လေးနဲ့ ကွယ်ရာမှာ
လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ့် ခေါင်းခပ်မာမာနဲ့လူဖြစ်နေမှန်း သူမသိနေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါပြီ။ ဦးမိုးရုပ်ရေ... ရှင်ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလားဟင်။

က

“ဒါဆို ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့ပုလဲရဲ့”

အန်တီက ဝမ်းသာအားရဖြင့်ပြောလိုက်သလို မေမေက သူမ ပခုံးကိုခပ်ဖွဖွဖက်လိုက်ပါ၏။

“မပြေပါဘူး အန်တီရယ်။ အန်ကယ်က သူ့သားကို သိပ်ဝရ တစိုက်ရှိတာအမှန်ပဲ။ သီလည်း သူတို့သားအဖ ဘာတွေဘယ်လို စီစဉ်နေမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သမီးကို ဦးမိုးညိုက ချစ်ပုံရတယ်ပေါ့လေ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူးအန်တီရဲ့။ အန်ကယ်က သူ့ သားနဲ့ တပူးတတွဲတွဲလုပ်မှာစိုးလို့ သူ့ရုံးခန်းထဲထည့်ပြီးထိန်းတဲ့ သဘောမျိုးကြီးဖြစ်နေတာ။ သိတော့ အဲဒီမေသက်ပန်ရဲ့ ရိသဲသဲ လုပ်တာတွေကို နေ့စဉ်ခံရမှာမို့ စိတ်တွေရှုပ်တာပဲသိတော့တယ်”

“မဖြစ်ပါနဲ့သမီးရယ်။ သူက အန္တရာယ်ကိုကြုံမြင်လို့ သမီး

ကိုအတွင်းလူအဖြစ် အနီးမှာထားလိုက်တာပါ။ အဲဒီမေသက်ပန်ကို လျှော့မတွက်နဲ့သမီး။ သူက ကိုမိုးညိုရဲ့ရန်ဘက် Company မှာ လုပ်ဖူးတယ်လို့ သတင်းသဲ့သဲ့ကြားဖူးတာကိုး။ အခုတောင် သမီး အန်ကယ်ကိုအပီရိုက်ဖို့ မစဉ်းစားဘူးလို့ပြောနိုင်မလား”

သူမအံ့သြသွားရပါ၏။ အပြင်ဆေးရုံအုပ်ကြီးလုပ်နေသည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်က အန်ကယ်ကိစ္စတွေကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေပါရောလား။ သူမ ဘာမှသေချာမသိရလေအောင် ကိစ္စတွေက ရှုပ်ထွေးလွန်းမှန်း တဖြည်းဖြည်းသိလာရပါ၏။ ဉာဏ် မမီနိုင်တော့ပါလား။

“ဒါဖြင့် သီက အဲဒီမေသက်ပန်ကိုစောင့်ကြည့်နေရမှာလား အန်တီ”

“ဒါပေါ့”

“ဟင်! ဒုက္ခပါပဲ။ အန်တီက သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို သေချာ check ပေးလို့ပြောထားတာ။ အခုတစ်ခါ မေသက်ပန်ပါ လာပြန်ပြီ။ သို့တာဝန်တွေက ဦးနှောက်နဲ့တောင်မဆုံတော့ဘူး”

“လုပ်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်။ သမီးအန်တီက သမီးကို ဒီ လောက်ချစ်မှန်းသိလျက်နဲ့”

“ကိုယ်တို့လျှို့ဝှက်ထားတာကို ဖွင့်ပြောသင့်ပြီထင်တယ်၊ ငယ်။
အချိန်က ဘာမှမကျန်တော့ဘူးလေ”

“ချို့သဘောလေ။ ချို့ကောင်းမယ်ယူဆပြီး စိစဉ်ပေးတာပဲ
ဟာ”

မေမေက သူမဆံပင်တိုတိုလေးတွေကို အသာသပ်တင်ပေး
၍ ပြုံးပြလေ၏။ အညောင်းထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် အသက်ကြီးလာတာနှင့်
အမျှ ဒဏ်တွေမိစီးလာသည့်မေမေ့ကိုသိပ်သနားလှပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရင်ထက်တောင်မှ ပိုမိုနီလာသလိုပါပဲ
လား... မေမေရယ်။

“သမီးသိသင့်ပြီထင်လို့ အန်တီဖွင့်ပြောတာပါပဲလဲ။ ဒါမှ
လည်း အန်တီလုပ်ရပ်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိမှန်း သမီးသိလာရမှာလေ။
တကယ်တော့ အရိပ်ဟာ အန်တီသားအရင်းပါ”

“အယ်!”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီပါပါက သူနဲ့အန်တီကိုသဘောမတူဘဲ
မရမကွဲခဲ့လို့ အန်တီတို့နှစ်ယောက် ဝေးခဲ့ရတာလေ။ တကယ်
တော့ ပါပါဟာ သမီးကိုချစ်တဲ့ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့အတ္တထက် သာ
လွန်ပိုကဲစွာနဲ့ အန်တီအပေါ် ချစ်ရှာခဲ့တာပါ။ နှစ်ကိုယ်တူချစ်ကြ

ပါလျက်နဲ့ ကံကြမ္မာက အန်တီတို့ကို နှစ်ရှည်လများ ပေါင်းစည်းခွင့်
မပြုခဲ့ဘူး... ယုတ်စွာအဆုံး အန်တီစိတ်နာစေမယ့်အခြေအနေထိ
ပါပါစီမံခဲ့တာပါ။ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့မထားသင့်တဲ့
တလွဲမာနမျိုး အန်တီထားခဲ့မိတယ်။ သူနဲ့ကွဲပြီးနောက် ကလေးကို
လည်း အန်တီ သူ့ဆီပို့ပေးလိုက်တဲ့အထိပေါ့လေ။ အဲဒီအချိန်က
နိုင်ငံခြားမှာ ပါရဂူဘွဲ့ယူဖို့ စာတွေကျက်နေရတဲ့အချိန်ဆိုတော့
လည်း ပါပါသွေးထိုးတဲ့အတိုင်း မဆင်မခြင်လုပ်လိုက်မိတာ အန်တီ
သိပ်နောင်တရမိပါတယ်။ ပါပါမရှိတော့တဲ့အချိန်ကျမှ သူတို့သား
အဖကို အန်တီ ဘယ်လိုမှဆက်သွယ်ခွင့်မရတော့ဘူး။ သူကလည်း
သူ့ကိုကွဲတာထက် သားကိုစွန့်ပစ်ရက်လေခြင်းဆိုပြီးနာတယ်။ သား
က... သားကလည်း အန်တီကိုအဲဒီလိုပဲထင်ပြီး စိတ်နာရင်တော့
အန်တီ... အန်တီ”

မျက်ရည်တွေတပေါက်ပေါက်ကျလာသည့်အန်တီကို သူမ
သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်ပါ၏။ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သည့်လျှို့ဝှက်ချက်
နောက်ကွယ်မှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာတွေ တကယ်ပဲရှိနေခဲ့တာ
ပါလား။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့အန်တီ။ သူကတော့ အန်တီအပေါ်

ဒီလိုမထင်လောက်ပါဘူး။ သူက မိခင်မဲ့သားတစ်ယောက်လို့တော့ သို့ကိုတစ်ခါပြောဖူးပါတယ်။ အမေကိုစိတ်နာတဲ့အမူအရာမျိုး သူ မျက်နှာမှာရော၊ သူ့ပါးစပ်ကပါ တစ်ခါမှဖွင့်မပြောခဲ့။ မပြောခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

“သမီးရယ်... အန်တီကလေ၊ သမီးကို သားနဲ့ပဲလက်ထပ် စေချင်တာပါ။”

“ရှင်!”

ဘုရားရေ! ဘယ်နှယ်ကြီးတုန်း။ ဒီအမေနဲ့ဒီသားကတော့ တကယ့်ကိုဇွတ်ပါပဲလား။ သားကလည်း အဖေစကားကို နားက မထောင်ချင်။ အမေကလည်း သားကိုသဘောတူချင်တဲ့လူနဲ့ ကြည်ဖြူချင်ပါလေရော။

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် လေပြည်နဲ့ကိစ္စကို မပြတ်၊ပြတ် အောင် ဖြတ်ဖို့ခိုင်းခဲ့တာလေ။”

“ဟင့်အင်း! မဖြစ်နိုင်ဘူးအန်တီ။ သိ... သိ၊ ဒီလောက်ထိ စိတ်မညစ်၊ မီးပါရစေနဲ့။”

“လေပြည်သွေးဟာ ပညာမာနသိပ်ရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါသမီး။ သားကို ဒုတိယမိုးညိုအဖြစ် အရောက်မခံစေချင်

သလို၊ ဒုတိယသံစဉ်ချို့နေရာမှာလည်း လေပြည်သွေးကိုအစားမထိုးနိုင်ဘူး။ အဲဒါအမှန်ပဲ။”

“အန်တီ၊ အန်ကယ်နဲ့ပဲပြေလည်အောင် ညှိကြည့်ပါလားဟင်။ ဟိုလေ... သိတို့လူငယ်တွေကိစ္စကို ဘေးဖယ်ထားပြီးတော့ လေ။”

“မရလို့ပေါ့သမီးရယ်။ အန်တီက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို ရိုက်ချိုးခဲ့မိတာကိုး။ သူနဲ့ပြန်ပေါင်းခွင့်မရရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ အန်တီရင်သွေးလေးကိုတော့ ပြန်လိုချင်တယ်။ မပေးခဲ့မိတဲ့မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာမျိုးကို ပေးချင်လို့ပါ။”

သူမပါ မျက်ရည်တွေကျလာရပါ၏။ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ သိကမှ မိစုံဖစုံနဲ့ မိဘမေတ္တာကို အပြည့်အဝရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ။ သူ့ခမျာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်မေတ္တာကို ငတ်ခဲ့ရတာကိုး။ သနားစရာလေးနော်။ ဟော! မဟုတ်သေးဘူးထင်ပါရဲ့။ အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘာမှမဟုတ်တဲ့သိက သနားတယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျဘူးထင်တယ်နော်။

“သိ... တကယ်ပဲစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် အန်တီရယ်။ အန်တီဖြစ်တာကိုပဲပြောပါ။ သိအတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်ပေးပါမယ်။”

၁၆၈ က မမသဒ္ဒါမောင်

လို့ကတိပြုပါတယ်အန်တီ”

“တစ်ခုတည်းပါပဲသမီး၊ သားကို အန်တီရဲ့သားအဖြစ်နဲ့ မရနိုင်ရင်တောင်မှ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားသမက်တော်ခွင့်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် အန်တီကျေနပ်လှပါပြီ”

ကဲ! ဘာလုပ်ရမှာလဲပုလဲသီ။ နင်လုပ်ပေးရမယ့်တာဝန်က အင်မတန်အရေးကြီးတယ်နော်။ အဲဒီကြားထဲမှာ သို့နဲ့လုံးသားလေးကိုတော့ လုံခြုံအောင်ဂုဏ်သိမ်းဖို့လိုတာ အဓိကအချက်ပဲမဟုတ်လား။

ကိုမိုးရိပ်ရေး... ရှင့်နားကို သိကပ်လာတာဟာ အန်တီနဲ့ရှင့်ကိုပြန်ဆုံစေချင်တဲ့အကြောင်းကလွဲပြီး ဘာလျှို့ဝှက်ခြင်းမှ ရှိမနေတာကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါရှင်ရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

“ရှင်!

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအတွက် ပွဲတက်ဝတ်စုံကို သားစီစဉ်ပေးလိမ့်မယ် ပုလဲသီ။ ကိုယ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟို... ဟို... အန်တယ်... သိက ဒီလိုပွဲမျိုးကို တစ်ခါမှ မတက်ဖူးဘူးရှင့်”

“ဒါကြောင့် ပွဲတိုးအောင် ခေါ်တာပေါ့ကွယ်။ အန်ကယ်က Secretary နဲ့ပဲ တွဲတက်ရတာ များနေလို့ပါ။ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ... သွားတော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ မှန်ကုပ်ကုပ်ပုံစံဖြင့် သူ့ရုံးခန်းရှိရာဆီ လျှောက်လာခဲ့ရ၏။ ဘယ်နှယ်... ပါတီပွဲကိုတက်ရမှာတဲ့လား။ သိက ပွဲတိုးတဲ့လူမှမဟုတ်တာလေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒက်ဒီစီစဉ်ပေးတာလေ။ ညနေရုံးဆင်းရင် မင်းဖို့ဝတ်စုံ ကိုယ်လိုက်ဝယ်ပေးမယ်”

“သီ၊မလိုက်လို့မရဘူးလားဟင်”

“ကိုယ့် secretary က ကိုယ်ဘယ်သွားသွား အမြဲပါရတယ် ပုလဲသီရဲ့”

“ဟင့်အင်း... ဒါ၊ကုမ္ပဏီကိစ္စမှမဟုတ်တာဘဲ။ သီ၊ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှတက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ မလိုက်ချင်ဘူး”

ဂျစ်ကန်ကန်လေးဖြစ်နေသည့်သူမကိုကြည့်၍ သူပြုံးလိုက်မိလေ၏။ တကယ့်ကလေးမပေါက်စလေးပါပဲလား။ ဆံပင်လေးတွေ နည်းနည်းရှည်လာပေမယ့် ကြည့်ကောင်းကာ ပို၍တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပုံပေါက်လာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ပွဲတွေလမ်းတွေမတက်တာကတော့ အရင်ကပုံစံအတိုင်းပါပဲလား။

“ပြောလေ... သီ၊မတက်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဟင်! မလိုက်ချင်ပါဘူးဆိုနေမှပဲ”

“မလိုက်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒက်ဒီက သူ Secretary နဲ့တွဲတက်ရင် ကိုယ်လည်း ကိုယ့် Secertary နဲ့ကိုယ်ပေါ့”

သူမနှုတ်ခမ်းလေး စူသွားရပါ၏။ ဟင်း... လူကိုတမင်သက်သက်ညစ်တာ အသိသာကြီး။ သူစကားစတုန်းက သိငြင်းခဲ့တာ၊ရရဲ့သားနဲ့ အန်ကယ့်ကိုသွားချွန်လိုက်တာကိုး။ ဘယ်လိုများငြင်းလို့ရပါ့မလဲ။

“သီနဲ့အပေးအယူတစ်ခုလောက် လုပ်ကြမလားဟင်”

“ဘာလဲ”

“ဟိုလေ... ဒီပွဲကို သီမတက်ရဘူးဆိုရင် အစ်ကိုဆရာကို သီ၊ နာမ်စားပြောင်းခေါ်ပါ့မယ်”

လာပြီ... လာပြီ။ ပွဲမတက်ချင်တာနဲ့ သူ့ကိုလိုက်လျောမှုတွေ စပေးလာပါရောလား။ မင်းဘယ်လိုလဲ... ပုလဲသီ။ ကိုယ်လိုချင်တုန်းကဖြင့် မပေးချင်ဘဲနဲ့ အခုအကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်တော့မှ ပေးချင်လာပြီပေါ့လေ။

“ဘယ်လိုခေါ်မလို့လဲ... ပြောပါဦး၊ ကိုယ်စဉ်းစားပေးမလေ”

“ဟင်! ရှင်ပဲ ကိုကိုလို့ခေါ်ဆို”

သူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ သူမခေါ်သံလေးက သူများတွေ နှင့်မတူဘဲ သူ့နားထဲ စိမ့်ဝင်သွားစေတာမဟုတ်ပါလား။

“ရှင်လည်း သို့ကို ညီမလေးလို့ပြန်ခေါ်ပေါ့”

“ရမလား... ပုလဲသီရဲ။ မင်းဟာက ဘဲစားဘဲချေကြီး၊ ညီ မှ မညီမျှဘဲ”

‘မသိဘူးကွာ၊ သိခြေထောက်နာနေတယ်အကြောင်းပြပြီး နေခဲ့မှာပဲ”

သူ့လက်သီးဆုပ်က သူ့မနဖူးပေါ်ကျလာတာမို့ မျက်နှာလေး ရဲသွားရလေ၏။ အန်တီပြောထားသည့်စကားတွေကြောင့် တစ် ယောက်တည်းမျက်နှာပူကာ ရှိန်နေပါတယ်ဆိုမှ သူဒီလိုတရင်းတနိုး ဆက်ဆံလိုက်တိုင်း ရှက်သွေးဖြာသွားရတာအမှန်ပင်။

အိုလေ... အန်တီ ဘယ်လိုပဲ စီစဉ်ချင်နေပါစေ၊ သူနဲ့မမ လေပြည်က သိပ်မကြာခင်လက်ထပ်ကြရတော့မှာပါပဲ။

“ဒီညပါတီကို မမလေပြည်ကိုပဲခေါ်သွားပါလားဟင်”

“ဘာ!”

“အဲဒီလိုစီစဉ်ပေးရင် ဒီ Sunday မှာ သိနဲ့သူ တစ်နေရာကို

ဖြစ်ဖြစ် လျှောက်လည်ခွင့်ပေးမယ်လေ”

Bravo! ရက်ရောလှချည်လား ပုလဲသီ။ မင်းတကယ်ပြော တာလား။ ညာနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကိုယ့်ကိုဘယ်တုန်း ကမှ မင်းလှည့်လို့ရခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို မင်းသိပါတယ်လေ။

“အင်း... ကိုယ်စဉ်းစားဦးမယ်”

“အာ! ပါတီကဖြင့် ည(၈)နာရီကို၊ ဘယ်အချိန်ထိစဉ်းစားနေ မှာလဲ။ အခုပဲ ညနေငါးနာရီထိုးတော့မယ်”

“ဒါမျိုးက ချက်ချင်းစီစဉ်လို့ရတာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ ပုလဲသီရဲ။ လေပြည်ကလည်း အားဦးမှလေ”

“Phone ဆက်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“မရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲကွ”

“ဆက်ပဲဆက်ကြည့်ပါဦး။ ပြောလိုက်ရင် အဖျက်ကအရင်ပဲ”

“ကိုယ့်ကို၊ ကိုကိုလို့အတည်ခေါ်မှာနော်”

မျက်နှာနားကပ်၍ငုံ့ပြောလိုက်တာမို့ သူမခေါင်းကိုငဲ့စောင်း လိုက်ရ၏။ အမယ်လေးနော်... ပွဲလေးတစ်ခါမတက်ချင်တာကို လိုက်လျောရတာတွေက များလှချည်လား။

“ခေါ်မှာပေါ့”

၁၇၄ က မမလဒါမောင်

“Ok! ကိုယ်ဆက်ပြီ”

ညောင်နာနာပြန်ဖြေလိုက်တာမို့ သူတီးတီးရယ်လျက် Hand Phone ခလုတ်တွေကိုနှိပ်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှ လေပြည့်မေမေ အန်တီသရဖီက Phone ကိုကိုင်လေသည်။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်သားရဲ့။ သမီးက သူ့သူငယ်ချင်းဖိတ်လို့ သွားဖို့တောင်ပြင်နေပြီ။ ဘာလဲဆိုတာတော့မသိဘူး။ သူ့အတန်း ဖော်သူငယ်ချင်းရဲ့ပါတီလို့တော့ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီ။ ဒါဆိုဒါပဲနော်”

သူ Phone ပိတ်လိုက်တော့ မျှော်လင့်တကြီးမော့ကြည့်နေ သည့်မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ အဲဒီ မျက်လုံးလေးတွေကို သူ့စပြီးသဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့တာလေ။

“ရပြီ... ပုလဲသီ။ Ok ပါ”

သူမ အခုမှပဲသက်ပြင်းရှိုက်ကာ ထရပ်လိုက်စဉ် သူကရှေ့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်လေသည်။ လူချင်းနီးကပ်သွားတာမို့ နောက်သို့ အမြန်ဆုတ်ရာ ခုံဖြင့်တိုက်သွားရင်း ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ သူ က သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းထိန်းလိုက်ပါသည်။

“ကတိလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းအိမ်နောက်ကွယ်မှာ က ၁၇၅

“ဟင်! ဘာကတိလဲ”

“မင်းပဲ ကိုယ့်ကိုခေါ်မယ်ဆို”

“အင်းလေ၊ ခေါ်မှာပေါ့။ ဒီလိုကြီးကိုင်မထားနဲ့။ သီ၊မနေ တတ်ဘူး”

သူက လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လျက် ဒီအတိုင်းပြန်ရပ်နေပြန်တာမို့ သူမအကြည့်ကို ခပ်လွဲလွဲထားကာ တီးတီးရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။ အမယ်လေး... ရင်တွေတုန်လိုက်တာနော်။

“ကိုကို”

“ကိုယ်မကြားရဘူးနော်”

“ကိုကိုလို့ပါဆိုနေမှပဲ... ဖယ်ပေး”

ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ခေါ်လိုက်တာမို့ သူ့သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

အန်ကယ်ရုံးခန်းထဲမှ File တွေယူရန် ဝင်လာခဲ့စဉ် မေသက် ပန်က Computer ခုံမှာရှိနေလေသည်။

“ဟင်! အန်ကယ်ရော”

“အာ... တံခါးလေးဘာလေး မခေါက်ဘဲဝင်လာရသလား ပုလဲသီရဲ့။ ကျွတ်... ခက်တာပဲ၊ လန့်လိုက်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၆ က မမလွဒါမောင်

“သိ၊ File ကျန်ခဲ့တာ လာယူတာပါမမေရဲ့”

“အေးအေး...”

“အန်ကယ်ရော... ဘယ်မှာလဲ”

“ပြန်နှင့်ပြီလေ”

“ဪ”

သူမ File က အန်ကယ်စားပွဲပေါ်မှာပဲ ရှိနေတာပို့ ကောက်ယူ၍ ထွက်လာခဲ့၏။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ အန်ကယ်မရှိချိန်မှာ မေသက်ပန်၊ ဘာတွေကို အသည်းအသန်လုပ်နေပါသလဲ။ တကယ်ဆို ရုံးဆင်းရင် အားလုံးအကုန်ဆင်းရတာပဲလေ။ သူမတောင် ဒီ File ကို ဗီရိုထဲ ထည့်သိမ်းပြီးရင် ပြန်မှာပဲ။

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ ပုလဲသိ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မင်းမျက်နှာမှာ တစ်ခုခုထူးခြားနေတယ်နော်”

“မပြန်သေးဘူးလား။ ငါးနာရီခွဲနေပြီလေ”

“ပြန်မှာပေါ့။ နောက်တစ်ခါများအခေါ်ခံရမလားလို့ စောင့်နေတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆေးကုသမှု ၁၇၇

“ဪ... ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့။ ပြန်နှင့်နော်၊ သိလည်း သွားစရာရှိတယ်”

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မေမေဆီပါ... မပို့ပါနဲ့၊ ကိုကိုရဲ့”

“မင်းအမေဆီတောင်မှ ကိုယ့်ကိုခေါ်မသွားချင်ဘူးလား ပုလဲသိ။ တော်တော်လျှို့ဝှက်ထား... သိလား”

“ဆေးရုံတက်နေတဲ့လူနာကို လိုက်တွေ့ချင်ရလား။ သွားစရာရှိတာ အေးအေးဆေးဆေးသွားတာမဟုတ်ဘူး”

“လိုက်ချင်လို့ပေါ့”

“မေမေသက်သာသွားတော့ ခေါ်မယ်ရှင်။ ကဲ! ကျေနပ်ပြီလား”

“မကျေနပ်သေးဘူး။ ကိုကိုလို့တစ်ခွန်းထပ်ခေါ်ဦး”

“ကြည့်ပါလား... ရစ်ကိုရစ်တယ်”

“ခေါ်ပါဆိုမှ”

“ကဲ! ပြန်နှင့်ပါကိုကိုရယ်”

“ကားဂိတ်ထိတော့ ကိုယ်ပို့ပေးပါရစေကွာ”

“ဒီဂိတ်နဲ့နီးနီးလေးကို၊ တကူးတက”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းတို့အိမ်ရှေ့လမ်းထိပ်က ကားဂိတ်ထိပါ”

“ဟင်! ဒီလောက်တောင် ပို့ချင်လည်းပို့ရှင်”

“ဒီလိုမှပေါ့... လာ”

သူမ, File ကို ငိုရုံအံ့ဆွဲထဲထည့်ကာ သော့ခတ်လိုက်ပြီး သူနှင့်အတူထွက်လာခဲ့၏။ အန်ကယ်ရုံးခန်းက သော့ခတ်ထားလေပြီ။ နောက်မှပဲ သူ့ကိုသတိပေးရဦးမှာပဲလေ။ တော်ကြာ နှစ်ရှည်လများ လုပ်လာတဲ့လူကို လပိုင်းလေးသာလုပ်သက်ရှိသေးတဲ့သီက တလွဲမြင်နေတယ်ထင်သွားမှ ဒုက္ခပါပဲ။

၈၈

အန်တီရိုနေသည့်ဆေးရုံပေါ်ရှိမေမေကို အားပေးစကားပြောကာ ပြန်လာခဲ့ပါ၏။ ခြံရှေ့ရပ်ထားသည့်သူ့ကားကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လန့်သွားရလေသည်။

ဟောတော်! (၈)နာရီထိုးခါနီးတောင် ပါတီပွဲမတက်ဘဲ ဒီကိုဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။

“ခုမှပြန်လာရလား”

“အင်းပေါ့... မေမေ့ကို အားဆေးလေးဘာလေးဝယ်ပေးထားခဲ့ရသေးတာကိုး”

“ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး အဝတ်လဲနော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကိုယ်နဲ့ပါတီတက်ဖို့လေ”

“ဟင်! မမလေပြည်နဲ့မသွားဘူးလား”

“ချိန်းလို့မှမရတာ”

“Phone ဆက်ပြောတော့ Ok ဆို”

“အဲဒီကတည်းက မ OK တာလေ”

“ကျွတ်! ရှင်နော်”

“ကိုကိုနော်လို့လုပ်စမ်းပါ... ချာတိတ်မရဲ့။ မြန်မြန်လုပ်၊ ရော့! ဒီမှာဝတ်စုံ၊ ဒက်ဒီမျှော်နေလောက်ပြီ”

ပြဿနာပါပဲ။ မလိုက်ချင်ပါဘူးအတန်တန်ပြောခဲ့ပါလျက်နဲ့ ရောက်လာရတယ်လို့ မလိုက်ပြန်ရင်လည်း အန်ကယ်ဖြိုငြင်မှာကိုတော့ စိုးရိမ်မိ၏။ တော်ကြာ ပြောတာကို နားမထောင်ဘူးဆိုပြီး အလုပ်ဖြုတ်မှ အန်တီမျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်ကုန်ပါဦးမယ်လေ။

ဂါဝန်အနက်ရောင်လေးဝတ်၍ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာသည့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း သူ့နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဘယ် လောက်များ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မျက်နှာထက်မှာ ခပ် မှုန်မှုန်လေးခြယ်ထားပေမယ့် ဝင်းပနေသည်မှာအမှန်ပင်။

“သိပ်ကြီး ညဉ့်နက်မှာလားဟင်”

“ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့ပုလဲသိရဲ့”

“ပြီးရောလေ၊ ဟိုမှာ အရက်တွေဘာတွေတော့ ရှင်သောက် မယ်မကြံနဲ့နော်။ သီက အမူးသမားဆိုရင် သိပ်ကြောက်တာ”

“ဟင်းဟင်း... မသောက်ပါဘူးပုလဲသိရယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို ရှင်လို့သုံးပြန်ပြီလား”

“မေ့လို့... မေ့လို့ပါကိုကိုရဲ့”

“လာ... သွားစို့”

သူ့ကားပေါ်တက်ကာ သူမပါလာရလေ၏။ ရောင်စုံမီးလုံး များထွန်းထားသည့်ခြံဝင်းထဲမှာ ကားကရပ်သွားပါသည်။

သူ့အသင့်ဖွင့်ပေးသည့်ကားတံခါးပေါက်မှ သူမဆင်းလိုက် ၏။ လူတွေတော်တော်များများရောက်နေပြီး သူမမရင်းနှီးသည့် မျက်နှာတွေကိုသာ မြင်နေရလေသည်။

“မင်း ကိုယ့်လက်ကိုချိတ်ထားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင် တယ် ပုလဲသိ”

“အမယ်! လူလည်မကျပါနဲ့နော်”

“ကိုယ့်ကိုမယုံဘူးပေါ့လေ။ မင်းကို သူများတွေ ကဖို့လာခေါ် ရင်တော့ ကိုယ်မတတ်နိုင်ဘူးနော်။ ဒါပဲ”

“ဟင်! အဲဒီလိုကြီးလား”

သူမ၏လက်ချောင်းသွယ်သွယ်တို့က သူ့လက်မောင်းကိုလာ ဆုပ်ကိုင်တော့ ပြုံးချင်ချင်စိတ်ကိုထိန်း၍ လက်ကိုချိတ်တွယ်လိုက် ကာ လမ်းမမှတစ်ဆင့် လူအုပ်ရှိရာဆီ လှမ်းလိုက်ပါ၏။

သူမတို့ယှဉ်တွဲဝင်လာသည်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်နေကြသည့် မျက်ဝန်းများကြောင့် သူမမျက်လွှာကိုချထားလိုက်မိသည်။ ခြေလှမ်း တွေမှားလုမတတ်ဖြစ်နေသည်က နံဘေးမှာသူရှိနေသည်မို့ ခံသာ နေတာပင်။ လက်ဖျားတွေက အေးခဲစပြုလာချေလေပြီ။

“ကိုမိုးရိပ်ရဲ့ Secretary က ဒီလိုဆိုတော့လည်း အရောင် ထွက်လာသားပဲ”

မေသက်ပန်၏ ရီသဲ့သဲ့စကားလုံးတို့က စချေပြီ။ သူက သူမ လက်ဖျားကိုပြောင်း၍ဆုပ်ကိုင်ကာ မပွင့်တပွင့်ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“ပုလဲသီက Simple ပါ မေသက်ပန်။ မင်းလို ဘာ Jewel မှ ဆင်မထားဘဲ သဘာဝအတိုင်းရှိနေတဲ့ Natural Beauty မျိုးလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ GM က ကိုယ့် Cousin ကိုသိပ်မွန်းနေပြန်ပြီ”

“ကိုယ်က မင်းပြောလို့ပြန်ပြောမိတာပါ မေသက်ပန်။ ဒက်ဒီရော...”

“အန်ကယ်... ဟိုဘက်နားမှာ ဝိုင်းကောင်းနေပြီလေ”

သူက လူရှင်းသည့်ဝိုင်းရှိခဲ့မှာနေရာချပေးပြီး အန်ကယ်ရှိရာဆီ ခဏထွက်သွားလေ၏။ သူမပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်ရောက်လာသဖြင့် လန့်သွားရလေသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ယုံကြည်မှုကိုအလွဲသုံးစားလုပ်တတ်တာပဲ ပုလဲသီ”

“မမလေပြည်”

“ကိုယ်ကြားနေတဲ့သတင်းတွေက အမှန်တွေမှမဟုတ်တာပဲ။ ယူ၊ ညာတတ်သားပဲနော်”

“သီ... သီ, ဘာများညာမိလို့လဲရှင်”

“ဒါတော့ မင်းကိုယ်မင်းအသိဆုံးပါလေ။ ကိုယ်နဲ့စတွေ့စဉ်

ကတည်းက မင်းရဲ့အလိမ်တွေကို စပြီးယုံခဲ့မိတာ ကိုယ့်အမှားပဲ။ အထူးသဖြင့် အရိပ်ရဲ့ cousin ပါလို့ပြောင်ညာရဲတာ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး။ ရုပ်လေးနဲ့မလိုက်ဖက်တဲ့အလုပ်မျိုး မင်းမို့လုပ်ဝံ့တယ်ပုလဲသီ”

“အဲဒါ... အဲဒါ... သီ”

သူမဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် သူမရှိနေသည့်ဝိုင်းသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာလေ၏။ ရီဝေဝေမျက်လုံးတို့ဖြင့် သူမကိုပြုံးပြကာ ဘေးရှိခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဘုရားရေ... သူဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ ဘေးမှာပြဿနာတွေဝိုင်းနေပြီဆိုတာကို သူမမြင်ဘူးတဲ့လား။

“Hi! Breeze, ကိုယ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးမှပေါ့”

“ကျွတ်! အသာနေစမ်းပါ ဂျွန်နသန်ရယ်။ ဒီမှာ ကိစ္စရှင်းချင်လို့ဆိုမှပဲ”

“မင်းမိတ်ဆက်မပေးရင်လည်း ရတယ်လေ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ချွေလိုက်မယ်။ Baby... ကိုယ့်နာမည် ဂျွန်နသန်မြင့်မိုရ်လို့ခေါ်တယ်။ ဘေဘီနာမည်ကရော”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

မာဆတ်ဆတ်လေသံနှင့်အတူ သူမနံဘေးသို့ရောက်လာ

သည့်သူ့ကြောင့် ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားရလေ၏။

အမယ်လေး... တော်ပါသေးရဲ့။

“ဘယ်လိုလဲ... ယူ။ ယူဟာလေးကို ပွဲထုတ်တဲ့အဆင့်ထိ တောင် ရောက်နေပြီလား”

“လေပြည်... ကိုယ်နဲ့ဒက်ဒီက လုပ်ငန်းပါတနာတွေအနေ နဲ့ရောက်လာကြတာနော်။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ Secretary တွေ အတူပါလာတာ မဆန်းဘူး။ မင်းသာ အန်ကယ်ဂျွန်ရဲ့သားနဲ့ ရင်း နီးပြီးရောက်လာတာ”

“ယူစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ အရိပ်”

“မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ လေပြည်”

လေပြည် ဖျတ်ခနဲမတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ် ဂျွန်နသန်က လေ ပြည်လက်မောင်းကိုဆွဲထားလိုက်လေ၏။

ကြည့်ပါဦး... ဒါလား၊ သူနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးတဲ့။ ခေတ်မှီမှီဝတ်စားဆင်ယင်တာကို သူမပြောလိုပေမယ့် ဒီလိုသူစိမ်း ယောက်ျားတွေနဲ့ရောရောနှောနှောနေတတ်တာမျိုးကိုတော့ သူ မနှစ်သက်ပါလေ။ အခုလိုမျက်စိရှေ့မှာမြင်နေရတာဆိုတော့ ပိုပြီး ဆိုးတာပေါ့။

“ဘာသဘောလဲ... ယူ။ ငါစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ကိုစွန့်တဲ့ သဘောလား”

“မင်းစကားတွေ foul ပြီ၊ လေပြည်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ တားထားတဲ့စည်းကို မင်းကစပြီး ဖောက်ဖျက်နေတာနော်။ ကိုယ်က ဘာတစ်ခုမှပြောင်းသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကနေ့အထိ လည်း ဘယ်သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခြင်း မရှိသေးတာ တကယ်ပါ”

“အရိပ်... ယူ”

“လေပြည်... Please, I တို့ပွဲကို ယူကြောင့် မဖျက်စီးပါစေ နဲ့”

ဂျွန်နသန်ဝင်ထိန်းလိုက်တာမို့ လေပြည်သွေးငြိမ်လိုက်ရ၏။ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ယှဉ်ရွေးခံရတာကိုတော့ ရင်နာလှ သည်။ ဒီလိုအဆင့်အတန်းမြင့်အလွှာထဲမှာ ဝင်ဆံ့နေတဲ့လေပြည် ကို သူအထင်သေးရက်သည်ပဲ။ အဲဒီကောင်မလေးမှာ ဘာအရည် အချင်းတွေများ ရှိနေလို့လဲအရိပ်ရယ်။

“ပုလဲသီ”

“ရှင်! ကိုကို”

“ပြန်ချင်နေပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဒါဖြင့်လည်းလာ... သွားကြစို့”

သူကမ်းပေးလာသည့်လက်ဝါးထဲသို့ သူမ၏အေးစက်စက် လက်ကလေးကို အားကိုးတကြီးထည့်ပေးလိုက်မိ၏။ ဘာတွေဘယ် လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူနှင့်မမလေပြည်ကို မကွဲကွာစေလိုပါ။ အထူး သဖြင့် အန်ကယ်စီစဉ်ထားပေးသည့်ကိစ္စတွေကို သူမကြောင့်မပျက် စီးစေချင်တာအမှန်ပါလေ။

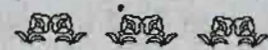
အန်တီမျှော်လင့်ထားသလို အန်ကယ်နဲ့အဆင်ပြေပြီး မိသား စုပြန်လည်ပေါင်းစည်းခွင့်ကလွဲလို့ သိသာဘာကိုမှမမျှော်လင့်ပါဘူး ရှင်ရယ်။ ပင်မြင့်က သင်္ဃာတိုက်သို့ သီက တော်ဝင်ပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ် ပေမယ့် အခုလို သို့ရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးတဲ့အတွက် သီကျေးဇူးအများကြီးတင်ရှိတာ တကယ်ပါ။

တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင်မေမေနဲ့ ပြန်လည်ဆုံစည်း ကြပြီး သို့ကိုမေ့သွားခဲ့ရင်တောင် သီကျေနပ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ သီက ရှင်တို့ကုမ္ပဏီမှာ ရှိချင်မှရှိတော့မှာလေ။ သို့မေမေနဲ့အတူ အိမ်သေးသေးလေးထဲမှာနေနေတဲ့သို့ကို သတိတရမရှိလည်း နေပါ

စေတော့။ ရှင်ပျော်နေမယ်ဆိုရင် သီလည်း ပျော်လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါ တယ်။

ကိုကိုတဲ့လား၊ ခဏတာလေး ခေါ်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ညီမလေး တစ်ယောက်လိုချစ်စနိုးရှိလှတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းက အရိပ်တွေကို သီ မမျှော်လင့်ရဲတော့ပါဘူး။

သီက... သီက... ကိုကိုအတွက် အဖြည့်ခံသက်သက် ဘဝလေးကိုပဲ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခံခဲ့ပါတယ်လေ။

ဤ.ဝက်ခြင်ဆင်နက်ကွယ်ရာ...

‘မျှော်တလင့်လင့်’

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အတ္တ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာနနဲ့ယှဉ်ရင်

ပိုင်နိုင်ပါ့မလား...

မသေချာ မရေရာဘူး

ခေါင်းစဉ်မှားခဲ့တဲ့ဇာတ်မြစ်

အချစ်ဆိုတာ မျက်ကန်းတစ္ဆေ...

တွေဝေပိုင်ငေးရင်း

အဆွေးဝိုနေသူရဲ့ရင်ခွင်မှာ

နောင်တတွေက ပြည့်နှက်

‘မောင်’စောင့်နေတဲ့နေ့ရက်ထက်

တစ်ရက်လေးတော့ စောစွင့်လှည့်...

ရင်ခွင်တံခါးရဲ့

လျှို့ဝှက်ခြင်းတွေနောက်

(ကျွန်မ...)

အရောက်လာခဲ့ပါရစေ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆရာကကွယ်မှာ...

အခန်း (၁၀)

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်တာ”

“ဒါဆိုရင် ဒီပြဿနာတွေ ဘာမှဖြစ်လာစရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ... GM”

Style အပြည့်ဖြင့်ပြောနေသည့်မေသက်ပန်ကို သူ့စူးခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့လျှို့ဝှက်စွာ စီစဉ်ထားတဲ့ သတင်းတွေ အပြင်ကိုပေါက်ကြားသွားတာ ပုလဲသိကြောင့်တဲ့လား။

“ဒီမှာမေသက်ပန်၊ ပုလဲသိက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ အစအဆုံးနားလည်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဒီလိုမျိုးလုပ်တတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါက ရှင့်အမြင်လေး၊ ကိုမိုးရိပ်ရဲ့။ ဒါ၊ သူဝင်လာခါစ အခြေအနေမျိုးမဟုတ်တော့ဘူးရှင့်။ Meeting ဘယ်နှကြိမ်လုပ်လုပ်၊ ရှင့်ဘေးမှာ သူ့အမြဲပါလာတာလည်းသတိရဦး”

“မဆိုင်ဘူးမေသက်ပန်။ ပုလဲသီက Computer ကိုသိပ်မကျွမ်းကျင်တာအမှန်ပဲ။ အခုဟာက ဒီကသတင်းတွေကို Internet ကနေတစ်ဆင့်လွှင့်လိုက်တာ။ ပုလဲသီ၊မလုပ်နိုင်ဘူး”

သူ့အသံက ရုံးခန်းထဲမှာ အတော်လေးကျယ်သွားလေ၏။ ဇေယျက သူ့လက်မောင်းကိုဖမ်းကိုင်၍ အခြေအနေကိုဝင်ထိန်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းချင်းစဉ်းစားကြရအောင်၊မိုးရိပ်။ ငါတို့ Meeting လုပ်တာ ကျန်ခဲ့တဲ့လဆန်း(၇)ရက်နော်။ အဲဒီနေ့က အန်ကယ်အပါအဝင် ငါတို့အုပ်စုငါးဦးပဲရှိတာ။ Supervisor တွေကိုတောင် အသိပေးရသေးတာမဟုတ်ဘူး။ အခုကြည့်စမ်း! သတင်းက အမြန်ပျံ့သွားတာပါလား။ ဒီ Project ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝေဟင်ကုမ္ပဏီက ဝင်လှတဲ့အထိဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ငါတို့ထဲမှာ သစ္စာဖောက်ရှိတာသေချာနေပြီ။ အန်ကယ်နဲ့ မင်းကိုဖယ်လိုက်ရင် ငါနဲ့ Secretary

နှစ်ယောက်ပဲကျန်မယ်”

သူ့မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ချ၍ ငြိမ်သက်သွားပါ၏။ ဒီသတင်းကို ဒက်ဒီသာကြားရင်တော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။ လုပ်သက်(၅)နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဇေယျက သူ့ငယ်သူငယ်ချင်းမို့မဖြစ်နိုင်။ မေသက်ပန်က လုပ်သက်နှစ်နှစ်။ သူ့ချာတိတ်မက လုပ်သက်(၆)လသာသာရယ်လေ။ ပြောကြထင်ကြစတမ်းဆိုရင် လုပ်သက်အနုဆုံးသူမကိုပဲ လွှဲချရတော့မှာကိုး။

“(၉)နာရီကျော်နေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရောက်မလာသေးတာလဲ”

“ကားတိုးစီးရတာဆိုတော့ နောက်ကျတာမျိုးလည်း ရှိမှာပေါ့မေသက်ပန်”

“ကိုဇေယျလည်းနော်၊ အဲဒီပုလဲသီကိုတော်တော်အလေးထားပုံပဲ”

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော်နဲ့မိုးရိပ်ကြားထဲ သွေးထိုးမပေးပါနဲ့၊မမေသက်ပန်။ ဒီနေ့ထိ ပုလဲသီကို လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့စကားမျိုးကလွဲပြီး တခြားဘာအပိုစကားမှ ကျွန်တော်ပြောဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

၁၉၆ က မမသဒ္ဓါမောင်

“တော်ကြကွာ။ စိတ်ရွှပ်ရတဲ့ကြားထဲ”

“သက်က၊ ရှင်းတယ်နော်။ လုပ်သက်နှစ်နှစ်ကျော်အတွင်း
ဒီလိုပြဿနာမျိုး တစ်ခါမှဖြစ်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး”“ဪ! ဒါဖြင့် ပုလဲသီကိုပဲ ခင်ဗျားပုံချချင်တာပေါ့။ ဟုတ်
လား”

“ဇေယျ... တော်တော့ဆို”

သူတို့ပြောဆိုချိန်အတွင်း ရုံးခန်းတံခါး ချပ်ခနဲပွင့်သွားကာ
ဒက်ဒီဝင်လာပါ၏။ သူတို့မျက်နှာတွေကို တစ်ခုချင်းလိုက်ကြည့်ပြီး
မှ ဆုံလည်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဒက်ဒီ”

“နေဦး... ဒက်ဒီအရင်ပြောမယ်”

ဒက်ဒီက စားပွဲပေါ် လက်ညှိုးကို တတောက်တောက်ခေါက်
၍ သေချာစဉ်းစားနေလေ၏။ သိန်းနှစ်ထောင်ငါးရာဆုံးရှုံးမှုကြီး
မဟုတ်ပါလား။ စရံငွေ သိန်း(၅၀၀)အဆုံးခံလိုက်ရတာ မနုဗြော
လှ။ အခု ဒီငွေ amount က စီးပွားရေး၏လေးပုံတစ်ပုံခန့် ထိသွား
ရတာအမှန်ပါလေ။

“တရားခံကတော့ ဘူးခါပြီးငြင်းနေမှာပဲ။ ကိုယ်တို့က သက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ က ၁၉၇

သေအထောက်အထားမှ မပြနိုင်သေးပဲကိုး”

“အန်ကယ်ဆိုလိုတာက”

“ကြေးက သိပ်ကြီးတယ် မေသက်ပန်။ သတင်းရောင်းရငွေ
က (၁၀)သိန်းတဲ့။ ငွေ(၁၀)သိန်းဆိုတာ သာမန်လူတန်းစားတွေ
အတွက် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တဲ့ amount ပဲ။ မက်မောစရာပေါ့”

“ရှင်!”

သူတို့သုံးဦးစလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရပါ၏။
ဒက်ဒီက အတိအကျသိနေပါရောလား။

“သက်က ဒီမှာလုပ်သက်ရှိနေတဲ့ဝန်ထမ်းပါ”

“ကိုယ်တယ်သူ့ကိုမှမစွပ်စွဲပါဘူး မေသက်ပန်။ ပြဿနာတစ်
ခုဖြစ်လာရင် ဦးနှောက်ကိုအေးအေးထားပြီး ဖြေရှင်းနိုင်ရတယ်။
ဒီ amount လောက်နဲ့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီ မထိခိုက်သွားနိုင်ပါဘူး။ ဒီလို
ပဲပေါ့၊ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ အရှုံးနဲ့အမြတ်တစ်လှည့်စီ ရှိ
နေမှာပဲ”

“ဒက်ဒီ၊ ဒီသတင်း ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“ဒက်ဒီက သားထက်အရင်ထမင်းစားလာရတာပဲ အရိပ်။
မျက်နှာကိုပြင်စမ်း! ဒီလောက်လေးနဲ့ သွေးပျက်နေရင် ဒီကုမ္ပဏီကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၉၈ ကို မမသဒ္ဓါမောင်

မင်းဘယ်လိုဦးဆောင်နိုင်မှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ”

“Personal case ကို ခဏဘေးမယ်ထား အရိပ်။ Jop is Jop နော်။ အကုန်ရောထွေးထားရင် သား ဦးနှောက်ခြောက်သွားလိမ့်မယ်”

သူ့ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ ခေါင်းတွေထူပူနေတာ အမှန်ပင်။ ဒီကိစ္စမှာ သူမကိုတော့ တရားခံမဖြစ်စေလိုပါ။ အတ္တတွေ သိပ်ကြီးနေပြီလား။ ဟင့်အင်း... ကိုယ့်ချစ်သူကို အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည့်စံပယ်ပွင့်ကလေးဖြစ်စေချင်တာ ရင်ထဲကဆန္ဒအမှန်ပါလေ။

“ကဲ! ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲကထုတ်လိုက်တော့၊ ပြီးတာတွေ ထားလိုက်ပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်... ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမယ့်လမ်း အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဇေယျက တရုတ် (တိုင်ပေ)ကို ပို့မယ့်ပစ္စည်းစာရင်းစုပေးပါ။ မေသက်ပန်က မနေ့က မှာထားတဲ့ ကွန်တိန်နာငါးစီးကိုသွားစစ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြတော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းအောက်ကွယ်မှာ ကို ၁၉၉

လူစုခွဲချေပြီ။ သူက ဒက်ဒီမျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်ရှိခဲ့မှာ ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ ဒက်ဒီက ခုံကျောမှိုကို မှီထိုင်လျက် သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲသား၊ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေပြီလား”

သူပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ လက်မှနှာရိုက်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ (၁၀) နာရီတောင်ထိုးပါရောလား။ သူမဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Phone ဆက်ပြီး ခွင့်တိုင်ရင်တောင် သူဖြေသာနိုင်ဦးမှာလေ။

“မျှော်ရသူရဲ့အမောက ငါ့သားဆီကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်လာရတယ်လို့”

“ပြောချင်စရာဖြစ်နေပြီပဲ ဒက်ဒီ... အခုချိန်ထိ သူ့ဆီက Phone ဝင်မလာသေးဘူး”

“အဲဒီတော့”

“သူ့ကိုတရားခံလို့လက်ညှိုးထိုးတာကို ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူး ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက သက်ပြင်းကိုခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ချလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ကုမ္ပဏီမှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ရပ်ကြည့်နေလေသည်။ ဒက်ဒီဘာတွေတွေးနေမလဲ။ သူသိပ်သိချင်နေပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒက်ဒီပါ သူ့ကိုထင်နေပြီလားဟင်”

“ဇေယျကိုဖယ်လိုက်ရင် သူနဲ့မေသက်ပန်ပဲ ကျန်မယ်၊သား။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ချေ fifty-fifty ပါ။ တစ်ဦးတည်းကို ပုံချလို့မရဘူး”

“သူက... သူက သူ့အမေအတွက် ငွေလိုနေတဲ့သူလို့ ကျွန်တော်သိထားရတော့ ပိုပြီးစိတ်ထိခိုက်ရပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်သူမဆိုအရေးကြုံလာရင် ဘာမဆိုလုပ် ဝံ့ကြတာပဲကိုး။ ကမ္ဘာမီးလောင်ရင် သားကောင်ကိုတောင် ချနင်းရသေးတာပဲ”

“ကျွန်တော်မယုံဝံ့ဘူး ဒက်ဒီ”

“သူပါလို့ တပ်အပ်မစွပ်စွဲသေးဘူး အရိပ်။ နှုတ်ကျွံရင် ခြေကျွံတာထက် ပြန်နှုတ်ရခက်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို သားမမေ့ပါနဲ့။ ဒက်ဒီတို့ အစကနေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရအောင်။ သားနဲ့ပုလဲသိစတွေ့ချိန်ကိုပေါ့”

အာရုံက အတိတ်ကို လျင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားလေ၏။ သူကားရှေ့ဖြတ်ပြေးပြီး ရုတ်တရက်လဲကျသွားတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လာတဲ့ မျက်ဝန်းနက်တွေ။ အဲဒီနောက် သူမလက်ကိုဆွဲထားမိစဉ် ဒီန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားရတဲ့ သူ့ရင်ခုန်

သံ။ ဒါ အချစ်ရဲ့အစပဲမဟုတ်လား။

“ပုလဲသိ ဒီကိုရောက်လာတာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအပြည့်နဲ့ဆိုတာကို သားရိပ်မိနေရမယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒီပဟေဠိကို မဖြေပါရစေနဲ့ဒက်ဒီ”

“တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ တမင်တကားဖန်တီးမှုဖြစ်လာနိုင်တာပဲ အရိပ်။ သူလုပ်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုးကို တစ်ချိန်ကလူတစ်ယောက် အရှုံးထပြီး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် သားယုံမလား”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးနှစ်ဆေးကျောင်းသူလေးရဲ့ကားရှေ့မှာ diving ထိုးဝံ့တဲ့အဆင့်အထိ ခပ်ကြောင်ကြောင်လုပ်ရပ်မျိုးကိုပေါ့”

သူ့မျက်ဝန်းတွေ ရီဝေသွားရချေပြီ။ အဲဒီတုန်းက အတိတ်တလန့်ဆင်းလာတဲ့ ကားပေါ်က ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးကို စမြင်ရတာ။ ပြီးတော့... သူ့ကိုရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့ချီလိုက်တဲ့ နွေးထွေးမှုတစ်ခု။ သိပ်ကိုရင်ခုန်ဖွယ်ရာအဖြစ်အပျက်လေးပါပဲ။

“မိုးညို... ရှင်ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

ကရုဏာပြည့်နက်နေတဲ့ ဂီတသံစဉ်က စမ်းရေစီးသံလေး

အလား၊ သူနားထဲမှ ရင်ထဲသို့စီးဝင်၏။ အဲဒါ ချစ်ခြင်းရဲ့အရုဏ်
တက် အလင်းပြပြပဲမဟုတ်ပါလား။

ဘယ်လိုမှခေါ်မရစဉ် သူမမျက်ဝန်းမှ ပုလဲလုံးလေးတွေ သူ
ပါးထက်ကျလာခဲ့ရတာ။ ဒါ၊ ချစ်ခြင်းရဲ့ရသမီးရေစက်တွေလေ။

“မောင့်ကို ချိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးခဲ့ဖူးတဲ့
ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ လေးနက်စွာချစ်မိတာပါကွယ်”

ယုံခဲ့မိပါတယ်။ အရူးအမူးအပျော်တွေ ပြည့်နှက်လို့ပေါ့လေ။
မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေနဲ့ နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းထက်က
အချိုမြိန်ဆုံး အပြုံးပွင့်ကို ငေးကြည့်မဝလေခဲ့။ ရင်ခွင်ထဲ နွဲ့မှီလျက်
သူ့နှလုံးသား၏ ရင်ခုန်သံစည်းချက်ကို တိုးတိတ်စွာ နားထောင်နေ
သည့် ပါးပြင်မိမ့်၏ပန်းသွေးဖြာမှုကို အိပ်မက်တွေထိတိုင် စွဲမက်
စေခဲ့တာလေ။

“မေမေက... မေမေက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေါ့။ ဟုတ်
လား ဒက်ဒီ”

စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်သို့ ရုတ်ချည်းရောက်လာရ၏။ အချစ်ဆိုတာ
အသက်အရွယ်အစိုင်းအခြားနှင့် မသက်ဆိုင်ပြီပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ
ရင်နာနာနဲ့ မုန်းမေ့ပါပြီလို့ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်နေပါစေ၊ နှလုံး

သားကိုမှ ညာလို့မရတာလေ။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေသေသွားပြီလို့ ဒက်ဒီ
ပြောခဲ့တာနော်”

ခွင့်လွှတ်ပါ... ချို။ ‘လင်သေရင် အစားရတယ်’ဆိုတဲ့စကား
ကို စိတ်အနာကြီးနာခဲ့မိလို့ သားကို မိတဆိုးလေးဖြစ်စေခဲ့တာ
မောင့်အမှားတွေပါ။

“ဒက်ဒီ ညာပြောခဲ့တာပါ”

“ဗျာ! ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်”

“ဒါပေမဲ့ အခုချိန် သူသက်ရှိထင်ရှားရှိနေရင်လည်း သား
မှာ အမေခေါ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို နားလည်ပါ အရိပ်”

“ဒက်ဒီ”

“ဟုတ်တယ်... ပုလဲသီ ဒီကိုစရောက်ကတည်းက ဒက်ဒီ
ရိပ်မိနေတာ။ နည်းလမ်းနှစ်ခုပဲရှိမယ် အရိပ်။ တစ်ခုက ဒက်ဒီကို
စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးပြီး စီးပွားထိခိုက်စေဖို့၊ နောက်တစ်ခုက
သားကို...”

သူ့ ထရပ်လိုက်မိပါ၏။ ဒက်ဒီဘာပြောလေမည်နည်း။ သူ့ကို

ထိခိုက်စေရအောင် ပုလဲသီက အဆိပ်ရှိတဲ့ဆူးစာစချောင်းမှမဟုတ်လေပဲ။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သားကိုပစ်မှတ်ထားရင်တော့ သားအတွက် ဘာတစ်ခုမှထိခိုက်နစ်နာစေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှန်းမလည်ဘူး ဒက်ဒီ”

“နောက်တော့ ရှင်းသွားမှာပါလေ။ တစ်ခုတည်းပါပဲ၊ သား ပြင်ဆင်ဖို့တစ်ခုတည်းပါ။ အဲဒါကတော့ ပုလဲသီနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားရဲ့နှလုံးသားကို အဖြူစင်ဆုံးထားစေချင်တာပါပဲ”

“ဘယ်လို!”

“ဟုတ်တယ်... သားရဲ့အမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒက်ဒီနဲ့ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ပုလဲသီဟာ သားနဲ့တော့ သက်ဆိုင်နေလိမ့်မယ်”

“ဗျာ!”

“သူ့မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက သားမေမေနဲ့ချွတ်စွတ်တူနေတယ်ဆိုတာပါပဲ အရိပ်”

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ထင်မြင်ချက်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါစေတော့။ သူ အားမရှိတော့သည့်လူမမာတစ်ယောက်လို ပျော့ခွေစွာဖြင့် ခုံမှာပြန်ထိုင်ချလိုက်ရလေ၏။

ညီမလေးတဲ့...

မဟုတ်ပါစေနဲ့...

သွေးကပြောတဲ့စကားမျိုးဟာ ဖြူဖြူစင်စင်လေးပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေက ဆန်းကြယ်နေတာအမှန်ပါ။ ကိုကိုလို့ခေါ်စေလိုတာ ရိုးသားမှုတွေရှိစေချင်လို့မှမဟုတ်ဘဲ။

“ဦးဘသက်ချို၊ သေပြီဆိုတဲ့သတင်းကြားကတည်းက ဒက်ဒီ သတိနဲ့နေလာခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူပစ်မှတ်ထားခဲ့ရင်တောင် ဒက်ဒီ ဆီလို့ပဲထင်ခဲ့တာလေ။ အခုတော့ သူက ဒက်ဒီနှလုံးသားကိုမှ ချိန်ရွယ်သတဲ့လား”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဒက်ဒီ”

“သူမလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ရင်သွေးကို ခုချိန်ကျမှ ဘာလို့ပြန်လိုချင်သလဲဆိုတာ ဒက်ဒီဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီခြေလှမ်းတွေက ဒက်ဒီနှလုံးသားဆီတန်းတန်း မတ်မတ်ဝင်လာနေတာအမှန်ပဲ... သား... အရိပ်၊ (၅၂၈)ကြိုး နှစ်ချောင်းနဲ့ လွန်ဆွဲပွဲဟာ မမျှတမှန်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီနိုင်ပါရစေ၊ နိုင်ခွင့်ရချင်တယ်။ သူ့ကိုအနှုံးမပေးချင်ဘူး။ သားကို ဒက်ဒီ

၂၀၆ က မယဒါမောင်

သာ ထာဝရပိုင်ဆိုင်ပါရစေ”

“ဒက်ဒီ”

သူ့ ဒက်ဒီကိုနောက်ကျောဘက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်မိပါ၏။
မွေးကင်းစကတည်းက ချီပိုးပြီး ကရိကထခံခဲ့တဲ့ဒက်ဒီ။ အလုပ်အား
လပ်ချိန်မှာ ပိုသမျှအချိန်တွေကို သူ့ထံသို့သာပေးခဲ့တဲ့ ဒက်ဒီ။ သား
ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုမာကျောခိုင်ခံ့စေရလေအောင် ပဲ့ကိုင်ပေးခဲ့လေတဲ့
ဒက်ဒီရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို သူမချန်ခဲ့ပါရစေနဲ့။

စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတုန်လှုပ်ခဲ့တဲ့ဒက်ဒီဟာ သားနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကမ္ဘာပျက်လုမတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုခံစားနေ
ရတာ သူ့မျက်မြင်ပဲကိုး။

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ကြပါစေ။
ကျွန်တော်၊ ဒက်ဒီကိုခွဲမသွားဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်ဒက်ဒီ။ ရဲရဲကြီး
ကတိပေးတာပါ”

“သား... အရိပ်။ မိုးညိုရဲ့ကိုယ်ခွဲအရိပ်တစ်ခုလို သဘော
ထားပြီးသားကို မိုးရိပ်လို့ ဒက်ဒီနာမည်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒက်ဒီရင်က
ဖြစ်တဲ့နှလုံးသားမို့ ဒက်ဒီပြောမပြတ်အောင် သားကိုသိပ်ချစ်
တယ်ဆိုတာကိုယုံပါ... သားရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းအောက်ကွယ်မှာ က ၂၀၇

“ယုံပါတယ်... ဒက်ဒီ၊ တကယ်ပါ”

နှစ်ဦးသားပွေ့ပုဂ္ဂိုလျက် ပြုံးလိုက်ကြစဉ် သူ့ Hand Phone
မှ ရုတ်တရက်မြည်လာလေ၏။ သူ့ Phone ကို အမြန်ဖွင့်လိုက်ပါ
သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုကို”

“ပုလဲသီ”

“မေမေ... မေမေဆုံးသွားပြီ၊ အဲဒါ”

“ဘယ်လို... ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ ပုလဲသီ”

“ဟင့်အင်း! သီ... သီခွင့်သုံးရက်တော့ ယူမလို့ ကိုကိုဆီ
Phone ဆက်လိုက်တာပါ”

“နေဦးလေ... ကိုယ်”

Phone က ချက်ချင်းချသွားလေ၏။

ရင်ထဲမှာ မီးတောင်ပေါက်ကွဲချေပြီ၊

မေမေဆုံးပြီတဲ့...

သူ့မေမေလေလား...

ဒါမှမဟုတ် ပုလဲသီရဲ့မေမေလား...

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၈ ၇၇ မမသဒ္ဒါမောင်

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်နေပြီ ပုလဲသီ။

ဒီဝေဒနာကို ဖြေဆေးပေးနိုင်မယ့်လူဆိုလို့ မင်းသာ တစ်ဦး
တည်းရှိပါတယ်ကွယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

လူအနည်းစုလေးသာရှိနေသည့်ဘက်သို့ သူလျှောက်လာခဲ့
၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကတုံကယင်ဖြစ်နေသလို
လက်ဖျားတွေတောင် တုံချင်ချင်။

အလောင်းစင်နံဘေးမှာ ဒူး ထောက်ထိုင်နေသည့်ပုလဲသီကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ၊ လူကြားထဲမှ ရှေ့ကိုတိုးလာခဲ့၏။

“ပုလဲသီ”

“ဟင်! ကိုကို”

ဖျတ်ခနဲထရပ်၍ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်လျစ်
www.burmeseclassic.com

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၁၀ ကို ဖေသဒ္ဒါမောင်

ကျစ်လေးကို သူထွေးပိုက်လိုက်မိ၏။ စင်ပေါ်မှ သက်မဲ့ခန္ဓာကို သူ့ဖျတ်ခနဲငုံကြည့်မိလိုက်သည်။ ခပ်ပိန်ပိန်ခန္ဓာထက်မှ ဝေဒနာခံစားသွားခဲ့ရသည့်ရှက်က မပီပြင်တော့။ ဒေါ်ခင်လေးငယ်အစစ်ပါပဲ။ အသက်က (၄၅)နှစ်တဲ့။

“သို့မှာ... သို့မှာ မေမေ့မရှိတော့ဘူး”

“ကိုယ်ရှိပါတယ်”

“သီ၊ ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမှာလဲ”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေပါတယ်သီရယ်။ တိတ်ပါ...”

ငိုလွန်းလို့ မျက်ခွံတွေလည်းမို့ကုန်ပြီ”

မျက်ရည်ကိုသုတ်ပေးလျက်ပြောနေသည့် ကောင်လေးကို တစ်နေရာမှ ငေးကြည့်နေမိ၏။ မိုးရိပ်တဲ့... ချိုရင်ကဖြစ်တဲ့သားပါ။ မွေးပြီးပြီးချင်း မေတ္တာမပေးခဲ့ရတဲ့သား။ အသက်ရှင်မှန်းတောင် မမှမသိဘဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်။

မောင်နဲ့ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမှ သားရှင်သန်နေမှန်း သိခဲ့ရတာလေ။ သမီးအပေါ်မှာ မျက်ကန်းချစ်နဲ့ချစ်ခဲ့တဲ့ ပါပါချစ်ခြင်းတွေက ကြက်သီးထဖွယ်ရာပါပဲ။

စိတ်နာနေမှာပါ။ နာရှာမှာပေါ့။ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆရာကွယ်မှာ ကို ၂၁၁

အလွန်အကျွံကိုး။

(၅၂)နဲ့ (၅၀၀) လွန်ဆွဲပွဲမှာ သွေးကိုပဲ မျက်စိမှိတ်ဦးစားပေးခဲ့တာ။ ဖခင်ရဲ့ကျေးဇူးကိုသိတတ်ခဲ့တဲ့ သမီးလိမ္မာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မောင့်အတွက်တော့ သစ္စာမဲ့ဇနီးမှိုက်သာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“မေမေက... မေမေက သူမနေရတော့ဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ သီ၊မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားရက်တယ်”

“သို့ကို ခံစားရမှာစိုးလို့နေမှာပါကွယ်”

“သီက... သီက... ဘာတစ်ခုလေးမှ မေမေ့ကိုမလုပ်ပေးလိုက်ရဘူး။ ခွဲစိတ်ရင်ပျောက်သွားမှာပါသမီးရယ်တဲ့။ အထဲမှာ အမြစ်တွေပြန့်ပွားနေတာ ဘယ်လောက်ထိဝေဒနာတွေခံစားရရှာမလဲ။ မေမေ... မေမေ... သနားပါတယ်”

“သီရယ်... စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့”

တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ချော့မော့နေပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းမှာပါ မျက်ရည်တွေစို့လာတာပဲ မဟုတ်ပါလား။ တစ်ယောက်တည်း အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်သွားသည့်ချာတိတ်မလေးကို သူ့ဘယ်လိုချော့မော့ရမလဲဆိုတာကိုပင် မတွေးနိုင်တော့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သမီး... ပုလဲ၊ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့အချိန်တန်ပြီ၊ ငယ်ကိုနောက်ဆုံး အကြိမ် ကန်တော့လိုက်ပါ”

ရှေ့တည့်တည့်မှာလာရပ်၍ပြောလိုက်သည့် အန်တီချော ချောလေးကို သူသတိထားမိသွားပါ၏။ ခပ်ယဲ့ယဲ့အပြုံးကိုမြင်လိုက် ရစဉ် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ဘုရားရေး... ဟုတ်နေတာပဲ။ ဒက်ဒီပြောတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ က ဒီအန်တီဆီမှာရှိနေတာပါလား။ ပုလဲသီနှံဆင်တူနေတယ်ဆိုတဲ့ အပြုံးတွေပါလေ။

“သမီးက အားကိုးရာမဲ့ပြီဆိုပြီး အားငယ်နေတာလေ။ ခုလို အားပေးတဲ့အတွက် သားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သားတဲ့... သားဆိုပါလား။ ဘယ်လိုသဘောမျိုးနဲ့များ သုံး နှုံးလိုက်တာပါလိမ့်။ အမေအလောင်းကိုကန်တော့နေသည့် ပုလဲ သီရိရာဆီသို့ အကြည့်တွေကိုလွဲလိုက်မိသည်။ အကြည့်တွေက ရင် တွင်းထိတိုင် စူးဝင်သွားစေသလိုပါပဲလား။ ဒက်ဒီသဘောကျ နှစ် ခြိုက်ခဲ့တဲ့မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေဆိုတာ ဒီမျက်ဝန်းတွေလား ဟင်...။

“သမီးကို ခွင့်ဘယ်နှရက်ပေးမှာလဲ”

“ရက်လည်တဲ့အထိ တစ်ပတ်ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကျွန်တော် လာခဲ့ပါဦးမယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သံလွင်လမ်းက ခြံနံပါတ် (... ..)ကိုပဲ လာခဲ့ပါ၊သား။ သမီးကို အန်တီပြန်သိမ်းထားမှာမို့ပါ”

ပြန်သိမ်းမှာတဲ့... ဘာသဘောလဲ။ ခေါ်ခင်လေးငယ်ကိုပဲ မွေးစားဖို့ပေးထားသလို အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြစ်နေတာပေါ့။

အန်တီတဲ့... ဒီလိုနာမ်စားမျိုးသုံးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ် ထင်ပါတယ်။ သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ဒက်ဒီတစ်ဦးသာရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား။

ဘာစကားမှထပ်မပြောမိဘဲ သူနှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။

“ပြန်ကြရအောင်”

အန်တီက သူမလက်မောင်းကို ဖေးကူဆုပ်ကိုင်၍ပြောကာ သူနှင့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်လေ၏။ ရင်ထဲမှာတစ်ဆို့ကာ ဘာ သံမှထွက်မလာနိုင်ခင် အန်တီကပေါ့ပါးသည့်လေသံဖြင့် ထပ်ပြော လာပြန်သည်။

“သားကိုကျေးဇူးတင်တယ်နော်။ အားလုံးအတွက်၊ အစစ

ရာရာအတွက်ပါ။ ခွင့်ပြုပါဦးကွယ်”

အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ကြည့်ကောင်းနေသည့် အန်တီခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းကို အငေးသားငေးကြည့်လျက် ကျန် ရစ်ခဲ့ရပါ၏။

မေမေတဲ့... မဟုတ်ပါစေနဲ့။ သူ့ကိုမွေးထုတ်ပေးခဲ့တဲ့အမေ ကို မိခင်တော်ရမှာ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့စိုးရိမ်နေမိပါလိမ့်။ ပုလဲသီ နဲ့ပတ်သက်နေလို့လား။ ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။ သူက သို့ကို ညီမ လေးလို့ ဘယ်တော့မှမခေါ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့သူလေ။

က

အိမ်ကိုပြန်ရောက်စဉ် ဧည့်ခန်းမှာရှိနေသည့် ဧည့်သည်တို့ ကိုမြင်လိုက်တော့ ညစ်ချင်ချင်စိတ်က ပိုဆိုးသွားရတော့သည်။ အန် ကယ် ဦးမြတ်သွေးနှင့် အန်တီသရဖီကို လှမ်းပြုံးပြလိုက်သော်လည်း အသက်မပါလှ။

“ဘယ်ကပြန်လာသလဲ သား”

“Funeral တစ်ခုကပါ အန်ကယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား။ ဘယ်သူ Funeral ဖို့လဲ အရိပ်”

“မင်းမသိပါဘူး”

“အန်တီထင်တာ မှန်နေပြီထင်တယ်”

“ဘာများလဲ အန်တီ”

“သားနဲ့သမီး စိတ်ကောက်နေတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဒါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

သူမူန်ကုပ်ကုပ်ဖြေတာကို လေပြည်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ကြည့် နေလေ၏။ ဒက်ဒီက သူ့စိမ်းတွေရှေ့မှာမို့ ပုလဲသီနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စကို ထုတ်မမေးပါချေ။

“သားကလည်းကွယ်... လူငယ်တွေပဲ၊ အဆင်ပြေအောင် ညှိမှပေါ့”

“ကျွန်တော်နဲ့သူ နှစ်ဦးသဘောတူ ညှိနှိုင်းပြီးသားပါ ဒက်ဒီ။ ခုဟာက ကျွန်တော့်ဘက်စပြီး foul တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ယူကို တို့တောင်းပန်ပါတယ်အရိပ်။ တကယ်ပါ”

“ကျွန်တော်ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေလို့ ရေချိုးပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”
ရိုင်းမည်ထင်ပါသော်လည်း ထထွက်လာခဲ့မိ၏။ လှေကား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်းတက်ခဲ့သည်။

သို့မှာ မေမေမရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကိုယ်က မိခင်မဲ့ခဲ့ရတာ မွေးကင်းစကလေးဘဝကတည်းကပါ။ . . သိရယ်။ အားကိုးရာမဲ့ပြီတဲ့လား။ ကိုယ်အားပေးချင်တာပေါ့။ အားကိုးတာကိုလည်း ခံယူချင်တာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခွင့်အရေးကို သူရနိုင်ပါတော့မလား။

ရေချိုးချိန်က ခါတိုင်းထက် ပိုကြာသွားပါ၏။ ဗိုက်ထဲမှ ဆာလောင်လာချိန် စိတ်ထဲမှ သတိရမိသူက ပုလဲသီ။ ခုချိန်မှာ မင်းတစ်ခုခုကိုမှ စားလို့ဝင်ပါ့မလား ကလေးရယ်။ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေးဖို့၊ အားငယ်စွာခိုဝင်လာမယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ယုယစွာပိုက်ထွေးဖို့ ကိုယ်အဆင်သင့်ရှိချင်ပါတယ်။ သိသာ . . . သိသာကိုယ့်အချစ်တွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လက်ခံမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။

“ယူနဲ့ပြောစရာတွေရှိနေသေးလို့ တို့စောင့်နေတာပါ”

အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်စဉ် ပြောလာသည့်လေပြည့်ကြောင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ ရှိထားသည့် သံယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စကြောင့်သာမဟုတ်ရင် အားနာစိတ်မရှိဘဲ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်မိမည်သာ။ လသာဆောင်မှာရပ်တော့ ညနေခင်းဆည်းဆာကစပေါ်လာ၏။ ခုချိန်ဆို သိသာလုပ်နေမလဲ။

“ယူဘယ်လောက်ခံစားနေရမလဲဆိုတာ တို့ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် အရိပ်”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

“တို့ဘက်ကိုတစ်ချက်လေးတောင်မှ ငဲ့မကြည့်ချင်တော့ဘူးပေါ့လေ”

“တူမှမတူဘဲ လေပြည်။ မင်းက ပြီးပြည့်စုံတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အစစအရာရာပြည့်စုံနေတဲ့မင်းအတွက် ကိုယ်က လိုအပ်သေးလို့လား”

“လိုတာပေါ့”

အသံက တိုးတိမ်သွားပါ၏။ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်မိစဉ် မိုးသားပြာပြာအောက်မှ တိမ်ဖြူတွေကြား လိမ္မော်သွေးရောင်က ဆေးထင်နေချေပြီ။

“တို့ပြောရင် ယူက လှောင်ချင်မှာပဲ”

“.....”

“တို့တကယ်မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အရာတစ်ခုကိုပေါ့။ ခေါင်းစဉ်က လှပါတယ် လေပြည်။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့မတန်ဘူး။ သို့အပေါ်မှာထားတဲ့ မင်းရဲ့အမုန်းတရားတွေက အဲဒီအချစ်ဆိုတာ

နဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့မှမရဘဲလေ။ ဒါကို မင်းမသိဘူးတဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် တမင်မသိချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်ခဲ့တာလား။

“အချစ်မှာ မာနဆိုတာ တကယ်ပဲမရှိဘူးပေါ့နော်။ တို့က . . . တို့က . . . အဲဒီမာနကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ်ကိုးကွယ်ခဲ့မိတယ်။ ဂုဏ်ပကာသန၊ ပညာမာန၊ အလှအပ . . . အို . . . အားလုံး၊ အားလုံးပြည့်စုံနေရင် အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို အလွယ်တကူပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာလေ”

သူမဲ့ပြီးပြီးလိုက်မိ၏။ အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်ပါ လေပြည်။ ကိုယ်မြတ်နိုးမိတဲ့ချစ်သူအပေါ်မှာ ဘာမဆိုစွန့်လွှတ်ပေးဆပ်နိုင်မှသာ ချစ်ခြင်းဝိသမာပါ။ ချစ်သူအလိုကျ ဖြည့်ဆည်းဖို့သက်သက် လူဖြစ်လာတာဆိုရင် ပိုပြီးတိကျမှန်ကန်ပါလိမ့်မယ်။

“လိုချင်တာကိုမှ မရဘူးတဲ့။ တို့မာနက စိတ်ကိုလှုံ့ဆော်ပေးတယ်။ ဒီတော့ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တွေကို ဆက်တိုက်ကြီးလုပ်ခဲ့မိတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကျဆင်းမှာကို ထည့်မတွက်ခဲ့မိတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သဝန်တို့ပါစေရယ်ဆိုတဲ့အရာတစ်ခုက တို့မျက်လုံးတွေကို ဖုံးလွှမ်းထားတာကိုး”

“.....”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နောက်ဆုံးတော့ တို့ဖြစ်စေချင်တဲ့စိတ်မျိုးကို ယူဆမှာ လာတွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒါ တို့အတွက်မဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက် ဝန်တိုမှုတွေလေ”

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီသဝန်တို့ခြင်းတွေဟာ သို့အပေါ်မှာပဲ ကိုယ်ရှိခဲ့တာပါ။ သီတစ်ယောက်တည်းအပေါ်မှာပဲ သီးသန့်ထားခဲ့တဲ့ စိတ်တွေပါ . . . လေပြည်။

ဘယ်သူနဲ့မှ ကိုယ့်ထက်ရင်းနှီးတာကို မလိုချင်တာ။ ပိုက်ဆက်ဆံမှုသာလွန်တာကို မခံချင်တာ။ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့မှ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးစကားပြောတာကို လက်မခံနိုင်တာတွေဟာ သို့ကိုကိုယ်သိပ်ချစ်နေလို့ပါပဲ။

“ယူကတော့ ထင်မှာပဲနော်။ တို့ကိုမျက်နှာများတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုပြီးတော့လေ”

“မင်းဘေးမှာ ရွေးချယ်စရာလူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်လေပြည်”

“အရိပ်”

“အဲဒီအထဲက စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်လည်း မင်းမှာရှိနေပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီလူတွေထဲမှာ ကိုယ်မပါဘူး”

“အရိပ်ရယ်”

“ကိုယ်က မင်းရှေ့မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အရွေးခံဖို့စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ”

ရှိုက်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာ၏။ နှလုံးသားက အေးခဲနေလေပြီ။ သို့သော်တွေကသာ သူ့နှလုံးသားကိုဆုပ်ညှစ်ပြီး အခဲရခက်၊ မွန်းကျပ်စေတာလေ။ မျက်ရည်သုတ်ပေးဖို့ စိတ်မပါဘူး... လေပြည်။ ကိုယ်နဲ့မင်းက စတွေ့ကတည်းက သူစိမ်းသက်သက်တွေပါပဲ။

“ကိုယ်၊ မင်းကိုဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး လေပြေ။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“အရိပ်! ယူ၊ တို့အပေါ် ဒီလောက်ထိမနှိပ်စက်သင့်ဘူး”

“ပြတ်သားတာပါ လေပြည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် ရဲဝံ့လိုက်တာပါ။ ကိုယ်ချစ်တာ... ပုလဲသီ။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ချယ်လှယ်အုပ်စိုးနိုင်တာ သိတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်”

“မပြောပါနဲ့”

“ကိုယ်တို့ထားခဲ့တဲ့ကတိတစ်ခုကို အတည်ပြုပေးပါ။ မင်း

ဘက်က သို့မဟုတ် ကိုယ့်ဘက်က စစ်မှန်တဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိလာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်တို့စေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနဲ့ ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုမယ်ဆိုတဲ့ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းကို မမေ့လောက်ဘူးလို့ ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်”

ရင်ကွဲလုမျှ ငိုသံက ပိုကျယ်လောင်လာ၏။ ပန်းကိုမှီချလိုက်သော်လည်း မဖေးမမိ။ အရွဲ့တိုက်ပြီး ထည်လဲတဲ့ခဲ့တာတဲ့လား။ ဒီအပြုအမူက ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားကိုကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းမှ မဖြစ်စေဘဲ လေပြည်ရယ်။ အချစ်ဆိုတာ တမင်ကြီးမွေးမြူလို့ရနိုင်တဲ့ အရာမျိုးမှမဟုတ်တာ။

“တို့... တို့... ရင်ထဲကအကြောင်းတွေကို အကုန်အစင် ဖွင့်ပြောခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

“ကိုယ်တောင်းမန်ပါဇာယ်၊ မကြားပါရစေနဲ့”

“အရိပ်ရယ်... မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို တမင်ပဲမေ့ထားတာလား”

“ရင်ထဲမှာ ဗလာသက်သက်ပဲကျန်တော့လို့ပါ... လေပြည်။ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို သို့ဆီမှာ မချွင်းမချန်ပေးအပ်ခဲ့လို့ပါ။ ဘာဆိုတာမှမကျန်တော့ပါဘူး။ sorry လို့ပဲပြောပါရစေ”

“အရိပ်... သိစေချင်ပါတယ်။ ဒီလောကအလယ်မှာ အရိပ်ကို အသက်တမျှချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ တို့သွားတော့မယ်”

ကျောခိုင်းသွားမှန်းသိပေမယ့် လှည့်မကြည့်မိ။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ... လေပြည်။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ပေးချင်တဲ့လူတိုင်းကို ရော... အင့်... ယူပါလို့ ဖောဖောသီသီပေးလို့ရတဲ့အရာမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို လက်တွေ့ကျကျယုံလိုက်ပါ။ သေချာပါတယ်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ရင်မခုန်ဘူး။ ပြီးတော့... မင်းနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး မချစ်တတ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါအမှန်ပါ။

က

“မြင်လာခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပုလဲသီရဲ့မေမေပါ ဒက်ဒီ။ သူတကယ်သေသွားရှာပါပြီ။ Uterus Cancer ပါ”

ဒက်ဒီက ထမင်းဆက်မစားသေးဘဲ သူ့မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ သူ့ဆက်ပြောလာမည့်စကားကို စောင့်ဆိုင်း

နေဟန်ရှိပါသည်။

“ပုလဲသီနဲ့တူလား... သား”

သူ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်မိသည်။ လူသေတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို အသေးစိတ်ဘယ်လိုပုံဖော်ပြီး ပြောရပါမလဲ။

“သူနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုတော့ ကျွန်တော်တွေ ခဲ့ပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော့်ကို... ကျွန်တော့်ကို... သားလို့ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့... ပြီးတော့... ပုလဲသီကိုပြန်သိမ်းလိုက်ပါပြီလို့ ပြောပါတယ်”

ဒက်ဒီလက်ထဲမှ ငွန်းရော၊ ခက်ရင်းပါ ပန်းကန်ထဲ ပြုတ်ကျသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်လာလေ၏။ ငြိမ်ကျသွားသည်မှအကြာကြီး... လူကငြိမ်သက်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်နေမည်မှန်း သူသိနေပါသည်။

အချစ်ဦးပေကိုး။ အစားထိုးလို့မှ မရခဲ့လေဘဲ။

“ပုလဲသီကို ဒီနေ့ကစပြီး ညီမလေးလို့ပြင်ခေါ်ပါ၊ သား”
နုလုံးသားက ဖျတ်ခနဲအက်ကွဲလေ၏။ ပါးပြင်ထက်စီးကျ

သွားသည့်မျက်စိကို သူ့မသုတ်ဖြစ်။

ရင်နာလိုက်တာ... ကလေးရယ်။

အသည်းကွဲတာထက်စာလျှင် လူတစ်ယောက်လုံးသေသွား
တာကမှ ခံသာဦးမှာပါလေ။

အခန်း (၁၂)

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ရုံးခန်းတံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားပြီး ပေါ်လာသည့်မျက်နှာ
နုကို အငေးသားကြည့်နေမိကြ၏။ ခပ်ချောင်ချောင်ဖြစ်သွားသည့်
ပါးပြင်လေးကစ၍ အဖြိုးယဲ့ယဲ့ကထင်သည်။

“သီ, အလုပ်ပြန်စဆင်းပါပြီ အန်ကယ်”

ဒက်ဒီက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပါ၏။ သူက အရုပ်
တစ်ရုပ်လိုငြိမ်သက်နေဆဲ။

၂၂၆ က မမသဒ္ဒါဟောင်

“ခဏထိုင်ပါဦး... သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

နံဘေးရှိခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် သနပ်ခါးရနံ့သင်းသင်းလေးကို ရှူလိုက်ရလေ၏။ အနီးဆုံးမှာရှိနေပေမယ့် ကမ္ဘာခြားထားသလို ပါပဲလား... သိရယ်။

“အခု သံလွင်လမ်းအိမ်က အလုပ်လာဆင်းတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“အိမ်ကခွင့်ပြုသလား”

“ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်”

သူမက ဘာမှနားမလည်ဟန်ဖြင့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ စားပွဲထက်မှအကြည့်ကိုမရွှေ့ဘဲ ငြိမ်နေတာတွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားမိသည်။ ဒီမှာဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲဟု သိချင်စိတ်ပြင်းပြလာလေ၏။

“နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်၊ အန်တီက သီငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိအပေါ်သိပ်ချစ်ရှာခဲ့တာပါ”

“အန်တီလို့ပဲ ခေါ်ခိုင်းသေးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လှိုက်ပြင်ဆင်ဆောက်ကွယ်မှာ က ၂၂၇

သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ မေမေလို့ပြောင်းခေါ်ရမှာနော်ဆိုပြီး ဒီမနက်ပဲ အလုပ်လာခါနီးပြောလိုက်သေးတာလေ။

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီက သို့မ္ဗေးစားမေမေဆိုပေမယ့် သိကနွတ်ကျိုးနေလို့ပါ”

“သမီးမသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“သီ... သီ... သီသင့်သလောက်တော့ သိထားပါတယ် အန်ကယ်”

“ဒါဖြင့် အန်ကယ်တို့ကိုပြောပြနိုင်မလား”

“ဟင့်အင်း... အန်တီက သီစေချင်မှာမဟုတ်လို့ပါ”

အမယ်လေးနော်... သိနဲ့သူ့ကိုသဘောတူထားတဲ့ကိစ္စကြီးကို ထုတ်ပြောစရာလား။ ရှက်စရာကြီး။ ဒီအကြောင်းတွေကိုသာ သူသိသွားရင် ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ အလုပ်လာဆင်းရပါ့မလဲ။ စူးခနဲစိုက်ကြည့်တတ်တဲ့သူ့မျက်ဝန်းတွေကို သီရင်မဆိုင်ဝံ့ပါလေ။

“အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အစစအရာရာ အန်ကယ်တို့အပေါ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆက်ဆံပါ။ အထူးသဖြင့် သမီးရဲ့ကိုယ့်ကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၂၀ က ပပသဒ္ဒါစောင်

အပေါ်မှာ မလျှို့ဝှက်မိပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

ဘာမှန်းသေချာမသိပေမယ့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ သူမထံသို့ သူ့ထံမှအကြည့်တွေ တစ်ချက်မှရောက်မလာသေးပါလား။ ဘာများဖြစ်နေသလဲ... ရှင်ရယ်။

“ကဲကဲ... အလုပ်သွားလုပ်တော့။ ခွင့်တင်ချင်တာတွေရှိရင်လည်း ပြောဦးနော်။ အားနာမနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

သူထွက်ရာနောက်လိုက်ခဲ့စဉ် အခန်းဝမှာ မန်နေဂျာ ဦးဇေယျနှင့်တန်းတိုးလေ၏။ သူမကိုပြုံးပြလိုက်တာမို့ ပြန်ပြုံးပြတော့ သူက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အား! ကြောက်စရာကြီးပါလား။ မန်နေဂျာကိုတောင် ပြုံးပြခွင့်မရှိဘူးထင်ပါရဲ့။

“GM ရေ... မနွေကပေးထားတဲ့၊ ဟင်! ပုလဲသီ”

“ဟုတ်ကဲ့။ သီအလုပ်ပြန်ဆင်းပါပြီမမ”

မေသက်ပန်မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်ခုဖြတ်ပြေးသွားလေ၏။ သူမကို တအံ့တဩမျက်လုံးတို့ဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေလေသည်။

“ယူစရာရှိတာကိုယူပြီးရင် သွားတော့မေသက်ပန်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆန့်ကျင်ဘက်မှာ က ၂၂၁

“Yes, GM”

မေသက်ပန်က ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ သူလှမ်းပေးလိုက်သည့် File ကိုယူ၍ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ခုချိန်ထိ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတစ်ခုကိုတောင်မှမတွေ့ရပါလား။

“ကိုကို ဘာစားလာခဲ့လဲဟင်”

“စားပြီးမှထွက်လာတာပဲ၊ မေးစရာလား”

လေသံက မာဆတ်ဆတ်ထွက်လာ၏။ သီရော ဘာစားသလဲလို့ပြန်မေးဖော်မရပါလား။ မမလေပြည်နဲ့များ အဆင်မပြေဖြစ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်ထိ စကားတစ်ခွန်းမှအပို မပြောသည့်သူ့ကို အံ့ဩပြီးအံ့ဩနေမိသည်။ သီဘာအပြစ်များကျူးလွန်ခဲ့မိလို့လဲ ရှင်ရယ်။

“သမီး... ပုလဲသီ”

“ရှင်! အန်ကယ်”

“အန်ကယ်တို့နဲ့ပဲ လိုက်စားပါလားသမီး”

“ရပါတယ်အန်ကယ်၊ မလိုက်တော့ပါဘူး။ သို့မှာ ထမင်းချိုင့်ပါလာပါတယ်”

“အေးအေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အန်ကယ်က ခေါ်ဖော်ရသော်လည်း သူက နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ Lift ထဲဝင်သွားချေပြီ။ မျက်ရည်တွေက ချက်ချင်း အိုင်ထွန်းလာလေ၏။ မတူမတန်သလိုဆက်ဆံနေပါရောလား။

ပြောတော့ဖြင့် ကိုယ်ရှိနေတယ်ဆို၊ 'ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်သိရယ်' လို့ပြောခဲ့တာ ရင်ထဲက အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘူးပေါ့။

အန်တီကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးလိုက်သည့်ဟင်းတွေကပင် ဘယ်လိုအရသာတွေရှိမှန်း မသိနိုင်တော့ပေ။ လောကအလယ်မှာ တစ်ဦးတည်းသာရှိခဲ့တဲ့ မိခင်မဲ့သွားတဲ့ကောင်မလေးကို ကြင်နာရိပ်တွေ မပြတော့ပြီပဲ။

“ပုလဲ... ညီမလေး၊ မငိုနဲ့လေ”

မမသန်းကလာချော့မှ မျက်ရည်က ပိုကျလာလေ၏။ ထမင်းစားစားပွဲပေါ် မှောက်ချကာ ချိုးပွဲချင့်ကြွေးလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးပါစေတော့။

“ပုလဲရယ်... မမသန်းသိပါတယ်။ အမေဆိုတာ အစားထိုးမရနိုင်ပေမယ့် ဒီလိုငိုနေလို့ ပုလဲမေမေက ပြန်ရှင်လာမှာမှမဟုတ်ဘဲ... တိတ်ပါကွယ်”

ဟုတ်ပါတယ်။ မေမေ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရှင်လာမှာမဟုတ်

တော့ပါဘူး။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ သို့ကိုတစ်ယောက်တည်းထားရစ်ခဲ့တာလေ။ သို့ကိုမျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ သိမ်ငယ်စွာချန်ရစ်ခဲ့ရတယ်လို့မေမေရယ်။

“ပုလဲသိ... ဒက်ဒီခေါ်နေတယ်”

ထမင်းစားခန်းဝမှာ ရပ်ခေါ်လာသည့်သူ့ကို မော့မကြည့်မိဘဲ၊ မစားဖြစ်သည့်ချိုင့်ကို စင်ပေါ်ပြန်တင်၏။

ဘေစင်မှာ ငိုထားသည့်မျက်နှာကို ဆေးလိုက်ရသည်။ အပူရုပ်ကြောင့် အန်ကယ်ကုမ္ပဏီကို လာဘ်မတိတ်စေလိုပါချေ။

“သီ၊ရောက်ပါပြီ အန်ကယ်”

“အေး! သမီး၊ ဝန်ထမ်းအားလုံးကို မနက်ဖြန် (၃)နာရီမှာ Meeting ရှိတယ်လို့ပြောပေးပါ။ Show Room ကို (၂)နာရီပိတ်တဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြိုချိတ်ထားဖို့မမေ့စေနဲ့လို့ပြောလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့်ပြောကာ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ထွက်သွားသည့်ကလေးမကိုရော၊ သားဖြစ်သူကိုပါ သတိထားမိ၏။ မျက်နှာတွေကလည်း ဣန္ဒြေမရဘဲ ပျက်ယွင်းနေပါရောလား။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲ”

“ဘာကိုလဲ ဒက်ဒီ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လေ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဒက်ဒီက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေ၏။ သူ့ခေါင်းကိုခပ်ငွေ့ထားပေမယ့် သူ့မျက်နှာကို ဒက်ဒီမြင်နေတာပါပဲလား။

“ကိစ္စတွေက ဖြစ်ပြီးသွားပြီအရိပ်။ ကလေးမလေးမှာ ဘာအဖြစ်မှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအမေကိုလုရက်လေခြင်းလို့များတသသခံစားနေရလား”

“သူ့ ကျွန်တော့်ညီမမှမဟုတ်ဘဲ ဒက်ဒီ”

“အဲဒီလိုပြောလိုက်ကတည်းက မင်းရင်ထဲမှာ အဖုအထစ်ရှိနေတာ သေချာတယ်။ မညာနဲ့အရိပ်”

“မဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ်! ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခေါ်ရင်သာရမယ် အရိပ်။ မတော်ချင်လို့မရတာကို မင်းသိပါ... သား”

“မပြောပါနဲ့... မပြောပါနဲ့ ဒက်ဒီ”

“လက်ရှိအခြေအနေကို နားလည်လက်ခံလိုက်ပါ”

ဟင့်အင်း... ငြင်းပါရစေ ဒက်ဒီ။ ကျွန်တော် မျက်စိစုံမှိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီး ငြင်းခွင့်ရပါရစေလား။ ကျွန်တော်၊ သူနဲ့ ဒီလိုမျိုးတော်စပ်ခွင့်မရချင်လို့ပါ။

“ဒါကို ဒက်ဒီတို့လုပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကံကြမ္မာစေစားရာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေ။ ဒါကိုလက်သင့်ခံရမှာပေါ့”

သူဘာမှမပြောဘဲ ထရပ်လိုက်စဉ် ဒက်ဒီစကားသံက ထပ်မံထွက်လာပြန်လေ၏။

“ကလေးကို ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံပါ သား။ သူ့ခမျာ အားငယ်နေရှာတာပါ”

ဘာလုပ်ရမလဲ ဒက်ဒီ။ နှလုံးသားက အရောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းထားတာ။ ဘယ်မှာလဲ ဖြူစင်ခြင်း၊ ဘယ်မှာလဲ ရှင်းသန့်တဲ့မေတ္တာ၊ ရှိမှမရှိဘဲ... ဒက်ဒီ။ ကြင်နာချင်ပါတယ်။ ယုယပိုက်ထွေးချင်ပါတယ်။ နှလုံးသားက မခိုင်ခံ့လို့ အားတင်းထားရတာပါ။ လဲကျလုလုဖြစ်နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းမတ်ထားရတာအမှန်ပါဗျာ။

အခန်းထဲသို့ သူမဝင်လာတာကိုသိလိုက်ပေမယ့် မျက်နှာကို မကြည့်ဖြစ်။ စားပွဲထက်မှာ လက်မှတ်ထိုးရန် File ကိုဖွင့်၍ ချပေးတော့၊ စာရွက်တွေကို သူ့လှန်လှောစစ်ဆေးနေမိသည်။ သူမထံမှ အသံတိုးတိတ်စွာ ထွက်လာပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သို့မှာ ဘာအပြစ်တွေများ ရှိထားလို့လဲဟင်”

သူ့စာရွက်အောက်ထောင့်တွေမှာ လက်မှတ်တွေတစ်ခုပြီး တစ်ခုထိုးနေမိ၏။ တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားသည့်နှုတ်ခမ်းဖျားမှ မည်သည့်အသံမှထွက်မလာပါချေ။

“ကိုကို”

“အလုပ်ကုပ်လုပ်ပါ ပုလဲသီ။ စကားအပိုတွေပြောဖို့ အားနေလား”

“သီ၊မှားတာတွေရှိရင် ပြင်ပါမယ်ကိုကို”

သူ့သက်ပြင်းကို ရှိုက်လျက် မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ မျက်နှာမှိုမှိုက၊ ကရုဏာသက်စဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံချိန်မှာ မျက်ရည်တို့ဝေနေသည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးက ရိုဝေဝေ။

ပုလဲသီ... ဘာဖြစ်လို့များ မင်း၊မေမေသမီးလေးဖြစ်နေရသလဲ။

“သီအလုပ်ပြန်ဆင်းတာကိုများ မကြိုက်လို့လားဟင်”

“မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သို့ကို ဘာဖြစ်လို့ သူစိမ်းဆန်သွားရတာလဲကိုကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့မျက်လုံးတွေ စူးခနဲလက်သွားလေ၏။ လက်ထဲမှ Fileကို လည်း စားပွဲထက် ဘုန်းခနဲပစ်ချကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းနဲ့ငါက သူစိမ်းမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ရှင်!”

“ပြောလေ၊ မင်း၊ငါနဲ့စဆုံစဉ်ကတည်းက ရိပ်မိခဲ့ဖို့ကောင်းတာ။ တောက်! ငါတော်တော်ညှဉ်းဖျင်းမှန်း ခုမှသိတော့တယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲကိုကို။ သိနားမလည်ဘူး”

သူက ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်ပါ၏။ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးလိုက်သည့်မူပြုံးက သူ့မျက်နှာမှာ ထင်လေသည်။ ဘာသဘောပါလိမ့်။

“နားမလည်ဘူးဟုတ်လား၊ ဟုတ်မှာပေါ့။ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေမှတော့ နှိုးရခက်တာမဆန်းပါဘူး။ မင်းသိပ်တော်တယ်ပုလဲသီ”

“ကိုကို... သီက... သီက ကိုကိုလက်အောက်က ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ သိနားမလည်တဲ့ပဟေဠိမျိုး သို့ကိုမဂ္ဂက်ပြပါနဲ့။ သီ၊ ဉာဏ်မမှီလို့တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ငါယုံအောင် အယုံသွင်းပြီးမှ အပိုင်ရိုက်ထည့်လိုက်တာလေ။ စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းထင်နေမှာပဲ။ ငါတို့သားအဖ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၆ က ဗမသဒ္ဒါမောင်

အလဲလဲအပြိုပြိုဖြစ်ပြီဆိုပြီးတော့ပေါ့”

အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည့်မျက်ဝန်းတို့က ဘာတစ်ခုကိုမှနားမလည်သည့်ဟန်အပြည့်။ ဒီအတိုင်း အပြစ်ကင်းရင်ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲပုလဲသိရယ်။

“သိ၊ဘာများလုပ်မိလို့လဲကိုကို”

“မင်း၊ငါ့ဆီကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ လာခဲ့သလဲ ပုလဲသိ”

“ရှင်!”

သူနှင့်စဆုံစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို အာရုံမှာ ကွက်ခနဲမြင်လိုက်မိပါ၏။ သူ့ကားရှေ့ကိုဖြတ်ပြီးပြီး လဲကျစေခဲ့တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အန်တီရဲ့စေခိုင်းမှုပါ။ အန်ကယ့်ကိုရည်စူးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သူဖြစ်နေခဲ့တာ ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲထင်ပါရဲ့။

“မင်းမဖြေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား... ပုလဲသိ။ ငါ... ငါ... ကရုဏာသက်စွာနဲ့ မင်းကို ငါ့အနီးဆုံးမှာထားရစ်တာ ငါတို့သားအဖကိုဒုက္ခပေးဖို့မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘယ်လို”

“ဝေဟင်ကုမ္ပဏီကို Disc ရောင်းလိုက်လို့ရတဲ့ငွေ (၁၀)သိန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆန့်ကျင်ဘက်ကွယ်မှာ က ၂၃၇

က မင်းရဲ့မွေးစားမိခင်အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့လို့လား”

“ရှင်!”

“လိုအပ်ရင်ပြောပါ၊ ကိုယ်ထုတ်ပေးနိုင်ပါတယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ဖူးပါတယ် ပုလဲသိ။ ခုကိစ္စက လုပ်ငန်းငွေဆုံးရှုံးသွားရတာထက် သစ္စာမဲ့တဲ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကြောင့် ကျဆင်းသွားခဲ့ရတဲ့ ငါ့အဖေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ရပါဘူး၊ကိုကို”

“ငြင်းမယ်ဆိုတာကို ငါကြိုတွက်ပြီးသားပါ ပုလဲသိ။ ဒါပဲပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီငွေပမာဏကပဲ မင်းကိုထွက်ပေါက်ဖွင့်ပေးခဲ့တာလေ”

“ကိုကို... သိတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျေးအေးစရာလား ပုလဲသိ။ နှုတ်နဲ့တောင်းပန်ရုံလေးနဲ့ ငါကျေးအေးပေးလိုက်ရင် တရားမဲ့ရာရောက်သွားမှာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ငါ့ယုံကြည်မှုကိုအလွဲသုံးစားလုပ်သွားတာ။ ငါရင်နာလို့မဆုံးဘူး ပုလဲသိ။ မင်းမို့လုပ်ရက်တယ်။ ငါတို့သားအဖကိုဘယ်လိုအာယာတမျိုးထားပြီး ခုလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး”

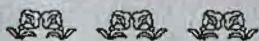
ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၈ က မမသဒ္ဒါမောင်

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ သူမမျက်
ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ဖြိုဖြိုကျလာသည်ကို သွေးအေးစွာဖြင့် စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း မိုးသည်းထန်သလို မျက်ရည်
မိုးတွေရွာနေတာ အမှန်ပါပဲ... ပုလဲသီရယ်။

“ငြင်းပါ၊ အသက်ရှူမရပ်သရွေ့ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ
သိလိုက်ရတာ တစ်ခုတည်းပါပဲ... ပုလဲသီ။ လူယုံသတ်ခဲ့လို့ ငါသေ
ခဲ့ရပြီ။ ငါ့နှလုံးသားအဆုံးထိတိုင် မင်းထိုးသွင်းခဲ့တဲ့ဓားက ထိရောက်
မှုရှိပါတယ်။ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး နှလုံးပြန်မထူနိုင်တော့တဲ့ဆုံးရှုံးမှုမျိုး
နဲ့ အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့ရတာအမှန်ပါပဲ”

သူမမျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ရှုံးခန်းထဲမှပြေးထွက်
ခဲ့ပါ၏။ Lift ထဲမှတစ်ဆင့် Taxi ပေါ်ရောက်ချိန်ထိ စိတ်ကိုမနည်း
တင်းကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရသည်။ မုန်းချေပြီပဲ။ မျှော်လင့်ထားမိ
သည်တို့လည်း တစ်စစီ ပျက်သုဉ်းခဲ့လေပြီ။ ကိုကိုရယ်... ကိုကို
နံဘေးကို အကြံအစည်တစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတာ မှန်ပေမယ့်၊ အရိုး
သားဆုံး၊ အဖြူစင်ဆုံးချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ကိုကိုကိုချစ်မိတဲ့နှလုံးသားကို
မယုံတော့ပါလားကွယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၃)

“သမီး... ပုလဲလေး၊ တစ်ခုခုတော့ ဝင်အောင်စားလိုက်ပါ
လားကွယ်။ နေ့လယ်ကတည်းက ဘာမှမစားသေးဘူးဆို”

ခုတင်ထက်ထိုင်ကာ ပြောလာသည့်အန်တီစကားတို့ကို ပြန်
မဖြေဖြစ်။ ဆံနွယ်နုကို တယုတယသပ်တင်ပေးတော့ မျက်ရည်က
ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ပေါက်ခဲလွင့်ကြွေသွားလေ၏။

“သမီးငိုနေတယ်... ဟုတ်လား၊ အန်တီသမီးကို မျက်ရည်
ကျအောင် ဘယ်သူတွေများ လုပ်လိုက်သလဲ။ အန်တီကိုပြောပါဦး
သမီးရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၄၀ က ဗမသဒ္ဒါမောင်

“အန်တီ”

“သမီး”

လွဲနေရာမှထထိုင်တော့ အန်တီက သူမကိုရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ပွေ့ပိုက်ထားလေ၏။ ဒီလိုမျိုး သူလည်း သို့ကိုပွေ့ဖက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခဏလေးပါပဲ။ တကယ့်ကို စက္ကန့်ပိုင်းလေးလောက် နွေးထွေးမှုပေးခဲ့တာပါ။ အိပ်မက်တစ်ခုလို့ သိထင်ခဲ့မိတယ်။ အမှန်တကယ်ပဲ အိပ်မက်လိုမျိုး ခဏလေးအတွင်းမှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတာပါ။ သူ့ရဲ့ကြင်နာခြင်းတွေ၊ ယုယမှုတွေ၊ မြတ်နိုးတဲ့ပုံရိပ်တွေနဲ့ အရာအားလုံးပါလေ။

“သို့ကို... သို့ကို သူ့အထင်လွဲနေတယ်”

“သူ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုကိုပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသမီးရယ်”

“သူက... သူက... သိ၊ သူနဲ့စဆုံတွေ့ချိန်ကစပြီး သို့ကိုသံသယဝင်နေခဲ့တာပါ”

“ဒီကိစ္စကိုနောက်တော့ အန်တီရှင်းပေးပါမယ် သမီးရယ်”

“မရတော့ဘူး... မရတော့ဘူး၊ အန်တီရဲ့။ သိက... သိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆန့်ကျင်ဘက်ကွယ်ရာ ၇၇ ၂၄၁

က ဘာအပြစ်မှမလုပ်မိပါဘဲ ဘာရားခံတစ်ယောက်လို စွပ်စွဲခံခဲ့ရတာပါ”

“ဘယ်လို!”

သူမ ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အန်တီဖာပေါက်အင်္ကျီဖြူထက်မှာ မျက်ရည်တွေ စွတ်စိုကုန်လေသည်။

အားတော့နာပါတယ်အန်တီ။ သို့မှာ... သို့မှာ တိုင်တည်ငိုကြွေးဖို့ရာ ရင်ခွင်မဲ့ဘဝကိုရောက်နေရလို့ပါရှင်။

“သူတို့... သူတို့ကုမ္ပဏီက လျှို့ဝှက်သတင်းတွေ အပြင်ကိုပေါက်ကြားကုန်တဲ့ကိစ္စပါ”

“ဟင်!”

“သိ... သိ... မလုပ်ရပါဘူး၊ ဘယ်သူလုပ်သလဲဆိုတာကိုတော့ သိသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့... သိပြောခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သိက... သိက နောက်ဆုံးမှဝင်လာတဲ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သလို လျှို့ဝှက်ခြင်းတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ပါလေ”

“ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာရင် ဖြေရှင်းနိုင်မယ့်နည်းလမ်းတစ်ခုခု ရှိကိုရှိရမယ်သမီး။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သိနားလည်ပါတယ်အန်တီ။ ဒါပေမဲ့... ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ သံသယဆိုတဲ့နံရံအောက်မှာ သိ... သိ နစ်မြုပ်ခဲ့ရပါပြီ”

“သမီးရယ်... သမီးကို သားနဲ့သဘောတူခဲ့မိတာ အန်တီရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ပါ။ အန်တီဆန္ဒလေးပြည့်ပါရစေလား”

သူမခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိပါ၏။ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး အန်တီရယ်။ သိက ဘဝမှာ ကွက်လပ်များစွာနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့သူပါ။ အခုလည်း သိနံဘေးမှာရှိနေတဲ့ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ့်သူ ဒီလောကမှာ ရှိနိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။

“သိတို့နှစ်ယောက်ကိုချည်နှောင်ချင်တဲ့ အန်တီရဲ့သံယောဇဉ်ကြိုးက တကယ်ပဲပြတ်တောက်ခဲ့ပါပြီအန်တီရယ်”

“သမီးရယ်... သားက ဘယ်လိုများပြောလိုက်လို့ ဒီလောက်ထိ ဝမ်းနည်းယူကျွေးမရဖြစ်နေရတာလဲ”

“သိက... သိက... သူ့ကိုသတ်လိုက်တာတဲ့။ သူ့နှလုံးသားထဲထိ ဓားသွားတဆုံးထိုးလိုက်တဲ့လူတဲ့။ သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး နုလဲမထူနိုင်အောင် ဆုံးရှုံးမှုကြီးနဲ့ အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့ရတာတဲ့ အန်တီရယ်။ ပြောရက်လိုက်တာ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ မိမိသား၏ရင်တွင်းကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့ခွင့်ရလိုက်ပြီပဲ။ နှလုံးသားတွေထိအောင် သမီးရဲ့ပစ်ချက်က ထိရောက်မှုရှိတယ်တဲ့လား။

သားရယ်... သားရဲ့ရင်ထဲက ဆုံးရှုံးမှုတွေကြားမှာ သမီးအပေါ်ထားရှိတဲ့ ထုထည်ကြီးမားလွန်းတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကိုပေါ့။

“အချိန်တန်တော့ သူသိလာပါလိမ့်မယ်သမီးရယ်။ လောလောဆယ်သွေးပူနေတုန်းတော့ အမှားအမှန်ကို သူဘယ်ခွဲခြားပြီးသိနိုင်ပါ့မလဲ။ တိတ်ပါ... သမီးလေးပင်ပန်းလှပါပြီ”

“သီလေ... အန်တီတို့မိသားစုကို ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ပေါင်းဆုံစေချင်ပါတယ်။ အဲဒါအမှန်ပါ။ သူ့သို့အပေါ် ဘယ်လိုပဲမုန်းတီးနေပါစေ၊ သူမျှော်လင့်တောင့်တနေရတဲ့ အန်တီရဲ့မေတ္တာရိပ်မှာ သူ့ကိုခိုလှုံစေချင်ပါတယ်။ သူက သို့လို မေမေရဲ့မေတ္တာကိုမရရှိ၊ မခံစားခဲ့ရတာဆိုတော့ သိပ်သနားစရာကောင်းလို့ပါ”

ဪ... သားအပေါ်မှာ သမီးလည်းချစ်ရင်းစွဲရှိနေပြီပဲ။

မောင်... ချို့ဆန္ဒတွေပြည့်နိုင်ပါ့မလား။ ပြည့်ပါရစေနော်။ ဒီဘဝမှာ ချို့အပေါ် မောင်ဘယ်လောက်ပဲ နာကြည်းမုန်းတီးနေ

၂၄၄ က မပသဒ္ဒါမောင်

ပါစေ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့သားနဲ့သမီးကိုတော့ ဆုံစည်းခွင့်ပေးလှည့်ပါကွယ်။

“သမီးပြောတဲ့တရားခံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မေသက်ပန်ပါ”

“ဘာ!”

“အန်ကယ့် Secretary မေသက်ပန်ပါ အန်တီ”

“ဒါဆို ဝေဟင်ကုမ္ပဏီက အလုပ်ထွက်လိုက်တဲ့ကောင်မလေး ဖဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီသမီး၊ စိတ်ကိုအေးအေးသာထားတော့။ အန်တီ ဒီကိစ္စကိုဖြေရှင်းပေးမှာပါ။ လောလောဆယ် ကုမ္ပဏီကို သွားချင်လည်းနေ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ပြင်ဆင်ထားပေါ့။ ကုမ္ပဏီမှာ သမီး အနီးကပ်တက်ဖို့ ခွင့်(၁၅)ရက်ယူကြောင်း အန်တီပြောပေးပါမယ်”

သမီးကိုချော့မော့သိပ်ကာ အခန်းပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဆက်သွယ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီထင်ပါရဲ့။

မောင်ဘာပြောလေမလဲ...

ကွာရှင်းပြီးသားမိန်းမတစ်ယောက်ကို သူစိမ်းလို့သတ်မှတ်ချင်လည်း သတ်မှတ်ပါတော့။ သားကိုချစ်ခွင့်ရရုံနဲ့ ချိုကျေနပ်ပါပြီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှောက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ က ၂၄၅

မောင်ရယ်။

က

အိပ်ရာထက်လွဲချလိုက်စဉ် Hand Phone က မြည်လာလေ၏။ ကျွတ်! ည (၁၂) နာရီကြီး ဘယ်က Phone ဝင်လာရတာတဲ့လဲ။

“ဟဲလို”

“သားလား... အန်တီပါ”

“ဗျာ!”

ရင်ကဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်ပြန်၏။ သားလားတဲ့... ဒါဆို... ဒါဆို... သူ့မေမေ ဆက်တာပေါ့လေ။ မျှော်လင့်မထားမိသည့် အသံကြောင့် Phone ကိုင်ထားလျက် တုန်လှုပ်နေမိသည်။

“သားဖေဖေရဲ့ Secretary မေသက်ပန်အကြောင်း အသိပေးချင်လို့ပါ”

“မေသက်ပန်”

“ဟုတ်တယ်၊ မေသက်ပန်က ဝေဟင်ကုမ္ပဏီကနေ အလုပ်ထွက်လာတာပါ။ ဒါဆိုရင် အန်တီဘာကိုဆိုလိုချင်သလဲဆိုတာ သား

ရွှေပဒေသာစာပေ

သဘောပေါက်နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်နော်”

“အန်... အန်တီ”

“ဘာများပြောချင်လို့လဲ... သား၊ ပြောပါ”

“သီ... ပုလဲသီရောဟင်”

“သားညီမကို အခုပဲဆေးတိုက်ပြီး သိပ်ခဲ့တာပါ။ လောလောဆယ် သူ့ကျန်းမာရေးကိုစိတ်မချလို့ အန်တီ၊ ရုံးကိုမလွှတ်သေးဘူးနော်။ ပြီးတော့ အနီးကပ်သင်တန်းနဲ့ စာမေးပွဲဖြေရဦးမှာမို့ ခွင့်ရက်ရှည်ယူရဦးမှာလေ။ လိုလိုမယ်မယ်၊ သားရယ်၊ သမီးအတွက် သားဖေဖေဆီမှာ ခွင့်တစ်လလောက် လစာမဲ့တင်ပေးပါလား။ ကူညီနိုင်မလား သား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ၊ သား။ ဒါပဲနော်”

သူ Phone ကိုအကြာကြီးငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒါဆို သူထင်ထားတာတွေ တလွဲကြီးလွဲကုန်ပြီပေါ့။ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလားပင် မသိတော့ဘဲ အခန်းထဲမှပြေးထွက်လာခဲ့၏။

ဒက်ဒီအခန်းတံခါးကိုခေါက်၍ ဖွင့်ဝင်ကြည့်စဉ် မတွေ့။ ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အောက်ထပ်မှမီးရောင်ကြောင့် လှေကားမှပြေးဆင်းခဲ့ပြီး စာကြည့်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်တော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်၍ ဝိုင်နေသည့်ဒက်ဒီကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

“သီ... ပုလဲသီက ကျွန်တော်ထင်ထားတဲ့တရားခံမဟုတ်ဘူးတဲ့”

ဦးမိုးညို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရလေ၏။ ညသန်းခေါင်ကျော်ကြီး ဒီကောင် တစ်ရေးနိုးထယောင်လေသလား။ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရတာတော့ အိပ်ရာကထလာသည့်ပုံမရပါချေ။

“ဒက်ဒီသိပါတယ်”

“ဒါဆို တရားခံအစစ်ကိုရော ဒက်ဒီ”

“ငါ၊ မင်းအဖေပါကွ... သားရ။ လူသာငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဆိုင်နေမယ်၊ ဦးနှောက်က စက္ကန့်မလုပ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူစားပါ”

“sorry... ဒက်ဒီ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လောနေလို့ပါ”

“အေး... မနက်ဖြန် ဒီကိစ္စရှင်းပေးမယ်ဆိုရင်ကျေနပ်ပေါ့။

အိပ်ပျော်အောင်လည်းအိပ်ဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့”

သူလှည့်ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ မေ့တော့မည့်သတင်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားမိပါ၏။ ဒုက္ခပဲ... ပုလဲသီခွင့်ယူတဲ့ကိစ္စကိုမှ မေ့တော့ မလို့တဲ့လား။

“ဒက်ဒီ”

“ဟာ! ဘာလဲကွာ”

“ဟိုလေ... သီက စာမေးပွဲဖြေဖို့ လစာမဲ့ခွင့် တစ်လပေးပါ လို့ပြောတယ်”

“သူကိုယ်တိုင်ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေ Phone ဆက်ပြီးပြောတာပါ ဒက်ဒီ”

“အေး... ပြီးရော”

မူန့်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်သွားသည့်ဒက်ဒီမျက်နှာကြောင့် သူ့ဇက်ပု ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ခုတင်ထက် ပက်လက်လှန် ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒုက္ခပဲ... မျက်လုံးတွေတော့ ကြောင်စိစိ ဖြစ်ကုန်ပါရောလား။ တစ်လတဲ့... တစ်လတောင်မှ ဒီမျက်နှာ လေးကို မြင်ခွင့်မရတော့ဘူးပေါ့လေ။ ဒီလောက်ထိကြာအောင် တောင်မှ ခွင့်ယူရသတဲ့လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သီရယ်... ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း တစ်ချက်လောက်ပဲကြည့် လှည့်ပါဦး။ ချစ်ချင်ပေမယ့် ချစ်ခွင့်မရှိတဲ့ဘဝပါ၊ သီ။ ကိုယ်တို့နှစ် ယောက်ကြားမှာ သမုဒ္ဒရာကြီးခြားထားခြင်း ခံရပါရောလား။ ကိုကို လို့ခေါ်သံလေးကို စက္ကန့်မလပ်ကြားနေချင်တာ ကိုယ့်အဖြစ်လား ဟင်။ ကိုယ်တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့ပါရောလား... သီ။

“သို့မှာ ဘာအပြစ်တွေများရှိလို့လဲ” တဲ့... ဟင့်အင်း... ကိုယ့်မှာပဲ အပြစ်များစွာရှိတာပါ။ ‘မှားတာတွေရှိရင်ပြင်ပါမယ်’ တဲ့လား။ ကိုယ်ကသာ အမှားကြီးမှားခဲ့တာပါကွယ်။ ‘သီ၊ အလုပ် ပြန်ဆင်းတာကို မကြိုက်လို့လား’ တဲ့။ မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိ အောက်မှာ အပျောက်မခံနိုင်အောင် သို့ကိုရှိစေချင်နေတာပါလေ။

‘ဘာလို့ သူ့စိမ်းဆန်သွားရတာလဲ’ ဆိုတဲ့စကားကို ပြန်ကြား မိစဉ် နှလုံးသားက အောင့်သွားရချေ၏။ ဘယ်လောက်များ နာကျင် သွားရှာမလဲ။ ကိုယ်က သို့ကိုစူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ပြောဆိုမိခဲ့တာလေ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ငွေလေး (၁၀)သိန်းနဲ့ ပစ်ပစ်ခါခါပြောထွက်ခဲ့တာ တွေကို သိခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်... သီ။ သိကျေနပ်ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့အထိ အနူးညွတ်ဆုံးတောင်းပန်ချင်တာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါ။ တကယ်ရော ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား... ကလေးရယ်။ ကိုယ့်
ရင်ထဲကိုဝင်ကြည့်စေချင်တယ်။ ကိုယ်ဘယ်လောက်ထိ ခံစားကြေကွဲ
နေတယ်ဆိုတာကို သိစေချင်လို့ပါလေ။

က

ညဉ့်ကပိုနက်သည်ထက် နက်လာ၏။ မှန်ပြတင်းဝမှာ ရပ်နေ
မိတာ အတော်လေးကြာနေချေပြီ။ ဆောင်းလေက အေးခနဲသုတ်
ခတ်တိုက်လာလေ၏။ ပြင်ပချမ်းစိမ့်မှုက ရင်တွင်းအပူကို မငြိမ်း
သက်နိုင်ပြီပဲ။ လရောင်မှန်မှန်အောက်မှာ အန်တီစိုက်ထားသည့်
နှင်းဆီပင်တို့ကို မှန်ပြသရုပ်ရနေရသည်။ လေထုထဲမှ နှင်းဆီ
ရနံ့က သင်းခနဲ။ သူ့ဆွတ်နေကျ နှင်းဆီရေမွှေးနံ့ကိုသတိရမိသွား
စဉ် မျက်နှာလေးက မွဲကျသွားလေ၏။

စဆုံစဉ်က ကြည့်ခဲ့တဲ့ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေ ဘယ်ပျောက်
ကုန်ပြီလဲ။ သူစိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့ ခဏလေးပြောမိ၊ ဆိုမိ၊ ပတ်
သက်မိတာလေးကိုတောင် ဝန်တိုမှုတွေဖြစ်တတ်ခဲ့တာလေ။ အခု
တော့ မေ့လိုက်ပြီပေါ့နော်။ အန်ကယ်နဲ့တုန်းက သူပြောခဲ့တာပဲ။

အဲဒီကတည်းက သိမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့တယ်။ သူ့ရင်ထဲက
မစ္ဆရိယကိုရိပ်မိခဲ့စဉ်မှာ တိတ်တခိုးလေးရှက်ကာ ကျေနပ်မိပြန်
တယ်။ ဪ... သို့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိရှာလွန်းလို့ သူ့စိတ်တွေ
အမြဲပူလောင်နေရှာတာပါလားလို့ ကရုဏာစိတ်လည်းဖြစ်တည်ခဲ့
ပါရဲ့။

ကားနဲ့ကြိုပို့လုပ်ခွင့်မရရင် မကြိုက်ဘူးဆို။ ခုဆို သိက ကိုယ့်
အားကိုယ်ကိုးပြီး သွားလာနေတတ်ပါပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ သိရှိနေပါ
လားဆိုတဲ့အသိကို သီ၊ခဏလေးပဲသိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့
သီ၊ရှူးသွပ်ခဲ့တာပါ။ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့
ရှူးရှူးမိုက်မိုက်အတွေးတွေနဲ့ပေါ့လေ။

ရှက်လိုက်တာ... တကယ့်ကိုရှက်စရာကြီးပဲ။ သီ၊တကယ်ပဲ
အရှက်ကွဲခဲ့တာပါလေ။ သို့ကိုယ်သီရော၊ သို့ရင်ထဲကနလုံးသားကို
ပါ အားနာရှက်ရွံ့နေမိတယ်။ သီက... သီက... တော်ဝင်တဲ့
သဇင်ပန်းမှမဟုတ်တာဘဲ။ တွဲခဲ့တဲ့ကာလ ခဏတာအတွင်း စံပယ်
မပေါ်ခိုက် အဖြည့်ခံသာ အသုံးခံရတဲ့ ခံပွင့်လိုဘဝမျိုးပါကွယ်။

မမလေပြည်နဲ့ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်နေစဉ်အတွင်းမှာ သို့ကို
စိတ်အာသာပြေရုံ ကြင်နာခဲ့တာမှန်း သိခဲ့ရချိန်မှာ သို့နှလုံးသား

တွေ တစ်စစီ ကြွေမှုအက်ကွဲခဲ့ရပါပြီကွယ်။ သီ တကယ်ပဲ သေဆုံး
ခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့... သိကျေနပ်ပါတယ်။

ကိုကိုတို့မိသားစုလေး အတူတူပြန်နေကြရင် အန်တီအိမ်မှာ
ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အန်ကယ့်အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အပျော်တွေစုပုံဖြစ်
တည်ပြီး သီဆိုတဲ့ အညတရကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လျစ်လျူ
ရှု မေ့သွားကြမှာပါ။ သီက ကိုကိုတို့မိသားစုအတွက် အရိပ်လေး
တစ်ခုလောက်တောင်မှ အရာထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သူမဟုတ်မှန်း ရင်ထဲ
က အလိုလိုသိနေနဲ့ပဲပါတယ်။

အဲဒီအခါကျရင် သီက အန်တီအိမ်ကနေ ဘယ်သူမှမသိ
မမြင်ရလေအောင် တိတ်တိတ်လေးထွက်သွားမှာပါကွယ်။ မေမေ
အိမ်လေးမှာ နေချင်ပေမယ့် ကိုကိုတို့ စိုးရိမ်တကြီးလိုက်ရှာမှာကို
လည်း သိမလိုလားပါဘူး။ တစ်နေရာရာကိုပဲ ခြေရာဖျောက်ပြီး
သွားဖြစ်မှာသေချာပါတယ်။

‘လျှို့ဝှက်ခြင်းတွေနဲ့ ရောက်လာခဲ့တာမဟုတ်လား’ တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုကိုအနားကို လျှို့ဝှက်မှုတွေအပြည့်နဲ့ သီ
ရောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့... အဲဒီတုန်းက သို့ရင်ထဲမှာ ရိုးသားခြင်း
တွေပဲ ရှိခဲ့တာပါရှင်။

လျှို့ဝှက်သင့်သည့်အရာမှန်သမျှကို လျှို့ဝှက်ထားရမယ် ဆို
တာကို သိနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... သို့ရင်ထဲက နှလုံးသား
လေးကိုတော့ သူ့မသိမမြင်ရလေအောင် ဝှက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်
မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးပေးကိုး။

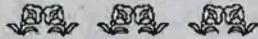
သေချာပါတယ်...။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်ရစ်ရလောက်
အောင် မချွင်းမချန်ချစ်မိသွားတာပါ။ ဘယ်သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို
မှ မချစ်ခဲ့ဖူးသေးတဲ့ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ အဆုံးတိုင်ချစ်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။
ကိုကို၊ သို့အပေါ် မချစ်သည့်ဖြစ်စေ၊ ဥပေက္ခာပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မုန်း
သည်ဖြစ်စေပေါ့လေ။ သို့ဘက်က ကိုကိုအပေါ် တစ်ဖက်သတ်ချစ်
နေခွင့်ရရုံလေးနဲ့ ကိုကိုအပေါ်မှာ သီချစ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။

နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ... ကိုကိုတို့နဲ့ မတော်တဆဆုံတွေ့
ကောင်း တွေ့ကြရမှာပါ။ ကိုကိုဘေးမှာ မမလေပြည် ပါကောင်း
ပါမှာပေါ့လေ။ အဲဒီအခါမှာ ကိုကိုနဲ့မမလေပြည်ကို ပြုစင်ရှင်းသန့်
တဲ့အပြုံးမျိုး ပြုံးပြနိုင်ဖို့ သီအများကြီးကြိုးစားလေ့ကျင့်ရဦးမယ်။
တစ်ခါမှမသိခဲ့ဖူးတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို၊ မမြင်ချင်ယောင်လည်း
ဆောင်ကောင်းဆောင်မိမှာအမှန်ပါ။

သေချာတာကတော့ ဟစ်ခဲ့တည်းပါပဲ။ အသက် (၂၀)အရွယ်

၂၅၄ က မမသဒ္ဓါဟောင်

မနူးမနပ်ချာတိဝံ လေးရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို သူ့ရင်ထဲထိ
ထည့်ပေးခွင့်မရဲ့ ကာလေ။ ကိုကိုမမြင်နိုင်တဲ့တစ်နေရာကနေ သိ
တိတ်တိတ်လေးချစ်သွားမယ်ဆိုတာကိုတော့ သိတစ်ယောက်က လွဲ
ပြီး ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မသိစေရပါဘူးကွယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

Phone မြည်သံကြောင့် Meeting Room ထဲမှ ထွက်ထွက်
ချင်း စိတ်ရှုပ်သွားရပါ၏။ ဘယ်သူကများ တစ်ချိန်လုံးခေါ်နေတာ
ပါလိမ့်။ Meeting ထိုင်နေစဉ်ကတည်းက Message တွေဝင်တာကို
မြင်ပေမယ့် တမင်ကိုမဖွင့်တာလေ။

“ဟဲလို”

“ဦးမိုးညိုလား”

“အေး... မိုးညို Phone နံပါတ်ဆက်မှတော့ မိုးညိုကိုင်တာ
ပေါ့ကွယ်။ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မသိနိုင်ဘူးလေ... ရှင့် Secretary များ ဖြစ်နေမလားလို့ သေချာအောင် မေးကြည့်တာပေါ့”

ဟော! ဒီအသံကိုတရင်းတနှီးကြားဖူးတယ်မှတ်တာ။ ဒါ သူမရဲ့အသံပဲ။ ရင်ထဲမှာဒိတ်ခနဲဖြစ်ကာ နှလုံးသွေးတွေက ချက်ချင်းဆူပွက်လာလေ၏။

အဲဒါပဲ... နှစ်ပေါင်းအစိတ်ကျော်ကြာလာတာတောင် သူ့နှလုံးသားကို ဒီမိန်းမကပဲ အချိန်မရွေးလှုပ်နှိုးနိုင်တယ်ဆိုတာကို လက်တွေ့ကျကျ သူယုံလိုက်ရပြီကော...

“အခုဆက်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်၊မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မမေးပါနဲ့။ တော်တော်ကြားချင်နေလား”

“ဟေ့! လိုရင်းကိုစွဲသာပြော၊ ငါ့မှာ အချိန်သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး... ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း အချိန်ဆင်းရဲတယ်ထင်မနေနဲ့။ ကျွန်မက ရှင့်ထက် ပိုပြီး အလုပ်များတာ ရှင်သိပါတယ်”

“ကျွတ်! လျှာရှည်လိုက်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဪ... လိုရင်းကိုပြောလို့ ပြောနေတာလေ”

ခြေလှမ်းကိုရပ်ကာ လက်တစ်ဖက်က ခါးကိုထောက်လိုက်၏။

ရုံးခန်းထဲမဝင်ဘဲ အဝမှာရပ်နေသည့်ဒက်ဒီကို သူ့လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်သူနဲ့ Phone ပြောပြီး ဒေါသတွေထွက်နေပြန်ပါလိမ့်။

“လိုရင်းကိုပြောရရင် သားကိစ္စပဲ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင့်သား ဘာတွေလုပ်ထားသလဲဆိုတာ မအေဖြစ်တဲ့ရှင် အသိဆုံးပဲမဟုတ်လား။ အဲဒါ ရှင်နဲ့ကျွန်မ မဆွေးနွေးလို့ မဖြစ်တဲ့အခြေအနေမျိုးရောက်နေပြီ”

“ဘာကွ! မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ငါနဲ့လာမပတ်သက်နဲ့။ ဒါပဲ”

“မပတ်သက်လို့ရမလားရှင်။ သားက ကျွန်မနဲ့လည်းဆိုင်တာ ရှင်အသိဆုံးနော်”

“မင်း... မင်း”

“ဒီတော့ ရှင်၊ကျွန်မဆီလာတွေ့ပါ။ အိမ်ကိုပဲ လာတွေ့ပါ။”

၂၅၈ က ပမသဒ္ဓါမောင်

ဆေးရုံမှာဆို ကျွန်မတို့အတွင်းရေးတွေကို သူများတွေသိကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒီမှာ ဒေါက်တာသံစဉ်ချို့... သေချာလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျ။ ကျုပ်သားကိစ္စကို ကျုပ်ရုံးခန်းမှာပဲဆွေးနွေးသင့်မှန်း မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“မလည်ဘူး၊ ကျွန်မဆန္ဒကို ရှင်သာ လိုက်လျောရမှာလေ။ Lady First ဆိုတာကို ရှင်မမေ့နဲ့။ အခုဟာက ကလေးတွေကိစ္စကို စိစဉ်ပေးမှာ။ ကျွန်မတို့ Personal case တွေ လုံးဝမပါဘူး။ ရှင့်အတွေးတွေချော်ကုန်မှာစိုးလို့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့။ ဒါပဲ”

“ဘာ! တောက်! ဒီမိန်းမတော့လား”

ဒေါ်တွေပွနေသည့်ဒက်ဒီနောက်ကျောမှာ သူ့ရပ်နေမိ၏။ ဒေါက်တာသံစဉ်ချို့တဲ့...။ ဒါဖြင့် မေမေဆက်တာပေါ့။ မေမေက ဒက်ဒီကို ဘာတွေများပြောလိုက်လို့ ဒေါသတွေထွက်နေတာပါလိမ့်။ နာရီကိုကြည့်တော့ ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်သည့်ဒက်ဒီနှင့် သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဒက်ဒီ”

“ငါ့အပြင်သွားဦးမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကိစ္စမှာ က ၂၅၉

“ဘယ်ကိုလဲ ဒက်ဒီ”

“မင်းအမေဆီကိုကွာ”

“ဗျာ... ကျွန်တော်လည်း လိုက်လို့ရမလား”

“ငါစာရင်းသွားရှင်းမှာ။ မင်းဟာမင်း လိုက်ချင်လိုက်၊ မလိုက်ချင်နေ... သွားပြီ”

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသည့်ဒက်ဒီက Lift ထဲ ဝင်သွားလေပြီ။ သူ့ ရုံးခန်းထဲမှာ File ကိုဝင်ထားပြီးမှ အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့ရ၏။ ရင်တွေတုန်လိုက်တာနော်။ ဘာမှန်းသေချာမသိပေမယ့် ရင်ခုန်နေတာတော့ ပရမ်းပတာပါပဲ။ ဒက်ဒီကားကို နောက်မီးနီလေးတောင်မှမမြင်ရတော့ပေ။ အချစ်ဦးဆီသွားတဲ့ခြေလှမ်းတွေက လေးညှို့ကပစ်လိုက်တဲ့မြားတစ်စင်းလို သွက်လက်လျှင်မြန်လှချည်လား။

က

ကားရပ်ကာ အဆင်သင့်ဖွင့်ထားသည့်အိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် အပေါ်ထပ်လှေကားမှဆင်းလာသည့်အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ပါလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၀ က မယသဒ္ဒါမောင်

“ဪ! ချက်ချင်းကြီး ထွက်လာတာပါလား ဦးမိုးညိုရဲ့။
Date လေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးသတ်မှတ်တာမဟုတ်ဘူး။
ဒါနဲ့များ အချိန်မရှိဘူးဘာဘူးနဲ့ စကားကြီးစကားကျယ်တွေက ပြော
လိုက်သေး”

“ဒီမှာ မင်းခန့်စကားတွေကိုနားထောင်ဖို့ ငါရောက်လာတာ
မဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာတစ်ခုကို မြန်မြန်ဖြေရှင်းချင်လို့လာခဲ့တာ။
သွေးနားထင်ရောက်မနေနဲ့”

“ရှင်က လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အစိတ်က မိုးညိုအတိုင်း ဘာမှပြောင်း
လဲမသွားဘူးနော်။ အရင်အတိုင်း ဒေါသမြန်မြန်ထွက်နေတုန်းပဲ”

“သံစဉ်ချီ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ထိုင်ပါဦးရှင်။ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာ
ပေါ့”

“ငါဒီမှာထိုင်ဖို့ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး”

သူမက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလျက် တီးတိုးရယ်မောလိုက်ပါ၏။ သား
ချောတယ်ဆိုတာ အဖေခန့်တာကိုတောင် မမိနိုင်ပါလား။ ဒါကြောင့်
လည်း ဒင်းက မာနတွေ မိုးထိတက်နေတာကိုး။

“ကျွန်မသမီးကို... ရှင့်သားအတွက် ဘယ်လောက်နဲ့တင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာကွယ်မှာ က ၂၆၁

တောင်းနိုင်မလဲဆိုတာလေး ပြောပါဦး”

“ဘာ! မင်း... မင်း... ရူးနေပြီလား”

အိမ်ထဲမှလွင့်ထွက်လာသည့် အန်ကယ့်အသံကြောင့် စာမေး
ပွဲဖြေပြီးပြန်လာရာမှ သီလနဲ့သွားရပါ၏။ ဘာတွေများ ပြဿနာ
တက်ပြန်ပြီလဲ။ အိမ်ဝအကွယ်နေရာမှနေ၍ လွယ်အိတ်လေးကို
ရင်ခွင်ထဲပွေ့ထားလျက် နားစွင့်နေမိသည်။ ဘာတွေများ ဆက်ပြော
ကြမှာပါလိမ့်။

“ဘာပြောတယ်... ရှင်သာရူးနေတာ။ သားကို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်လို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတဲ့ သားရူးရူးနေ
တဲ့အဘိုးကြီး”

“ဘာဖြစ်လဲ! ငါ့သားငါချစ်တာ မင်းအပူလား။ မင်းသာ
မအေတူဖအေကွဲ သမီးနဲ့သားကို မကြံကောင်းမစည်ရာတွေ စီစဉ်
ဖို့ကြံနေတာ၊ မင်းသာ အရူး ဦးနှောက်ပျက်နေပြီ။ Psychiatric
Hospital (စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ)ကိုသွားတော့”

“ဘာ! ရှင်... ရှင်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ဒီမှာ သားကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တုန်းက
ပစ်ခဲ့ပြီး အခုမှပြန်လိုချင်တာနဲ့ လုပ်ချင်ရာလျှောက်လုပ်မယ် မကြံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့။ ငါ့သားကို ငါပဲပိုင်တယ်။ မင်းလိုမေတ္တာမဲ့တဲ့မိန်းမနဲ့ လုံးဝမတန်ဘူး။ ငါ ဘယ်တော့မှပြန်မပေးနိုင်ဘူးမှတ်။ ဒါပဲ”

“ရှင်... ရှင်... ဒီလိုမပြောနဲ့”

“ပြောမှာပဲ... မင်းလိုမိန်းမမျိုးက ဒီထက်မက ပိုပြီးတော့ တောင်မှပြောသင့်တာ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

သူမမျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ သူ မျက်နှာလွဲကာ ပြတင်းဝမှာ သွားရပ်လိုက်ပါ၏။ ဒေါသတွေထွက်နေတာကို မနည်းထိန်းနေရပါသည်။ အသက်တမျှချစ်ခဲ့ဖူးသည့်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်မနာကျင်စေလိုပါလေ။

“သားကို... သားကို၊ ချိုစွန့်ပစ်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ပါပါလုပ်ခဲ့တာတွေပါ။ ချိုဘာမှမသိခဲ့တာအမှန်ပါ မောင်။ ချိုမွေးခဲ့တဲ့ကလေးကို သားလေးလားသမီးလေးလားဆိုတာတောင် မမြင်ခဲ့ရဘူး။ အသက်ရှင်လျက်မမွေးဘူးလို့ လိမ်ညာခဲ့တာပါ။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတော့မှ မောင့်ဆီမှာ သားလေးရှိနေမှန်းသိခဲ့ရတယ်။ ချိုဘာလုပ်ရမလဲ။ တစ်ဖက်မှာက ဘွဲ့ထပ်ယူ

ဖို့ စာမေးပွဲသွားဖြေရမယ့်အချိန်၊ သားကို ဖြူသလားမဲသလားဆိုတာတောင် သိခွင့်မရတဲ့ဘဝ။ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမပေးရင် မောင်က သားကို သူစိမ်းတွေကိုပေးပစ်မယ်လို့ပြောတယ်တဲ့။ ချိုလက်မှတ်ကို ရင်ကွဲခံပြီးထိုးပေးခဲ့ရတာပါ။ ပညာတွေအဆုံးတိုင် တတ်ပေမယ့် ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းနေခဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို မေတ္တာမဲ့နေတယ်လို့ မောင်မို့ပြောရက်တယ်”

သူ့ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဦးဘသက်ချိုဟာ သမီးကိုချစ်တဲ့ဇောနဲ့ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တွေကို ဆက်တိုက်ကြိုးလုပ်ခဲ့တာပါလား။

“ဒါပေမဲ့... မင်း၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

“ဘာရယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ချွတ်စွတ်တူတဲ့သမီးတစ်ယောက်ကို ရခဲ့တာလေ”

“အမယ်လေးလေ... ငယ်ရယ်... ငယ်သမီးလေးကို ချိုနဲ့တူလွန်းလို့ ချစ်မဝခဲ့မိတာ၊ ချိုသမီးရင်းလို့တောင် အထင်ခံရပါရောလား။ ဒီမယ်... ဦးမိုးညို၊ သံစဉ်ချိုဆိုတဲ့မိန်းမက တစ်ဘဝမှာ

တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်
ပေါင်းသင်းခဲ့တာ။ ကျွန်မ ဒီလောက်ထိသစ္စာမမဲ့ဘူး။ ရှင်မို့ထင်ရက်
တယ်။ ရင်နာလိုက်တာနော်... တကယ်ပါပဲ”

“ချို”

သို့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းလာလေ၏။
အန်တီနဲ့တူလွန်းလို့ဆိုပြီး အမြဲဂုဏ်ယူနေတတ်ခဲ့တဲ့အန်တီကို သို့
ကြောင့် မနာကျင်စေလိုတာအမှန်ပါရှင်။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ကျွန်မမှားတာ။ သားနဲ့သမီးကို
ချစ်လျက်နဲ့ မဝေးဘဲပေါင်းရပါစေဆိုပြီး စေတနာဗလပွန့်စီစဉ်ပေး
ချင်ခဲ့တာတွေ ခုတော့အလကားပဲ။ ကျွန်မသားနဲ့မဆုံရင်လည်း
ရှိပါစေတော့။ သမီးကိုပဲအစားထိုးချစ်ပါတော့မယ်။ ရှင်လို လူစား
မျိုးနဲ့ ဒီဘဝဆုံတာပဲ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါ
တယ်”

“ချို... မောင်တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်မနေပါနဲ့။ ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါစေတော့။
ရှင်လည်း သားကိုပေးစားချင်တဲ့သူနဲ့ ပေးစားလိုက်ပါ။ ကျွန်မလည်း
ကျွန်မသမီးကို...”

“ချိုရယ်... မောင်တကယ်မသိခဲ့လို့ပါ။ ချိုကျေနပ်တဲ့အထိ
ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်မှဆိုရင်လည်း မောင် ဒူးထောက်ပါ့မယ်”

“ရှင်နော်... ကျွန်မကို ငရဲမပေးပါနဲ့”

“မောင်တို့သားနဲ့သမီးကိုတော့ ပေါင်းဆုံခွင့်ပေးလှည့်ပါ။ ချို
သူမထံမှ မျက်စောင်းတစ်ပွင့် လွင့်လာလေ၏။ သူက ချို
ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်လေးကို ဖျတ်ခနဲပွေ့လိုက်ပါသည်။

“သွားပါ... ခုမှ လူကိုလည်း မတရားပြောဆိုသေး။ နောက်
ယောက်ျားယူသလေးဘာလေးနဲ့”

“မောင်က... ချိုအပေါ်မှာ အသက်လောက်ချစ်လွန်းလို့
သံသယတွေဝင်ခဲ့တာပါကွယ်”

အန်တီထံမှ မျက်စောင်းလှလှလေးနှင့်အတူ အပြုံးနုလေး
ပွင့်လာလေ၏။ ဪ... ခုတော့ဖြင့် အန်တီသိပ်နားခိုချင်တဲ့
ရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးစွာ ခိုလှုံခွင့်ရသွားပြီပေါ့နော်။

သိဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကိုလည်း သိမြင်ချင်
တာအမှန်ပါ။ ဒါဆိုရင် အန်တီတို့မိသားစုကြားမှာ သီ၊ ရှိမနေ
သင့်တော့ဘူးပေါ့နော်။ သိနားလည်ပါတယ်။ သီ၊ သွားချိန်တန်ပြီ
ဆိုတာကိုပေါ့။

ခြေလှမ်းကိုနောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် သို့နောက်မှာ မားမားကြီးရပ်နေသည့်သူနှင့် တည့်တည့်ကြီးတိုးပါလေ၏။

“အမယ်လေး!”

ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ထားသည့်လွယ်အိတ်လေးက သံမဲတလင်းထက် ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားကာ မျက်လုံးအစုံပါ ပြူးကျယ်သွားရလေ၏။

ဘုရားရေ! သူ့ဘယ်အချိန်ကတည်းက သို့နောက်မှာ ရောက်နေတာပါလိမ့်။

“ဒါက... ဘယ်လဲ”

“ဟို... ဟို... သီ... သီ... သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

နှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ပြောလို့မှမဖြစ်ဘဲ။ သီ...နေတဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှသိလို့မဖြစ်လို့ပါရှင်။

“ကိုယ့်ကိုပစ်ပြီး ခြေရာဖျောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား သီ...”

“သီ... သီ... တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တောင်းပန်ရုံနဲ့ရရိုးလား။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ သီ။ ဒီရက် (၂၀)အတွင်းမှာ မြင်ခွင့်မရတဲ့မျက်နှာလေးအတွက်၊ ကြားခွင့်မရနိုင်တဲ့ အသံချိုချိုလေးအတွက် ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရသလဲဆိုတာကို သိသိစေချင်လို့ပါ”

ဟင့်အင်း... သိသိပေမယ့် မသိချင်တော့ပါဘူး။ မသိပါရစေနဲ့တော့။ အန်တီက ကိုကိုကို အန်ကယ်သဘောတူထားတဲ့ မမလေပြည်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီလေ။ ဒီတော့ အဖြည့်ခံလေးပုလဲသီက ဒီနေရာကနေ အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားသင့်ပါပြီကွယ်။

“သီ”

“သီ... သီ... တောင်းပန်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးမှာ သို့ဘက်က မရိုးသားခဲ့တဲ့၊ မှားယွင်းခဲ့တာတွေရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါရှင်။ သီ... သီ... သွားတော့မယ်”

“မသွားရဘူး”

သူက သို့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ လူက တုန်ကန်ဖြစ်သွားကာ မျက်ရည်တို့က ထိန်းမရဘဲ တပေါက်ပေါက်ကျလာပြန်သည်။ ငိုရပြန်ပြီပေါ့။ ဒီမျက်ရည်တွေက ကိုကိုကိုချစ်မိခဲ့စဉ်ကတည်းက သိသိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ တိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၈ က မေသဒ္ဒါမောင်

တခိုးချစ်ခြင်းတွေပါလေ။

“မင်း၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယူပြီးမှ ထားခဲ့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား၊ သိ”

“ရှင်!”

“ပြောစမ်းပါ။ ကိုယ့်နားကို မင်းရောက်လာတာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အပိုင်သိမ်းဖို့မဟုတ်လား”

“သီမသီဘူး”

“မေမေပြောသလိုမျိုး ကိုယ်နဲ့သို့ကိုသဘောတူထားတယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ့်နားကို မင်းရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ... သိ”

“ဟင့်အင်း... သီမသီဘူး၊ မသိပါဘူး”

ခေါင်းတစ်ခါခါဖြစ်နေသည့်ချာတိတ်မလေးကို အသနားပိုစွာဖြင့် ရင်ခွင်ထဲသို့ဆွဲသွင်းလိုက်မိ၏။ သူမက သူ့ရင်ဘတ်အကျီစကိုဆုပ်ကိုင်လျက် တသိမ့်သိမ့်ငိုလို့ပါလေ။

သီရယ်... သို့ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုတာကို နှလုံးသားနဲ့ ခံစားနားလည်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

“ပြောလေ... ကိုယ့်ကိုချစ်ရဲ့လားလို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှို့ဝှက်ခြင်းဆန့်ကျင်ဘက်ကွယ်မှာ က ၂၆၉

“သီ၊မသီပါဘူးလို့ဆို”

ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်တာမို့ သူ့အသည်းယားလာမိတာ သို့နဖူးပြင်ကို ငုံ့မွှေးလိုက်ပါ၏။

ကဲ! ...

ရင်ခွင်ထဲရောက်နေချိန်ထိ ဝန်မခံချင်သေးတဲ့ချာတိတ်မကို ဒီလိုပဲဒဏ်ခတ်လိုက်တာလေ။

BURMESE
CLASSIC
.com

လေးစားလျက်.....

မေ ၂၃/၆၀၆
6th Jan: 2009
AM 9: 297

BURMESE
CLASSIC
.com